

Nhạc Nhan

Công chúa
Là Mưa

Công chúa dã man

Tác giả: **Nhạc Nhan**

Convert: **Ngocquynh520**

Edit: **Liennobi + Socnau**

Beta: **Nhuận Hạ (Hạ Hạ)**

Làm ebook: **Smiley Su**

Nguồn: **diendanlequydon.com**

Mục lục

[Giới thiệu truyện](#)

[Mở đầu](#)

[1.1](#) ♥ [1.2](#) ♥ [1.3](#)

[2.1](#) ♥ [2.2](#) ♥ [2.3](#) ♥ [3](#)

[4.1](#) ♥ [4.2](#) ♥ [5.1](#) ♥ [5.2](#)

[6.1](#) ♥ [6.2](#) ♥ [7.1](#) ♥ [7.2](#)

[8.1](#) ♥ [8.2](#) ♥ [9.1](#) ♥ [9.2](#)

[10.1](#) ♥ [10.2](#)

[Kết thúc](#)

Giới thiệu truyện

Cứ tưởng rằng hấn chỉ biết từ xa ngắm nhìn nàng cười ngây ngốc.

Nào nghĩ tới hấn không chỉ ăn đậu hũ đến mặt không đỏ, thở không nghẹn, còn dám lớn tiếng nói cả đòi lấy thân báo đáp.

Dám lấy thân phận Vương gia để ức hiếp người dân lương thiện là nàng.

Không trâu bắt chó đi cày, ép nàng gặt đầu đáp ứng làm Vương phi.

Hấn sánh ngang với Bá Vương ngạnh thượng cung, thủ đoạn khôn lường khiến nàng không thể chống đỡ.

Bao nhiêu cố chấp và kiên nhẫn của nàng đều không có tác dụng trước hấn, đành gior tay đầu hàng.

Cam tâm tình nguyện để hấn dùng tình yêu bao bọc cho nàng.

Vứt bỏ tự do mà gượng cười “Cuộc sống hạnh phúc”...

Nhưng hấn chỉ có thể kiểm soát con người nàng không thể giữ được trái tim nàng.

Ngày đó, vì tình cảm thương nhớ quê nhà vượt qua sự nhẫn nhịn, nàng không thể làm gì khác hơn là phản bội lòng tin của hấn, lựa chọn cao chạy xa bay.

Mở đầu

Màn đêm đen thẫm phủ xuống trận địa Lăng Hào. Đôi mắt nâu nhìn trên trên một bóng người cười ngạ như bay trên vùng thảo nguyên bát ngát.

Đó là một nam tử đang bị trọng thương, toàn thân chi chít các vết thương, tản mát mùi máu tươi, thu hút bầy sói hoang dã.

Nam tử vừa chạy trong vùng thảo nguyên vừa không ngừng quan sát xung quanh, dường như sợ rằng có truy binh.

Hắn không hề biết rằng khi truy binh thấy hắn chạy vào vùng thảo nguyên bát ngát mênh mông, không thấy lối ra này liền ngừng truy đuổi.

Bọn chúng biết một điều rằng, đối với vùng “Lang nguyên” (*lãnh địa của sói*) vào ban đêm trừ những tay thợ săn thiện xạ thuộc tộc người ở Bắc Trường Thành ra, người khác coi như có vào mà không có ra, tự tìm đường chết.

Bọn chúng không muốn lãng phí tính mạng của mình, nam tử kia dù cho mạng lớn không chết trong “Lang nguyên” cũng sẽ không thể nào quay trở lại hoàng cung.

Tiếng sói tru từ bốn phía, càng ngày càng gần nam tử, thi thoảng có những con sói nhảy ra từ đồng cỏ, thử dò xét tình hình, muốn cắn vào chân hắn, nhưng đều bị hắn tránh được.

Đột nhiên, một chân của nam tử không vững, thân hình lão đảo chực ngã. Một con sói lớn lập tức chớp thời cơ, từ sau lưng hắn lao lên. Nam tử này vốn

đã dùng hết sức lực mà chạy trốn chết cho nên khi bị một con sói lớn tấn công, trọng tâm không vững, cả người ngã nhào về phía trước. Con sói lớn một chân giẫm ở gáy hắn, nhe ra hàm răng sắc nhọn, nước dãi theo răng mà nhỏ xuống gáy.

Hắn nhắm mắt lại...

Hắn một đường chạy trốn từ Trung Nguyên tới đây lại gặp phải tình cảnh này, cuối cùng vẫn là không thoát khỏi kiếp nạn hay sao?

Hắn không nhìn được nhớ tới mẫu thân hắn, giữa đêm kinh hoàng đánh thức hắn, giục hắn mau chóng chạy trốn.

Mẫu thân... có phải hay không người cũng gặp bất trắc rồi.?

Vào thời khắc này, những chuyện cũ giống như đèn kéo quân, thoáng hiện lên trước mắt. Hắn tuyệt vọng thở dài. Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, hài nhi đã gắng hết sức, nhưng ông trời muốn hài nhi phải chết, hài nhi có thể làm gì khác đây?

- Vèo!

Con sói to đang giẫm trên lưng hắn không kịp hừ một tiếng đã lăn xuống đất.

Những con sói còn lại trong bầy kinh sợ, nhưng lại không cam lòng bỏ qua con mồi đã vất vả lắm mới săn được. Bọn chúng rói rít vọt tới bên người nam tử, con nào cũng muốn cắn một miếng thịt con mồi.

- Vèo!

Nam tử nghe rõ được đó là âm thanh của mũi tên đang xé không bay đến.

Mũi tên? Có người ở nơi này sao? Là người nào đó tới cứu hần?

Cách đó không xa vang lên âm thanh mềm mại, ngay sau là tiếng vó ngựa công cốc, ánh lửa càng ngày càng gần.

Bầy sói vốn sợ lửa. Lại vừa chứng kiến đồng loại vừa chết trong một khắc liền khiếp sợ vô cùng, có vài con trong đàn đã cúp đuôi chạy trốn, còn vài con không cam chịu vẫn muốn cắn xé con mồi. Khi bọn chúng vừa xông tới lại bị một con ngựa đen cao lớn đá bay không thương tiếc khiến cho những con sói còn lại hoảng sợ chạy trốn chết.

Cô nương trên lưng ngựa lên tiếng, nhưng nàng không dùng tiếng Hán cho nên hần không hiểu. Hần cô gắng nâng đôi mắt mệt mỏi lên nhìn xem ân nhân vừa cứu hần một mạng là ai?

Trong bóng tối hần không thấy rõ khuôn mặt của cô nương kia, chỉ nhìn thấy ánh lửa bập bùng ở phía sau, và đôi mắt xanh thăm sâu thăm.

“Người Hán?”- Âm thanh của thiếu nữ mang theo chút kinh ngạc. Nàng đã đổi sang tiếng Hán, nhưng khẩu âm vẫn mang đậm phong cách của người ngoại tộc, giống như đang ngâm xướng một khúc hát, nghe rất dễ chịu. “Người Hán làm sao lại tới nơi đây? Chẳng lẽ ngươi không biết nơi này là ‘Lang nguyên’? Hơn nữa ngươi bị thương nặng, mùi máu rất dễ dẫn dụ bầy sói”.

Hắn biết, nhưng hắn lại không có lựa chọn nào khác.

“Lên đây đi!”- Nàng nhảy xuống ngựa, cố hết sức mang hắn đẩy lên lưng ngựa, “Rời khỏi nơi này hãy nói”.

Con ngựa đen rất có linh tính, sau khi hai người vừa lên ngựa, cô còn chưa ra lệnh nó đã cất bước, thân thể cao lớn cường tráng, di chuyển nhanh nhẹn mà vững vàng.

“Thật là.....ta còn tưởng một con dê non lạc vào Lang nguyên, không ngờ lại là một tên gốc người Hán”.

Ai...gốc...

Đó là chút ý niệm còn lưu lại trong đầu trước khi nam tử ngất đi.

Khi hắn tỉnh lại lần nữa đã tấy mình nằm trong một gian phòng của một người dân trong vùng biên giới. Lão phu chăm sóc cho hắn kể lại, vào một buổi tối, có một cô nương thuộc tộc Hạ Lan cưỡi ngựa đen đưa hắn tới nói hãy chăm sóc cho hắn thật tốt.

Trong mấy ngày hắn mê man, cô nương kia còn phái người tới tặng hai con dê, nói là muốn cảm ơn lão phu đã tốt bụng chăm sóc cho hắn.

“Cô nương ấy...là ai?”- Cổ họng hắn khàn khàn.

“Không biết.”- Lão phu rất thành thật trả lời- “Nhưng mà nhìn cô nương đó, khí chất phi phàm, y phục đẹp đẽ, lại còn tặng dê cho lão, chắc chắn ở Hạ lan tộc có một địa vị không thấp”.

Nam tử cúi đầu không nói, một lát sau bờ vai hắn run run, cuối cùng hắn đột nhiên cười ha ha rồi đứng lên.

Hai vợ chồng ông lão nhìn nhau khó khiêu, tại sao hắn lại đột nhiên cười như thế.

Ha ha ha... .Vốn tưởng rằng ông trời muốn lấy mạng ta nhưng hết lần này đến lần khác lại xuất hiện quý nhân cứu giúp.

Hắn thề rằng, nhất định sẽ dùng tánh mạng vừa được cứu này trở về nơi đó, rửa sạch nỗi oan khuất, báo thù cho mẫu thân.

Sau đó...hắn sẽ trở về tìm cô nương kia báo đáp ơn cứu mạng.

Nhớ tới cặp mắt xanh thăm sâu thăm trong đêm đen kia, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác ấm áp kì lạ...

Ân nhân của hắn là một cô nương có đôi tròng mắt màu xanh biếc. Hắn nhất định sẽ trở lại tìm nàng!

Chương 1.1

Ba năm sau.

Hoàng cung tờ mờ sáng, bên trong bên ngoài đều bận tối mắt, ra vào tấp nập chỉ vì hôm nay là ngày các Tộc ở phía Bắc Trường Thành tiến cống.

Các tộc phía Bắc Trường Thành sống lâu đời ở vùng biên cương thường mang những cống phẩm tốt nhất tới kinh thành. Kinh thành ngày thường đã đông đúc, náo nhiệt rồi, nay lại thêm người từ Tộc đến lại càng thêm náo nhiệt.

Ngoài đường có thể thấy được, vẻ mặt, trang phục của các tộc hoàn toàn khác với trang phục của người Hán ở Trung Nguyên. Các loại hàng hóa làm đẹp được bày bán khắp nơi trong những ngày này, người qua kẻ lại cò kè mặc cả rất huyên náo.

Dân chúng nhàn nhả ở kinh thành cũng rất hoan nghênh những người ở các Tộc tới kinh thành. Thậm chí còn không ít các cô nương, công tử ăn mặc chau chuốt, hi vọng trong dịp này có thể tìm được một chàng trai dũng mãnh vùng Thảo Nguyên hay một cô nương hoạt bát nhiệt tình trở thành ý trung nhân.

Mặt trời dần dần ló rạng ở đằng Đông, rồi nhanh chóng mang cái nắng chói chang chiếu xuống dương gian. Lúc này tất các Tộc đến tiến cống đã nhanh chóng xếp thành hàng lối ngay ngắn từ từ tiến vào cổng Chu Tước của Hoàng Cung.

Trong đoàn người trùng điệp tiến cung, có người cưỡi ngựa, có người vội

vàng buộc khăn đỏ lên cổ dê bò (*chắc là một tục lệ nào đó mình ko rõ lắm ^^*), có người dắt ngựa mà trên lưng ngựa chất đầy những cống phẩm, có người lại đàn hát giúp đoàn càng thêm náo nhiệt. Ngay từ ở trên đường trước khi vào cung đã thu hút rất nhiều người tới xem, thậm chí có người còn đi theo đoàn ca hát đó và cất tiếng hát cùng, cảnh tượng thật hòa thuận vui vẻ.

Kể từ ba năm trước đây, Tam thái tử có ý đồ đoạt quyền, cuối cùng lại bị Mạnh tướng quân – trấn thủ biên cương khai hoàn hồi triều kịp lúc, giải cứu hoàng cung khỏi cuộc binh biến. Các lão bá tánh rất lâu rồi mới được hưởng thụ không khí vui vẻ như bây giờ.

“Nương, người xem kia, có một đội ngũ người cưỡi ngựa đen!” - Một tiểu cô nương tết tóc hai bên tò mò hỏi mẫu thân.

“À, bọn họ là người của Tộc Hạ Lan.”- Mẫu thân của tiểu cô nương cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tộc người trong truyền thuyết này.

“Nghe nói nam nữ Tộc Hạ Lan đều cưỡi ngựa rất giỏi, bọn họ sống ở vùng núi Hạ Lan, chỉ dựa vào thiên nhiên khắc nghiệt. Những con ngựa đen là đặc sản của Tộc Hạ Lan, nghe nói bọn chúng rất cao lớn, tốc độ như gió mà vẫn vững vàng...”

Mẫu thân của cô bé càng nói càng cao hứng, lúc này trên lưng ngựa đen, một thiếu nữ đột nhiên ngời đầu, ánh mắt xanh biếc tò mò nhìn hai mẹ con cô bé.

“A!” - Tiểu cô nương có phần kinh hãi, “Nương, người xem... Vị cô nương ấy có ánh mắt màu xanh biếc!”

“Đúng vậy...”- Mẫu thân của cô bé cũng có phần kinh ngạc, đây cũng là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy một đôi mắt màu xanh biếc.

Cô nương trên lưng ngựa đen nháy mắt với bé gái, sau đó nở nụ cười sán lạng như ánh mặt trời chiếu trên gương mặt nàng, tôn thêm dung mạo xinh đẹp.

Làn da non mịn, hàm răng trắng muốt, đôi môi anh đào đỏ tươi, nàng kiều diễm nổi bật trong đoàn người.

Đang lúc hai mẹ con thất thần ngắm vẻ đẹp của cô nương thì nàng đột nhiên vung tay, một màu đỏ bay về phía hai người.

“Oa!” - Tiểu cô nương sợ hết hồn, “Đây là cái gì?”

“Đó là món ăn” - Thiếu nữ yếu điệu Hạ Lan dùng tiếng Hán nói chuyện khiến cho bao người kinh ngạc.

Thì ra đó là một bọc táo đỏ, tiểu cô nương coi như bảo bối, lúng túng ôm trong người không hết khiến chúng rơi xuống, cô bé cứ nhặt lên quả này thì quả khác lại rơi... vừa nhặt táo vừa cao hứng nói: “Nương, cô nương Hạ Lan Tộc thật tốt bụng, còn mời chúng ta ăn táo.”

“Oa, những quả táo đỏ này thật đẹp! Trong thành chúng ta cũng không có những quả táo đỏ to và đẹp thế này.” - Mẫu thân tiểu cô nương rất cao hứng vô cùng, xem ra những thứ đồ của các Tộc phía Bắc rất tốt.

Táo đỏ này chính là đặc sản của vùng núi Lan Hạ, cực kỳ quý, chỉ dùng

trong lễ thành hôn của quý tộc, hoặc là mang tới để tiến cống Hoàng đế. Thường dân Trung Nguyên rất khó nhìn thấy, nếu có nhìn thấy giá cả cũng rất đắt, người bình thường khó có thể mua được.

“Cáp Liên, táo đỏ kia là để tiến cống Hoàng Thượng, người sao có thể tùy tiện ném cho người ta ăn như vậy?” - Một lão nhân cười ngạ đen trong đoàn người Tộc Lan Hạ quay đầu quả trách nàng.

Thiếu nữ lè lưỡi cười, “Cũu cũu, có sao đâu, dù sao trên đường đi con cũng ăn trộm không ít, đưa cho người ta một chút cũng có ảnh hưởng gì đâu.”

Lão nhân đau đầu lấy tay bóp trán.

Lẽ ra hẳn không nên mềm lòng trước thỉnh cầu của tí tỉ, đem nha đầu thường gây họa này đến Trung Nguyên. Nếu như trong cung nàng gây ra đại họa thì phải làm sao?

Theo như tính cách của Cáp Liên – không biết phân biệt nặng nhẹ, khả năng phát sinh việc gây họa là rất lớn.

Ai da...lão nhân càng nghĩ lại càng đau đầu...

Chương 1.2

Lúc này trong Hoàng Cung cũng rất náo nhiệt, ba năm một lần có hội tiến cống, không chỉ văn võ bá quan phải có mặt đông đủ. Cẩm vệ quân cũng không thể qua loa, người vào cung đông như thế, rất có thể có thích khách trà trộn vào trong thừa dịp làm loạn.

Cuộc tạo phản ba năm trước đã để lại cho người trong cung một nỗi bất an, đối với việc bảo vệ an toàn hoàng thất càng thêm khẩn khe. Từ hơn nửa tháng trước, cẩm vệ quân Hoàng Thành đã bắt đầu tăng thêm nhân thủ vào trong thành bảo vệ.

Trong đại điện, văn võ bá quan đã ngồi thành hai dãy hai bên. Hoàng Thượng ngồi ở giữa, trên ngai vàng cao quý, gương mặt có phần mệt mỏi bởi tuổi tác không còn trẻ.

Đứng gần Hoàng Thượng, bên tay phải của người là một nam tử anh tuấn, cao lớn, mày kiếm mắt phượng, sống mũi cao thẳng, gương mặt có chút thon gầy nhưng không làm giảm khí khái.

Người này chính là Thập Tam Đệ Độc Cô Dận của Hoàng Thượng, đồng thời cũng là tay chân duy nhất của Hoàng Thượng còn sống sót trong cuộc chính biến ba năm trước.

Ba năm trước, Tam thái tử âm mưu đoạt vị, thủ đoạn hung tàn, đối với huynh đệ, tỷ muội của mình cũng không chút lưu tình, nhất quyết đuổi cùng giết tận. Chỉ có Độc Cô Dận vì được mẫu thân báo trước vài khắc mà chạy thoát khỏi hoàng cung, sau đó lại gặp được kì tích, tại vùng đất biên cương gặp được quý nhân cứu giúp mà sống sót.

Sau khi dẹp quân tạo phản, Hoàng Thượng phái người tìm kiếm khắp nơi, rút cục cùng tìm được Độc Cô Dận, đưa hắn trở lại Hoàng cung.

Lúc này, cửa Chu Tước vang lên một hồi trống, cổng thành được mở rộng. Một loạt âm thanh tiếng nhạc của các Tộc phía Bắc từ từ bay vào đại điện, đoàn người tiến công chậm rãi đi vào.

Người chủ trì buổi lễ tiến công bắt đầu hô vang.

Chương 1.3

Đêm hôm đó, Hoàng thượng mời tiệc các vị đại diện các tộc tại Thịnh Trạch Điện. Bọn họ rất ít có dịp đến Trung Nguyên để thưởng thức các món ăn ngon, cho nên mỗi lần có dịp bọn họ đều cao hứng vui vẻ chúc tụng.

Cũng không ít các chàng trai cô gái của các tộc nguyện ý biểu diễn, cầm nhạc cụ, hát những bài dân ca đặc trưng của các tộc. Thịnh Trạch Điện thường ngày vắng lặng yên tĩnh, đêm nay lại vô cùng náo nhiệt.

Chưa bao giờ được ăn qua những đồ ăn cao lương mỹ vị như thế này, hôm nay Cáp Liên ăn đến no chết đi được.

Hạ Lan tộc cũng giống như các ngoại tộc khác, thường dùng tay để ăn uống. Cáp Liên chưa dùng qua đĩa bao giờ cho nên hôm nay nàng vẫn dùng com theo cách thường ngày.

Một tay nắm com, một tay cầm chiếc đũa gà, ăn rất thuần thục. Bọn người hầu mang thức ăn lên các bàn nhìn nàng không nhịn được mà che miệng cười.

Cửu cửu của nàng, Nhã Trác Mộc giờ này cũng đang cao hứng, mãi ngừng đầu chúc rượu, không để ý tới nàng cho nên nàng không bị trách mắng về cách ăn uống.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ trò chuyện, chúc rượu thì thị quan ngoại đầu đột nhiên báo:

“Lăng An Vương giá lâm”

Người tới không phải ai khác chính là người được hoàng đế phong Lăng An Vương – Độc Cô Dận.

Trong điện mọi người rồi rít đứng dậy hành lễ. Độc Cô Dận bình thản phát tay miễn lễ. Ngay sau đó, ánh mắt sắc bén đảo khắp đại điện, tìm kiếm người hắn muốn tìm.

Hắn không chút nào chậm trễ bước chân, tiến đến chỗ Cáp Liên. Đôi mắt phượng lập tức nhìn tới nam tử ngồi bên cạnh Hắc Liên, nam tử kia biết điều liền ngoan ngoãn đi tìm chỗ ngồi khác.

Cáp Liên không giống như cữu cữu của nàng, đây là lần đầu tiên nàng đến Trung Nguyên cho nên không hiểu rõ lễ nghi phép tắc, hơn nữa trong hoàng cung này các lễ nghi phép tắc càng phức tạp, gò bó.

Cho nên khi nàng thấy Độc Cô Dận ngồi xuống bên cạnh mình cũng không có phản ứng đặc biệt, thậm chí còn đưa một bàn tay dính đầy mỡ ra hướng Độc Cô Dận nói: “Người là Lăng An Vương? Bái kiến, ta là Cáp Liên.”

Cáp Liên.

Độc Cô Dận mấy máy đôi môi nhắm lại cái tên này, rồi đem khắc sâu vào tâm can.

“Cáp Liên, không được tùy tiện như thế! Đây là Vương gia, là đệ đệ của Hoàng thượng! Còn không mau thu tay lại.” - Nhã Trác Mộc vội nhảy dựng lên, hoảng hốt lên tiếng.

“Không cần đa lễ.” - Độc Cô Dận ý bảo Nhã Trác Mộc ngồi xuống trước, chút chuyện nhỏ này hắc sẽ không để ý.

Hắc ta ngược lại có chút cao hứng, bởi vì qua hành động của Cáp Liên chứng tỏ nàng không sợ hắc.

“Nàng..... có nhận ra ta không?”.

“Người?” - Cáp Liên mút mấy ngón tay mình, ngheo đầu quan sát Độc Cô Dận - “Ta chưa từng thấy qua. Người chẳng phải là người Trung Nguyên sao? Vậy người nhất định luôn ở tại Trung Nguyên rồi. Đây là lần đầu tiên ta rời khỏi Hắc Thủy, ta sao có thể gặp qua người?”.

Nàng nói Hán ngữ nhưng vẫn mang theo giọng điệu Hạ Lan tộc, nghe giống như giọng hát nhẹ nhàng, khiến người nghe có cảm giác rất thoải mái.

Cáp Liên sau khi nói xong ha hả nở nụ cười, hắc quả là một người Trung Nguyên kì quái. Vừa mới gặp đã hỏi nàng có nhận ra hắc hay không. Đây là phương thức làm quen của người Trung Nguyên sao? Thật là ngốc nghếch.

Độc Cô Dận vô cùng thất vọng, nhưng mà vẻ mặt thất vọng đó chỉ lưu lại trong chốc lát đã biến mất.

Hắc không hề hay biết, lúc Cáp Liên cứu hắc cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đầy máu, căn bản không rõ dáng dấp của hắc ra sao. Sau đó hắc ngất xỉu trên thân Hắc Mã, không biết sống hay chết.

Nàng không thể đưa hấn về trong tộc, không biết làm gì khác hơn là đưa hấn tới vùng biên cương, tới nhà vợ chồng ông lão người Hán nhờ chăm sóc.

Nhưng sau đó nàng lại không yên tâm, nam tử người Hán kia, nếu không cứu chữa được thì hóa ra nàng lại vứt cho đôi vợ chồng lão tử một xác chết hay sao?

Vì vậy nàng gửi tặng hai con dê cho vợ chồng lão tử, coi như báo đáp hai người đã giúp nàng xử lý “xác chết”.

Nàng dĩ nhiên không thể nghĩ tới nam tử thoi thóp không rõ sống chết trên lưng Hắc Mã của nàng ngày nào lại là vị Vương gia diện mạo tuấn lãng, thân phận cao quý trước mặt.

“Đây là lần đầu tiên nàng đến Trung Nguyên sao?”

Không sao cả, nàng không nhận ra hấn cũng không can hệ, chỉ biết bây giờ hấn tìm được nàng rồi.

“Ừ” - Cáp Liên vui vẻ gật đầu, sau đó tiện tay cầm lên một chén trà.

“Vậy nàng có thích Trung Nguyên không?”

“Thích, rất thích! Nơi này có thật là nhiều thứ xinh đẹp. Người xem, tựa như cái chén này” - Nàng vui vẻ đem cái chén quơ quơ trước mặt Độc Cô Dận.

“Làm rất khéo léo, rất đẹp! Tộc ta luôn luôn di cư, cho nên những thứ làm bằng gốm sứ, thủy tinh...rất dễ vỡ. Chúng ta chỉ cố làm nên các vật dụng, tuy rằng rất hữu dụng nhưng lại xấu xí, làm gì có những thứ đồ xinh đẹp thế này.”.

Độc Cô Dận nghe nàng nói như vậy, hẳn vốn là người nói năng cẩn trọng, có khuôn phép cũng không nhịn được ý cười. Có điều trên gương mặt hắn lại không nhìn ra nụ cười kia.

“Nàng thích chén này sao?”- Hắn hỏi

“Ừ thích”.

“Vậy ta tặng nàng”.

“Thật sao? Tặng cho ta thật sao? Oa, ta rất vui, cảm ơn ngươi!” - Không nghĩ tới Vương gia người Hán lại rộng lượng thế này. Cáp Liên vui vẻ liền cất chiếc chén đó vào trong chiếc túi hồng nhỏ xinh luôn mang theo mình.

“Cảm ơn ngươi, ngươi thật tốt!” - Nàng không quên lần nữa nói tiếng cảm ơn với Độc Cô Dận. Bộ dáng hưng phấn đáng yêu của nàng giống như một đứa trẻ, chỉ thiếu không nhào tới ôm hắn.

Nhìn thấy nàng luôn thẳng thắn, ngây thơ như thế, Độc Cô Dận trong lòng càng có nhiều thiện cảm với nàng.

Ngược lại, Nhã Trác Mộc luôn luôn ở một bên theo dõi hai người thì không khỏi khản trương, toát mồ hôi lạnh. Tiểu nha đầu này, người ta là

Vương gia, con bé lại tùy hứng, không biết lớn nhỏ. Nếu lỡ bị Vương gia trách tội thì phải biết làm sao. Nhẹ có thể là chém đầu, nặng hơn có thể là toàn bộ Hạ Lan Tộc cũng sẽ vì nàng mà gặp tai ương...

Nhưng trên mặt Độc Cô Dận trước sau vẫn ôn hòa, không nhìn thấy tức giận, ngược lại ánh mắt nhìn người thiếu nữ trước mặt có phần yêu thích.

Không nghĩ tới nàng lại là một tiểu cô nương vui nhộn đáng yêu như vậy.

Hắn vốn chỉ ôm trong lòng một nỗi niềm muốn báo đáp ơn cứu mạng mới phải người đi tìm tung tích vị cô nương kia, ngoài ra chưa từng nghĩ sẽ quá phận. Cho tới hôm nay, sau khi nhìn thấy bộ dáng Cáp Liên hắn vốn vẫn mang trong lòng sự biết ơn, muốn báo đáp, lại thêm một chút tình cảm khác nữa...

“Cáp Liên” - Hắn khẽ gọi tên nàng, cảm giác như tên gọi này thực rất dễ nghe.

“Ừ?” - Nàng nhìn hắn, đôi mắt xanh sâu thẳm giống như nước hồ muốn chìm chết hắn.

“Nàng...” - Bị một đôi mắt xanh biếc của cô gái ngoại tộc nhìn, hắn lại có chút ngây dại “Đôi mắt của nàng... rất đẹp”.

“Thật sao?” - Được người khác khen ngợi, nàng đương nhiên rất vui vẻ, “Bởi vì bà nội ta từ Tây Vực xa xôi được gả cho người của tộc Nhân Ốc! Ánh mắt của bà so với ta còn đẹp hơn nhiều, hơn nữa nước da của bà trước kia trắng ngần giống như sữa tươi, mái tóc vàng óng như ánh mặt trời rực rỡ. Nhưng khi di truyền tới trên người ta cũng chỉ còn lại đôi mắt xanh, còn làn

da trắng và mái tóc vàng không có, thật đáng ghét.” - Vừa nói nàng vừa đứng lên dẫu môi oán trách.

Nhìn thấy dáng điệu đáng yêu như thế của nàng. Độc Cô Dận không nhịn được khéo miệng cong lên.

Nhưng mà... thắc mắc trong lòng hắn vẫn cần có đáp án.

“Cáp Liên, có phải ba năm trước nàng ở Lang nguyên đã cứu một người Hán?”

Lời nói của hắn vừa dứt, Cáp Liên liền mở to hai con mắt, cặp mắt xanh len lén đảo ra phía sau nhìn người đang nghe lén cuộc nói chuyện của nàng – Nhã Trác Mộc.

“Không có. Không có... ha ha...Sao ngươi lại nói thế?” - Nàng liếc chết lắc đầu, ánh mắt nhìn Độc Cô Dận ám chỉ đừng hỏi nữa.

Cáp Liên toát mồ hôi lạnh.

Ngày đó, nàng cùng phụ thân tranh cãi ầm ĩ một trận rồi bỏ đi khỏi nhà, sau đó lại chạy lung tung đến Lang nguyên, giết sói cứu người. Nhưng vì Hạ Lan tộc không thích người ngoại tộc, nàng lại sợ phụ thân nàng càng tức giận, càng thêm trách mắng nên nàng chưa bao giờ nói ra chuyện đó.

Nhưng mà làm sao Vương gia lại biết đến người Hán kia.

“Cáp Liên?” - Độc Cô Dận dĩ nhiên nhìn ra sắc mặt khác thường của nàng, đang muốn hỏi tiếp. Cáp Liên đột nhiên đứng lên, kéo tay Độc Cô Dận, đem hần đường đường là Lăng An Vương kéo ra khỏi Thịnh Trạch Điện.

Thị vệ bên cạnh Độc Cô Dận rất khẩn trương, tay đã đặt ở chuôi đao, nhưng bị hần dùng ánh mắt ngăn lại nên chỉ có thể trơ mắt nhìn chủ tử bị tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng lôi ra ngoài.

- Phịch!

Có người ở trong điện té xỉu!

Trời ạ...trời ạ...Ngay từ đầu phải dứt khoát không mang theo Hắc Liên tới Trung Nguyên mới phải, xem xem nàng đã gây ra họa gì rồi. Cứ nhiên coi Vương gia như người không quyền thế, cứ thế kéo ra ngoài rồi. Đây nhất định không phải là thật, ai tới nói cho ta biết đây chỉ là một cơn ác mộng.....

Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh!!!!

Chương 2.1

Cáp Liên lôi kéo Độc Cô Dận, vội vội vàng vàng đi tới bên vườn hoa phía ngoài Thịnh Trạch Điện. Nàng không hề để ý tới thân phận nam nữ khiến cho rất nhiều người đi qua không nhận được mà liếc mắt nhìn bọn họ.

“Ngươi làm sao biết chuyện đó?” - Cáp Liên vừa đi tới vườn hoa lập tức mở miệng hỏi, dáng điệu của nàng giống như khởi binh hỏi tội vậy.

“Thực sự là nàng?” - Đến thời khắc này Độc Cô Dận không còn hoài nghi Cáp Liên có phải là ân nhân cứu mạng hắn năm đó nữa.

“Cái gì mà có phải ta hay không? Ta cho ngươi biết, chuyện này chỉ có một mình ta biết, ngàn vạn lần không được nói cho cữu cữu và phụ thân của ta biết. Bọn họ nhất định sẽ mắng ta chết.”

“Tại sao?” - Hắn hăng hái hỏi nàng.

“Dù sao không được là không được. Chẳng lẽ ngươi không biết nam nhân của Hạ Lan Tộc chúng ta ghét nhất là nam nhân ngoại tộc hay sao? Bất kể là một người đã chết...”.

“Người chết?” - Độc Cô Dận cau mày, “Ai nói người kia đã chết?”

Hắn chẳng phải còn sống và sống rất tốt nữa sao?

“Hả? Hắn không chết sao?” - Cáp Liên ngược lại không hề biết rõ tình huống, “Ngươi đã gặp hắn sao? Khi đó thương thế của hắn thật sự rất nặng, ta

còn tưởng hấn nhất định không cứu được nữa.”

Độc Cô Dận vừa bực mình vừa buồn cười. Hấn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Cáp Liên, đặt lên gò má mình vỗ nhẹ nhẹ hai cái, “Nàng xem, mặt của ta rất ấm phải không? Người chết có nhiệt độ này sao?”.

“Nói nhảm, người đương nhiên là người sống. Hả? Nhưng mà sao người lại hỏi như thế?” - Cáp Liên rút tay về, cặp mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm từ đầu đến chân Vương gia cao quý y phục gấm vóc.

diendanlequydon.com

“Nàng không cảm thấy kì quái sao? Nàng không có đem sự việc kia nói cho bất luận kẻ nào nhưng tại sao ta vẫn biết?” - Độc Cô Dận quyết định tiếp tục trêu chọc tiểu nữ nhân đáng yêu này.

“Ta làm sao biết... .hả?” - Nàng chột nghiêng đầu, miệng mở to ngạc nhiên, tay chỉ thẳng vào Độc Cô Dận.

Độc Cô Dận chờ nàng lên tiếng, nhưng thấy miệng nàng cứ mở to mà không thốt lên tiếng nào, cuối cùng hấn phải đưa tay vỗ vỗ lên tiểu nữ nhân đang bất động trước mặt: “Cáp Liên? Cáp Liên? Nàng làm sao vậy?”

“Là nguoi?” - Rút cục nàng cũng phục hồi khả năng nói chuyện.

Độc Cô Dận mỉm cười gật đầu một cái.

“Thật sự là nguoi sao?” - Nàng còn chưa dám tin.

Khuôn mặt đầy máu đỏ, cả người toàn vết thương, nam tử đàn độn người Hán không biết sống chết xông vào Lang Nguyên lại là Vương gia trước mặt?

Thật sự ngoài sức tưởng tượng.

Sau một hồi kinh ngạc, Cáp Liên lại hết sức tò mò. Đầu tiên nàng quan sát từ đầu xuống chân Độc Cô Dận một lượt, sau đó lại đi vòng quanh hắn mấy vòng, vừa đi vừa thi thoảng tò mò lại sờ sờ y phục của hắn, hoặc lắc lắc phụ kiện trên y phục của hắn.

“Oa...không ngờ tới người lại là Vương gia người Hán? Thân phận lại cao quý như vậy. Nhưng mà ba năm trước sao người lại bị lưu lạc tới mức thảm hại như thế?” - Rút cục nàng cũng ngừng quan sát, đứng lại trước mặt nam tử.

Lúc này, ánh trăng dịu dàng chiếu xuống, ánh mắt màu lục được tắm trong ánh trăng nhìn giống như một màn sương màu khói, nhìn rất phong tình.

Độc Cô Dận bỗng cảm thấy cổ họng mình khô rát.

Tiểu nữ nhân này... Vì sao toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra một loại khí chất khiến hắn không thể nào chống cự nổi?

Trên người Cáp Liên không có mùi thơm nhẹ nhàng như các cô nương ở Trung Nguyên, ngược lại mang theo một chút hơi thở hoang dã của vùng thảo nguyên, hương vị đó cứ phảng phất ở chóp mũi hắn, so với hương hoa trong vườn còn mê người hơn.

Cáp Liên thấy hấn nhìn mình ngây người, cũng không cho là đặc biệt, nàng ở quê hương cũng có không ít những thiếu niên trẻ tuổi theo đuổi, nhưng nàng không nghĩ tới Vương gia người Hán cũng dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

Có người thích mình, hơn nữa đó lại là Vương gia cao quý người Hán, trong lòng Cáp Liên tự nhiên cũng dấy lên một niềm vui nho nhỏ. Nhưng mà nàng lại không giống những tiểu thư khuê các chỉ dám vui mừng trong lòng, ngược lại nàng thân nhiên hỏi Độc Cô Dận: “Lăng An Vương, Ngài có phải thích ta hay không?”

Độc Cô Dận sửng sốt, ngay sau đó bình tĩnh lại nhìn cô nương ngoại tộc trước mặt, Cáp Liên không quan tâm đến những tục lệ gò bó, trói buộc của người Trung Nguyên, trong lòng nghĩ gì nói thế.

Thân thể hấn bắt đầu nóng dần, cổ họng không được tự nhiên nuốt vài hớp nước miếng.

Chưa từng có một cô nương nào thân nhiên hỏi hấn như nàng, có phải hay không thích nàng, khiến Độc Cô Dận trong lập tức bối rối không biết trả lời thế nào.

Cáp Liên thấy dáng vẻ lo lắng hoảng hốt của hấn lại cười ha ha.

Vương gia người Hán thật ngây ngô! Nàng hỏi nhiều như thế mà hấn lại không biết trả lời.

Nhưng mà... .dáng dấp của hấn thật đỉnh đạc, tuấn lãng.

Mắt phượng thon dài, lông mi không dày không mỏng, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, mặc dù gương mặt hơi gầy gò một chút nhưng không hề làm giảm khí chất cương nghị của hắn.

Cảm giác đặc biệt hơn hẳn những nam tử mày rậm mắt to, gương mặt trẻ con trong tộc nàng.

Hơn nữa dáng người của hắn cũng rất cường tráng. Thân hình cao lớn, phong thái ưu nhã, y phục rất đẹp, các loại châu báu phục sức trên người càng khiến nàng hoa mắt, nàng chưa từng nhìn thấy những thứ đồ phụ kiện đẹp đến tinh xảo như thế.

Cáp Liên không nhịn được đưa tay sờ sờ miếng bạch ngọc tròn khắc hình rồng được đeo ở bên hông Độc Cô Dận. Động tác này của nàng càng làm cho hai người bọn họ gần sát nhau hơn.

Nàng ngẩng đầu lên, đang định khen Bạch Ngọc Long Bội rất đẹp thì bỗng nhiên toàn thân bị một lực rất mạnh kéo vào trong ngực nam tử.

Hơi thở nam nhân trong nháy mắt bao phủ thân thể nhỏ bé của nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lần nữa muốn hỏi xem chuyện gì xảy ra, bất chợt đôi môi hạ xuống ngăn lại miệng nàng.

Hắn... đang hôn nàng?

Cáp Liên giật mình kinh hãi, hai mắt mở thật to, nhìn khuôn mặt nam nhân danh giá đặc biệt kia đang say mê, lưu luyến.

“um...um...” - Nàng cô giăng ra nhưng lại kinh ngạc phát hiện nàng không có cách nào thoát được cánh tay rắn chắc đang ôm lấy thắt lưng nàng.

Tới thời điểm Độc Cô Dận ý thức được bản thân mình đang làm chuyện gì thì Cáp Liên đã bị hắn ôm trong ngực cường ngạnh hôn nàng.

Hắn cũng biết mình kì quái, không nên làm thế, nhưng vào lúc Cáp Liên cúi đầu xem ngọc bội, chớp mũi hắn chỉ ngửi thấy hương thơm thoang thoang của thảo nguyên xen lẫn mùi thơm cơ thể của thiếu nữ đã đánh gục lí trí của hắn, thân thể hắn theo bản năng liền ôm lấy thiếu nữ này vào ngực.

Cáp Liên chưa bao giờ hôn, cho nên nàng sợ đến mức không biết phải làm gì cho phải, muốn mở miệng kêu cứu nhưng vừa hé miệng liền bị hắn thừa dịp thân tốc đưa lưỡi vào miệng nàng, tấn công mãnh liệt, hắn vuốt ve thân thể nàng khiến nàng dần dần mềm nhũn, hô hấp càng lúc càng dồn dập, phản kháng càng ngày càng yếu ớt. Cuối cùng đầu gối nàng bủn rủn đứng không vững vội vàng nắm lấy áo của Độc Cô Dận.

Thân thể nàng... cảm giác thật kì quái.....

Rõ ràng Vương gia người Hán bốn cột nàng, nhưng tại sao nàng một chút sức lực phản kháng cũng không thể?

Thậm chí... còn có chút cảm giác thích thú như thế?

Đang lúc hai người đang say mê, ngây ngất bên cạnh vườn hoa bỗng vang lên một tiếng “phịch”.

Hai người kinh hãi khôi phục thần trí.

Cáp Liên chợt dùng sức đẩy mạnh Độc Cô Dận ra xa, sau đó mặt đỏ tía tai bỏ trốn, bỏ lại một mình hấn đứng trong vườn hoa.

“Trời ơi... Nguy rồi... Nhã Trác Mộc lại té xỉu” - Âm thanh ảo não vang lên trong bóng tối.

“Ai đó? Ra đây mau!” - Hai gã hộ vệ vội vàng đến bên bảo vệ Độc Cô Dận.

Chỉ nghe thấy tiếng nhiều người nhỏ giọng nói chuyện với nhau mấy câu. Từ chỗ tối dần dần xuất hiện vài bóng người. Đó là hai nam tử và một cô nương trẻ tuổi Hạ Lan Tộc, hai nam tử còn đỡ một lão nhân, lão nhân kia chính là vừa nhìn thấy ‘sự kiện kinh hoàng’ mà khiếp sợ tới mức ngất xỉu – Nhã Trác Mộc.

Thì ra là lão không yên lòng với chuyện gia gây họa Cáp Liên, mặc dù biết rõ không nên nhưng vẫn len lén chạy đi theo dõi hai người này, mấy nam tử nữ tử kia vì tò mò cũng chạy theo. Ai ngờ bọn họ vừa ra tới nơi thì lại bắt gặp cảnh tượng kinh ngạc.

“Là các người? Các người núp ở chỗ đó nhìn lén?” - Độc Cô Dận cất giọng ôn hòa, nghe không thấy rõ được cảm xúc.

Chương 2.2

Những người Hạ Lan Tộc luôn thuần khiết chất phác nhất thời không kịp phản ứng ra sao, cuối cùng cô nương kia đánh bạo bước ra, dùng tiếng Hán không lưu loát giải thích bọn họ thực sự với mới đi ra thì thấy người đầu lĩnh của bọn họ là Nhã Trác Mộc ngất xỉu, bọn họ cũng chưa hiểu sự tình thế nào.

Độc Cô Dận vẫn không thay đổi nét mặt, ba người trẻ tuổi Hạ Lan Tộc sợ hãi đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Thật lâu sau Độc Cô Dận mới mở miệng: “Mau lui đi. Người đâu, tìm ngự y xem xét cho lão tử Nhã Trác Mộc, tránh để người khác nói người Hán chúng ta không hiếu khách.”

Thị vệ lĩnh chỉ đi tìm ngự y. Độc Cô Dận quay đầu về phía đám người Hạ Lan tộc đang luống cuống tay chân khẽ gật đầu rồi rời đi.

“Oa...Vị Vương gia kia thật là tuần lãng...” - Cô nương mới vừa rồi giải thích sự việc không kìm lòng được thốt lên, hai tay ôm lấy hai má đang được thổi phồng lên, nhìn bóng dáng cao lớn của Độc Cô Dận rời đi.

“Rất lạnh lùng thì có, đến nỗi trên mặt không hề có chút biểu cảm nào, không thể biết được trong lòng người đó nghĩ gì, ta còn sợ ngộ nhỡ người đó mở miệng đưa chúng ta đi chém đầu thì phải làm sao?” - Một nam tử công Nhã Trác Mộc trên lưng, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Đúng vậy, người Hán lạ lùng vậy sao, người đó đối với Cáp Liên thân mật hòa nhã nhưng đối với chúng ta lạnh lùng như băng ngàn năm, giống như trong vườn hoa này chúng ta giống như hòn giả sơn vậy” - Nam tử khác cũng

vội vàng nói lên cảm giác của mình.

Thảo luận nửa ngày, ba người bọn họ cuối cùng kết luận nhất định Vương gia người Hán kia yêu tiểu công chúa Cáp Liên của bọn họ.

“Nếu không làm sao lần đầu tiên gặp mặt lại đi hôn Cáp Liên?” - Ánh mắt cô nương kia ánh lên tia rực rỡ khác thường: “Không ngờ người Hán biểu đạt tình cảm bằng phương thức mạnh mẽ như vậy”. Aiz... sao nàng không gặp được nam tử người Hán chủ động như thế chứ?

“Hán thực sự yêu Cáp Liên sao?” - tiểu tử công Nhã Trác Mộc lên tiếng, “Nhưng mà Cáp Liên có thích hắn không?”

Cáp Liên ở trong tộc có rất nhiều người theo đuổi, nhưng nàng nhìn tới nhìn lui đều không thuận mắt ai cả, không sợ bọn họ cười ngửa không tốt bằng Cáp Liên mà chỉ sợ gia thế bọn họ không sánh được với nàng, hoặc là nam tử thiếu khí chất, ở trước mặt nàng coi như không cùng hàng ngũ, có khi ở trước mặt nàng nói còn lắp bắp, khiến nàng cảm thấy nhàm chán.

“Nếu nàng không thích sao có thể ngoan ngoãn để cho Vương gia người Hán kia hôn?” - Một nam tử khác tiếp lời.

“Ai biết chứ, có khi là kinh sợ quá độ.”.

“Đúng rồi! Nếu Vương gia người Hán kia thích Cáp Liên vậy có khả năng hắn sẽ cưới nàng không?”.

Hai người kia ngay cả mở miệng cũng chưa có, thì ra bọn họ đã nhiệt tình

tới mức vẽ ra tương lai của người khác.

“Cáp Liên sẽ cưới hấn sao?”.

“Ngộ nhớ Cáp Liên gả cho Vương gia người Hán... ”

Lúc này ba người ngừng lại, nhìn nhau.

“Tộc trưởng sẽ không phiền nào chứ?”

Tộc trưởng tại sao phải phiền nào?

Thực ra Hạ Lan tộc có một truyền thống, trong một gia tộc, các cô gái trong cùng một thế hệ, thì người con gái lớn tuổi nhất phải xuất giá thì các cô gái trẻ sau đó mới được tính đến chuyện hôn sự.”

Cáp Liên mặc dù là con gái nhỏ nhất của Tộc trưởng Cáp Tát Khắc, năm nay mười chín tuổi. Nhưng so với các cô nương trong tộc là người lớn tuổi nhất, nàng lại chậm chạp không chịu gả đi, khiến cho các muội muội trong tộc vì nàng mà phải khuê phòng đơn chiếc, gấp đến độ, những người muốn theo đuổi các muội muội của nàng chỉ mong có thể vượt rào.

Nhất là cữu cữu của nàng Nhã Trác Mộc, có đến năm nữ nhi, cô nương nào cũng nhỏ tuổi hơn nàng, Cáp Liên chưa xuất giá thì năm cô nương kia cũng đành cam chịu.

Nhưng mà không được phép nói chuyện yêu đương thì thật khổ sở, nhất là

các muội muội đều có người trong lòng, nhưng mà còn một vị đại tỷ chưa xuất giá vương ở trước mặt, các nàng chỉ còn biết khóc thầm tương tư.

Cô nương thứ nhất vì không ai dám theo đuổi mà tính khí trở nên ngày càng nóng nảy, khi không lại cắt lông con dê để hả giận. Cô nương thứ hai thì tương đối ôn thuận hơn, nhưng cũng vì không có tình yêu nên suốt ngày than thở, làm việc không để ý, ngay cả đi chăn dê, dê lạc mất cũng không biết.

Con gái thứ ba tính tình dễ chịu, từ nhỏ đã có đính ước của cha mẹ hai bên với một nam tử cho nên không giống như hai tỷ tỷ buồn bực không vui. Chỉ khổ vì tình lang của nàng không thể đường hoàng vào cửa trước nàng chỉ còn biết chờ ban đêm trốn ra ngoài hẹn hò, khiến cho hai lão quản gia trong nhà khổ sở.

Con gái thứ tư thì đối với hôn nhân kinh thường không thêm để ý. Nguyên vọng lớn nhất của nàng từ khi còn nhỏ là trở thành nữ võ tướng đứng đầu Hạ Lan tộc, bảo vệ an toàn cho tộc nhân.

Con gái thứ năm nhỏ tuổi nhất và cũng xinh đẹp nhất, tiểu tử muốn kết hôn với nàng xếp hàng dài đến tận cuối sông Hắc Thủy, chỉ tiếc bên trên nàng còn bốn tỷ tỷ chưa gả đi cho nên những tiểu tử thích nàng cũng chỉ hàng đêm ôm mộng ngắm trăng mà thở dài.

Trong tộc phải trì hoãn hôn sự tốt với các nam tử dũng mạnh, khôi ngô cũng chỉ bởi vì Cáp Liên.

Tộc trưởng Cáp Tát Khắc, đối với những lời than trách của những người trong tộc cũng chỉ biết phiền lòng lắc đầu mà thôi.

Hạ Lan Tộc kế thừa phong tục mẫu hệ truyền thống, nữ nhi có thân phận ngang bằng nam nhân cho nên con gái không muốn gả đi thì tộc trưởng cũng đành chịu thua không thể gò ép. Chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo. Nhưng hết lần này tới lần khác Cáp Liên quyết tâm không lấy chồng. Tộc trưởng cũng chỉ còn biết gặp cữu cữu của nàng mà than thở gia môn bất hạnh.

Nhưng mà hiện giờ hình như cơ hội đã tới.

Nếu như vị Vương gia người Hán kia thật lòng đối với Cáp Liên, mà nàng cũng không bài xích hẳn, hai người họ có thể trở thành đôi, cũng thật tốt để Nhã Trác Mộc có thể gả đi năm nữ nhi một cách thuận lợi?

Chương 2.3

Cáp Liên mắc cỡ đỏ mặt chạy về phòng.

Suốt đường đi nàng vừa xấu hổ vừa thắc mắc, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, sao hắn có thể đột nhiên hôn nàng chứ? Nàng còn tưởng rằng Vương gia người Hán kia chỉ biết ngắm nhìn nàng cười khúc khích một cách ngây ngô! Nào ngờ tới hắn dám ăn đậu hũ nàng thản nhiên tới mức mặt không biến sắc, thờ không loạn nhịp.

Nàng tức giận, muốn đem chén ngọc trong áo lấy ra ném xuống đất. Xí.. đúng là lừa gạt người ta mà, muốn đưa nàng chén thủy tinh làm lễ vật sao? Thì ra căn bản tâm hắn không tốt, thật đáng ghét.

Nhưng mà mãi lâu sau, chén ngọc đó vẫn còn trên tay nàng.

Nhìn chén ngọc một cách cẩn thận, nó vừa cứng rắn, vừa lạnh lạnh, nàng nắm chặt một lúc lâu, rồi lại từ từ đưa nó ôm vào ngực.

“Quên đi, chén ngọc xinh đẹp như thế để rơi vỡ rất đáng tiếc. Dù sao cũng không muốn nghĩ nhiều, thực sự không muốn nghĩ “.

Sờ sờ gò má của mình, cho tới giờ vẫn còn nóng như nước sôi, tim vẫn còn đập mạnh không ngừng. Mùi hương đặc thù của nam nhân lúc bị hắn mạnh mẽ ôm vào lòng vẫn còn vương vấn, cảm giác đôi môi dây dưa thâm mật... cảm giác đó vẫn cứ hiện rõ mồn một trong nàng xưa đi không được. Mở mắt ra cũng cảm nhận được, nhắm mắt vào cũng cảm nhận được.

“Ôiphiền chết đi được!” - Nàng phiền não dậm chân, nhưng lại phát

hiện hai tai của nàng cũng cơ hồ đang nóng lên.

Sớm biết thế, ban đầu nàng không làm người tốt cứu tên háo sắc Vương gia người Hán kia.

Nhưng nghĩ thế nào thì nghĩ, mỗi lần nhớ lại hồi đó nàng cứu Vương gia người Hán kia, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy vui vui, mặc dù ngay bản thân nàng cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác đó.

Quay trở lại cung nghỉ ngơi, Độc Cô Dận có chút kinh ngạc đối với bản thân vì hành động tối nay của hần.

Hần luôn luôn biết kiềm chế cảm xúc, không bộc lộ tâm tình tùy tiện. Nhất là trải qua binh biến ba năm trước, hần biết bản thân không thể dễ dàng để kẻ khác thấy được tình cảm của mình. Cùng lắm là ở thời điểm cần thiết cũng chỉ giả vờ khóc thương, có thể giả vờ cười lớn, hần dường như chết tâm với cuộc sống giả dối này. Bề ngoài luôn tỏ ra bình tĩnh, yên lặng như mặt hồ.

Chỉ khi người hần phái đi biên cương dò la tin tức trở về, trên mặt hần mới biểu lộ chút nóng nảy cùng tâm tư mong đợi.

Nhưng buổi tối hôm nay, mà không, ngay từ lúc lâm triều hôm nay, khi hần nhìn thấy Cáp Liên với đôi mắt xanh sâu thẳm, trong lòng giống như bị thứ gì đó đánh thức dậy, khiến hần không thể duy trì sự lãnh mạc ngày thường.

Tiểu cô nương nhanh nhẹn, hoạt bát như vậy, giống như một con ngựa trắng trên vùng thảo nguyên bát ngát. Khiến cho người khác nhìn qua liền không kiềm được lòng yêu mến, không cách nào rời mắt khỏi nàng.

Hắn biết bộ dáng không yên lòng khi nãy của hắn đã gây chú ý đến hoàng huynh nhưng hắn cũng không giải thích.

Chật vật chờ đến buổi tối, hắn tự mình đến xin hoàng huynh cho phép hắn đến Thịnh Trạch Điện đãi tiệc và trấn án ngoại tộc nhân đường xa tới đây. Hoàng Thượng nghe hắn thỉnh cầu xong bất ngờ nhìn hắn thật lâu, rồi cũng không dò hỏi, chỉ gật đầu đồng ý.

Lại được nhìn thấy Cáp Liên, hơn nữa còn ở khoảng cách rất gần. Hắn bắt đầu phát hiện tâm tình của hắn đã bị rung chuyển, trong lòng dậy sóng.

Ánh mắt nàng mở to, sáng ngời, không sợ hãi lại khiến thái độ nàng trở nên thân thiết dễ gần. Rất hấp dẫn hắn.

Nàng mang bản tính phóng khoáng, hoang dã của vùng thảo nguyên, không hề bị ràng buộc bởi văn hóa Trung Nguyên với những lễ nghi phức tạp. Nàng thích chính là thích, ghét chính là ghét không hề có ý che giấu.

Cáp Liên lại nói tiếng Hán với khẩu âm của Hạ Lan tộc, khiến cho giọng nàng giống như nhẹ nhàng ca hát, người nghe vô cùng dễ chịu, mê mẩn không thể rời đi.

Đó là một cô nương rất thần kỳ.

Nàng đã cứu hắn một mạng. Mà cũng chỉ bên người nàng, hắn mới có cảm giác nhẹ nhõm, tự tại. Ngay cả khi nàng ăn uống thô lỗ, nói năng thất lễ với hắn nhưng hắn cũng không thêm để ý chút nào.

Khi nàng nhìn hắn, hỏi hắn có phải thích nàng không, trong lòng hắn lập tức đã có câu trả lời kiên định.

Đúng vậy, ta thích nàng.

Thích đôi tròng mắt xanh biếc sâu thẳm của nàng. Thích âm điệu như ca hát của nàng, thích hai má trắng nõn hồng hồng của nàng, thích thái độ tự nhiên không câu nệ của nàng, thích... thích tất cả mọi thứ của nàng.

Sau đó hắn không kìm chế được đã hôn nàng. Đến khi hắn phục hồi thần chí, đến bản thân cũng giật mình kinh hãi, bởi vì hắn chưa từng chủ động tỏ vẻ tình cảm với ai.

Có phải chăng là vì thái độ thản nhiên mà ngốc nghếch của nàng đã ảnh hưởng đến hắn?

Hay là vì tìm kiếm nàng bao lâu nay cho nên khi tìm được mới cảm động đến mức thất thố như vậy?

Hay là vì.....Đó chính là vừa thấy đã yêu?

Độc Cô Dận đột nhiên nở nụ cười.

Sao bỗng nhiên hắn lại trở nên giống như những tiểu nam tử? Thì ra là tình yêu sẽ khiến người ta ngu muội?

Nhưng mà làn môi mềm mại mang theo hơi thở hương cỏ non của vùng

thảo nguyên kia khiến hấn không thể nào quên.

Hấn muốn giữ nàng lại, muốn tìm kiếm trên người nàng nhiều cảm xúc hơn nữa, muốn thưởng thức hương thơm đặc trưng của riêng nàng nhiều hơn nữa, muốn nghe âm thanh nhẹ nhàng của nàng gọi tên hấn, muốn.....

Muốn có nàng.

Độc Cô Dận ưu nhã nở nụ cười, nếu như giờ phút này có người nhìn thấy vẻ mặt hấn, nhất định sẽ liên tưởng đến hấn đang suy tính quỷ kế với tiểu hồ ly.

=====

Cáp Liên đang ngủ trên giường bỗng nhiên hấn xì một cái.

Kỳ quái, nàng đâu có đá tung chăn, tại sao lại nhảy mũi?

Đột nhiên toàn thân nàng lạnh run. Giống như cảm giác được có chuyện không tốt sắp xảy ra.....

Chương 3

Ngày hôm sau, theo như thường lệ, cống vật của các tộc được dâng lên trước mặt hoàng đế Thiệu Triệu, đặc biệt là vũ đạo và âm nhạc của các bộ tộc.

Đối với ca múa Độc Cô Dận không hề có hứng thú nên hiếm khi xuất hiện vào lúc này.

Chú ý tới hần hai ngày nay, Hoàng Đế cảm thấy dường như có gì đó không đúng, Người luôn luôn có chút mệt mỏi thần sắc cũng lộ ra chút tò mò, thỉnh thoảng hơi nghiêng đầu đánh giá hần.

Bởi vì mỗi năm chỉ có một lần, hiếm có khi được xem ngoại tộc biểu diễn ca múa, không ít vũ sư và nhạc sư trong cung cùng nhau đến xem, thậm chí có người vừa gật gù đắc ý nhìn, vừa lấy bút chép lại, hi vọng có thể ghi chép lại những bản nhạc dị tộc tràn ngập phong tình này.

Độc Cô Dận xem biểu diễn chán đến chết, thật ra hần đối với những thứ ca múa này không có chút hứng thú nào, nếu không vì tiểu mỹ nữ kia, hần sẽ không đặc biệt dậy từ sáng sớm tới xem buổi biểu diễn của hoàng huynh.

Hần cúi đầu, lặng lẽ ngáp một cái, sau đó không chút dấu vết lau đi chút nước mắt vì lén ngáp một cái mà tràn ra.

Cuối cùng, sau khi đợi hơn nửa canh giờ, cũng đến phiên tộc Hạ Lan lên sân khấu.

Chỉ thấy con gái tộc Hạ Lan mặc lễ phục đỏ tươi, chân đi giày ủng màu đỏ

có rất nhiều tua xung quanh, đàn ông lại mặc đồ cưỡi ngựa màu xanh da trời, một người cầm trên tay đàn đầu ngựa (*Nhạc cụ hai dây của dân tộc mông cổ, trên đầu cầm đàn có chạm hình đầu ngựa*), một người cầm tranh, một người khác lại cầm sáo ngắn.

Người lớn tuổi nhất Nhã Trát Mộc mặc dù tới hôm qua bị hoảng sợ một chút, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nhưng hấn vẫn lấy lại tinh thần, dẫn dắt người trong tộc biểu diễn.

Sau khi hoàn thành lễ báo Chi Lễ trước mặt mọi người, Nhã Trát Mộc hăng giọng, có chút khàn khàn nhưng không mất đi sự hùng hậu trầm trập của giọng nam, bắt đầu hát lên bài ca dao ca ngợi hoàng đế Thiệu Triệu.

“Trung Nguyên ruộng đất rộng lớn a, cưỡi ngựa đi đến ba năm cũng chưa hết, hoàng đế Thiệu Triệu vĩ đại a, người so với núi Hạ Lan còn bền hơn mạnh hơn”

Một người lên, mọi người hợp, sau khi Nhã Trát Mộc hát xong, đầu tiên là một người đàn ông khác cùng hát, cuối cùng là mấy người phụ nữ cùng hát lần thứ nhất, lúc này nhạc khí mới bắt đầu trình diễn, sáo ngắn cất cao tiếng vang, lần này vẫn là mấy người phụ nữ hát trước.

“Hoàng đế Thiệu Triệu đi tuần a, có bảy mươi cánh tay hộ giá cho hấn, có bảy mươi con chim ưng hộ tống cho hấn, hấn dẫn đầu trăm vạn nhân dân, uy danh rung chuyển đất trời”

Giọng nữ trong trẻo không chứa một chút tạp âm, sau lại có thêm giọng đàn ông hợp vào, tiếng nhạc của đàn đầu ngựa và đàn tranh cũng lần lượt cất lên, mặc dù nhạc khí đơn giản, cũng chỉ có hai giọng hát, nhưng chính sự chất phác của dân tộc Thảo Nguyên lại càng làm tăng thêm sự rung động

lòng người.

Lúc này mấy người phụ nữ mặc quần áo màu đỏ vung tay lên, không biết hai chuỗi chuông đồng nhỏ có từ lúc nào, vang lên đinh đinh đang đang. Một người con gái bắt đầu bước lên múa, tay nắm đi đến trước mặt hoàng đế, giọng ca thanh thúy tiếp tục hát.

“Hắn đang chạy tuần mã, hắn đang cao lớn bước lên lạc đà, bước đi của hắn oai phong rung chuyển một cõi, gót sắt của hắn đạp khắp thiên sơn vạn thủy, hắn lấy khí phách thiên hạ vô song, rung chuyển vùng đất này”.

Nữ tử hát xong, tiết theo đó là nam tử cùng hát, nam nữ cùng hát, kết hợp với tiếng đàn du dương của đàn đầu ngựa, sự ca ngợi này cùng với không khí vui vẻ ủng hộ rất nhanh liền cuốn hút những người ở đây, nhưng mà, hình như có một người ngoại lệ.

Đang lúc hoàng đế có chút hả hê nhìn về phía Độc Cô Dận đứng cạnh mình thì lại phát hiện khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười nhạt, đôi mắt đen nhìn người con gái áo đỏ trước mắt không rời.

Hắn nhìn theo tầm mắt của Độc Cô Dận! Nữ tử này cũng thật to gan, đang biểu diễn ở trước mặt hoàng đế đến lại dám nhìn về phía Lăng an vương?

Hoàng đế nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, khẳng định ánh mắt hai người này vừa mới bắt đầu liền dính lại cùng một chỗ, căn bản phân cũng không phân ra.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng có thể hiểu lý do hai ngày nay Độc Cô Dận thất thường rồi.

Cáp Liên gần như là nghiêng rãng nghiêng lợi nhìn Độc Cô Dận tối hôm qua vừa mới chiếm tiện nghi của nàng, kể từ lúc cô bước vào đại điện cái người Vương gia này vẫn mỉm cười nhìn chăm chăm nàng không thôi, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ là muốn giữu cọt nàng tối hôm qua luồng cuống sao?

Thân là con gái đứng đầu một tộc, nàng chưa từng trải qua loại thiệt thòi như này?

Trong lúc nhất thời nàng đã quên mất là đang ở trước đại điện biểu diễn cho hoàng đế, chỉ rất cô gắng nhìn chăm chăm Độc Cô Dận.

Nhưng nàng càng trừng, khoe miệng Độc Cô Dận nâng lên, giống như nàng càng trừng hẳn lại càng vui mừng.

Những người khác trong tộc nhìn thấy Cáp Liên đang biểu diễn trước mặt hoàng đế lại bày ra một bộ mặt thối như vậy, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại không thể lên tiếng ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiếp tục hát.

Khó khăn lắm mới hát xong, những bàn tay thon ton trắng nõn của mấy nữ tử áo đỏ vung chuôi chuông đỉnh đang lên, chuôi chuông đỉnh đang liên biết mất, thay vào đó là đôi tay cầm đầy táo đỏ, họ vừa nhẹ nhàng đi lòng vòng, vừa đem táo đỏ trên tay đưa cho những người vũ sư và nhạc công đang đứng xem bên dưới

Độc Cô Dận nhìn thấy trên tay Cáp Liên cũng có táo đỏ, nhất thời vui mừng, cũng đi tới chỗ đám đông, còn đặc biệt chờ ở chỗ Cáp Liên sẽ đi qua.

Quả nhiên, Cáp Liên vừa thấy hấn, nụ cười liền thu lại, thậm chí còn bĩu môi đầy trẻ con.

Nàng muốn đi vòng qua Độc Cô Dận, không cho hấn táo đỏ, nhưng khế di chuyển đầu, liền nhìn thấy cữu cữu Nhã Trát Mộc liêu chết dùng ánh mắt ra hiệu nàng không được làm chuyện xấu nữa, nàng giận dữ, dứt khoát dùng sức đem tất cả số táo trên tay kín đáo đưa cho Độc Cô Dận.

Nhã Trát Mộc, thiếu chút nữa lại muốn té xỉu.

Vốn dĩ Cáp Liên được sắp xếp đi cuối cùng là để đem chỗ táo đỏ đó lên tặng cho hoàng thượng! Lần này nàng đưa tất cả cho Vương gia kia, vậy hoàng thượng làm sao bây giờ? Không phải là định để lão già này đi tặng chứ?

Độc Cô Dận sửng sốt một chút, hấn nhìn những người khác đều chỉ lấy mấy quả mà thôi, không ngờ Cáp Liên sẽ đưa cho hấn nhiều như vậy....

Đây không phải là Cáp Liên đang bày tỏ rất thích hấn đó chứ?

“Cáp Liên....” - Hấn không nhịn được nhẹ nhàng nhỏ giọng gọi một tiếng

Bị gọi tên nữ tử áo đỏ ngăn người, trên mặt đột nhiên đỏ hồng.

Vì muốn che giấu sự lúng túng này, Cáp Liên lại từ trong tay áo lấy ra một cái chuông, nhẹ nhàng lắc, cùng với tiếng chuông thanh thúy bắt đầu cất tiếng hát:

“Cầu vồng trên trời, làm sao có thể chạm tay tới? Thiếu niên nhân gian vui vẻ, chẳng có việc gì làm. Mũi tên bay hết thỏ nhỏ, cũng có thợ săn có thể bắn xuống. Hạnh phúc người trẻ tuổi, đừng lãng phí thời gian”.

Nàng vừa mở miệng hát, những người khác trong tộc đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó một nữ tử vội vàng cũng hát lên theo, những người khác hiểu ý, cũng vội vàng cùng hát tránh để lộ, nhưng nhạc cụ đã cất vào, chỉ có tiếng hát không trong trường hợp này là hành vi rất thất lễ, đang lúc mọi người không biết phải làm như thế nào, đột nhiên tiếng đàn tỳ bà uyển chuyển từ trong đám người vàng lên, hơn nữa giai điệu lại vừa vặn đúng với bài hát này.

Trong điện những người trong tộc Hạ Lan tạm thời nhẹ nhàng thở ra, liền dựa theo tiếng đàn tỳ bà tiếp tục hát:

“Hồ ly trên đồng hoang, cũng có thể có thợ săn thông minh chết nư. Thanh niên không biết trời cao đất rộng, đừng để lãng phí thanh xuân. Trên tuần mã Thảo Nguyên, chỉ có kỵ sư dũng cảm có thể thuận phục. Thiếu niên vẫn đang do dự, không có ai chờ đợi thiếu niên đến bạc đầu đâu”.

Đây là ca khúc ngược trong tộc Hạ Lan dùng để tán tỉnh ý trung nhân, ý tứ là thời gian thấm thoát trôi qua, ta thích ta liền lập tức theo đuổi, ngàn vạn đừng để lãng phí thời gian.

Chỉ là bài hát này Cáp Liên dùng tiếng của tộc Hạ Lan để hát, ngoại trừ nàng và người trong tộc ra, ở đây không có một người nào có thể nghe hiểu được, thế nhưng không khí nhẹ nhàng dí dỏm, một đối một đáp thân thiện của những nữ tử áo đỏ, người quen thuộc với nhạc khúc cũng có thể mơ hồ đoán ra ý tứ trong ca khúc, không khỏi mỉm cười hiểu ý.

Xem ra vị cô nương áo đỏ của tộc Hạ Lan đã đem tất cả táo đỏ cho Lăng an vương kia, hình như là có ý với hắn!

Lúc này vẻ mặt Nhã Trát Mộc cười cười, nhìn vẻ mặt người đứng đầu ở đây hoàn toàn không giống bầu không khí vui vẻ thoải mái ở đây, vừa xấu hổ nhìn những người khác nhảy vòng tròn, vừa nơm nớp lo sợ ở trước mặt hoàng đế dâng lên táo đỏ.

Thật may tâm trạng hoàng thượng hình như không tệ lắm, hắn khá hứng thú nhìn táo đỏ đang cầm trước mặt, một đôi mắt thờ ơ nhìn chằm chằm Cáp Liên khiêu vũ trước mặt Độc Cô Dận, trên mặt cũng khó rõ ra nụ cười.

Điệu múa kết thúc, hoàng thượng sai người nhận táo đỏ, nhưng lại lập tức đem táo đỏ ban cho một người khác.

“Bạch sư phụ, cảm ơn người đã kịp thời tấu điệu nhạc này, táo đỏ Hạ Lan này thưởng cho người! Nhân tiện thay ta gửi lời hỏi thăm tới tiểu quận chúa”

Lúc người đàn ông được gọi là Bạch sư phụ đứng dậy, chỉ thấy hắn chắc tuổi hoàng thượng, tóc đã có chút hoa râm, nhưng từ vẻ mặt tuấn lãng vẫn có thể nhìn ra khi còn trẻ hắn là một mỹ nam. Hắn giữ chức cao nhất trong những vũ sư trong cung, đặc biệt phụ trách sáng tác các điệu múa dạy cho những cung nữ trong cung, vừa rồi hắn thấy người của tộc Hạ Lan đột nhiên lại hát lên một khúc hát nhỏ, lại thấy bọn họ không có nhạc đệm, nhất thời ngửa ngửa, liền mượn cây đàn tỳ bà của người khác để đệm đàn cho họ.

Hắn ở rể trong Tề vương phủ nhà họ Bạch từ thời trẻ, “tiểu quận chúa” mà hoàng thượng nhắc tới chính là thê tử của hắn, cũng là nữ nhân duy nhất của Bạch gia - Bạch Khinh.

Bạch sư phụ vui vẻ nhận lấy táo đỏ, lúc lui ra, không quên lén lút nói tiếng cảm ơn với Cáp Liên: “Tiểu cô nương, nếu không phải là nhờ cô hát, thì ta cũng không có cơ hội có thể ăn táo đỏ rồi”.

Cáp Liên sửng sốt một chút, ngay sau đó cười lớn ha ha, dáng vẻ xinh đẹp lại không câu nệ làm ra vẻ khiến cho hầu hết đàn ông trong đại điện đều nhìn ngây người.

Bạch sư phụ âm thầm vỗ ngực một cái, nguy hiểm thật, mình đã lớn tuổi rồi cũng có thể làm cha của tiểu cô nương này rồi, nếu không thì chắc hẳn cũng sẽ giống như dáng vẻ thất thố của những đàn ông ở đây, nhìn ánh mắt si mê ngu xuẩn này, chắc tâm tư đều đã đặt ở trên người tiểu cô nương này rồi, chẳng lẽ bọn họ không nhận ra, trên đầu Lăng an vương sắp bốc hơi nước rồi sao?

Độc Cô Dận thấy Cáp Liên được hoan nghênh như vậy, trong lòng chợt xuất hiện sự ghen tỵ chua xót nồng đậm.

Cáp Liên là của hắn!

Không cho phép bọn quý sắc này si mê nhìn chăm chăm nàng như vậy!

Nhưng Độc Cô Dận vẫn cố gắng kiềm chế kích động, không muốn làm hỏng đại sự vào lúc này.

Mặc kệ dù như thế nào đi nữa, hắn nhất định phải giữ Cáp Liên lại, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Tộc Hạ Lan vui mừng rời khỏi đại điện, nhưng Trát Mộc vừa bước chân ra khỏi cửa đại điện chân liền mềm nhũn, phải biết rằng, ngộ nhỡ vừa rời hoàng thượng trách tội, nói bọn họ phạm tội danh bất kính, đừng nói bọn họ khó giữ nổi cái mạng nhỏ này, ngay cả vận mệnh của cả tộc Hạ Lan cũng rất có thể sẽ bị hủy vì việc không biết sống chết của Cáp Liên.

“Cữu cữu? Cữu cữu? Người không sao chứ?” - Cáp Liên vội vàng tiến lên đỡ hấn dậy.

Nhã Trát Mộc vô lực lườm nàng một cái: “Cáp Liên, cầu xin con đừng gây rắc rối gì cho cữu cữu nữa! Con phải biết rằng, hai ngày nay, cữu cữu bị con làm cho sợ tới mức nhiều lần tim cũng muốn ngừng đập rồi không?”.

Cáp Liên ngập ngừng muốn nói, Nhã Trát Mộc lại cắt ngang nàng.

“Muốn nói gì, thì cũng để rời khỏi hoàng cung hãy nói”.

Nếu như bọn họ thật sự có thể bình an rời khỏi hoàng cung.....

Hu hu hu, hấn đột nhiên rất nhớ quê hương, nhớ bạn già, còn có năm đứa con gái bảo bối a.....

“Cáp Liên, tại sao vừa nãy nàng lại đột nhiên hát khúc hát đó vậy? Bài này không có ở trong danh sách! Hại chúng ta thiếu chút nữa không theo kịp!” - Một thiếu nữ trong tộc Hạ Lan đột nhiên tò mò hỏi.

Cáp Liên không trả lời, ngược lại mặt liền đỏ lên.

Rốt cuộc vừa nãy cô bị làm sao vậy? Vì sao vừa nhìn thấy người Vương gia kia liền không khống chế được mình?

Tối ngày hôm qua hắn đối với nàng như vậy, nàng phải nên cảm thấy tức giận mới phải chứ!

Nếu hắn là người trong tộc Hạ Lan, nàng thậm chí có thể đòi phụ thân giết hắn rồi!

Nhưng nàng lại cố tình hát tình ca với hắn? Nàng nên hành khúc (*nhạc chiến đấu*) với hắn mới đúng chứ!

Một người mở lời, những người khác trong tộc cũng ồn ào rồi rít nói.....

“Cáp Liên, có phải là người thích vị Vương gia người hán đó không?”

Không thích, nàng chán ghét hắn!

“Đúng vậy, đúng vậy! Nếu không tại sao ngươi lại đem tất cả tảo đồ cho hắn?”.

Đó chẳng qua là vì nàng không muốn nhìn thấy cái mặt thối cười cười y chang hồ ly của hắn thôi!

“Ta thấy vị Vương gia này cũng có vẻ rất thích ngươi! Sau khi hấn cảm táo của ngươi vẫn cười ngơ ngác nhìn ngươi”.

Bởi vì hấn là kẻ ngốc!

“Cáp Liên....”

“Các ngươi đừng nói nữa” - Nàng bị vấn đề này làm phiền muốn chết.

Ngay cả nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì nữa, thì làm sao có thể trả lời những vấn đề này?

Tại sao khi nhìn thấy ánh mắt của tên Vương gia người hán kia đang si ngốc nhìn mình, nghe hấn gọi tên mình bằng giọng nói tràn đầy lưu luyến không nở xa rời, nàng liền không có cách nào không chế bản thân, mà bật thốt lên khúc hát đó? Quả thật giống như đang thúc giục người ta mau chạy tới đuổi theo nàng vậy.

Xí! Nàng mới không thêm thích tên Vương gia người hán này! Lần đầu tiên gặp mặt liền cợt nhả nàng, nhưng.... nói thật, thật ra thì nàng hình như cũng không chán ghét hấn thì phải?

Ở trong đại điện trọn mắt nhìn hấn thật ra cũng chỉ là tính khí quậy phá trẻ con, tối ngày hôm qua rõ ràng nàng phiền não cả đêm không ngủ được, hôm nay lại nhìn thấy kẻ đầu sỏ làm cô mất ngủ có tính thần sáng khoái, dáng vẻ sáng láng, hơn nữa còn nhìn thẳng nàng mỉm cười, giống như hấn có dáng vẻ vạn người mê vậy, nàng nhìn thấy vậy trong lòng liền nổi giận, giống như phiền não cả đêm qua của nàng là đứa ngốc.

Nhưng mà rõ ràng ghét hẳn tại sao lại hát lên bài hát đó?

Trước giờ những bộ tộc sống trên Thảo Nguyên không hề che dấu tâm ý của bản thân, mà ca hát lại là cách biểu đạt tâm tình chủ yếu của bọn họ, phải chăng trong nháy mắt nàng nghe hẳn gọi tên nàng, trong lòng liền xuất hiện ý nghĩ như vậy, cho nên mới không kìm được lòng mà hát bài hát này?

Hơn nữa lúc nàng hát bài hát này tâm trạng rất vui vẻ, trong ngực có một cảm giác ấm áp khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc từ đầu tới chân, trên mặt bất chợt mỉm cười thản nhiên, tiếng hát bay bổng, giống như nàng trở lại với mặt cỏ phì nhiêu nơi Thảo Nguyên, đang hướng về phía tình lang hát.

Tình lang..... tình lang?

Không ngờ nàng lại đem kẻ Vương gia người Hán kia tưởng tượng thành tình lang của chính mình?

Trời ạ! Nhất định là tối hôm qua nàng ngủ không ngon giấc nên hôm nay mới có ảo tưởng kỳ quái như vậy nha.

Cáp Liên không tự chủ đưa tay sờ sờ lồng ngực, chỗ tối qua Độc Cô Dận đưa cho nàng bát thạch anh, nàng vẫn cẩn thận mang theo mình.

Không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm xúc không nỡ.

Nàng quay đầu lại nhìn đại điện, bên trong tiếng ca múa vẫn phiêu đảng như cũ, đột nhiên nàng có một chút mất mát.

Buổi chiều hôm nay bọn họ sẽ phải rời khỏi hoàng cung rồi, điều này cũng có nghĩa, nàng sẽ không còn được gặp lại vị Vương gia người hán kia nữa....

Buổi chiều, tất cả người ngoại tộc đều phải rời cung trước giờ dậu, song khi tộc Hạ Lan đang định đi ra cửa cung thì đột nhiên có một tiểu đội thị vệ vội vàng chạy tới, đưa ra lệnh bắt tất cả bọn họ lại.

“Xảy ra chuyện gì?” - Nhã Trát Mộc dù sao cũng xem là người lớn nhất, hấn cố gắng trấn định hỏi.

“Có người đánh cắp bát thạch anh trong hoàng cung! Lãng An Vương đặc biệt sai chúng tôi điều tra rõ ràng” - Người thị vệ trẻ tuổi dẫn đầu giọng nói khá khách sáo: “Xin các vị phối hợp”.

“Bát thạch anh?” - Nhã Trát Mộc hoài nghi, bát này mất, tại sao lại liên quan với bọn họ?

Lúc này một thiếu nữ của tộc Hạ Lan nháy mắt mấy cái: “A! có phải chính là cái trên tay Cáp Liên tối hôm qua....” - Nàng ta nói còn chưa dứt lời, bọn thị vệ đã vây quanh Cáp Liên.

“Cô nương, đắc tội” - Nói xong, bọn họ liền làm bộ muốn lục soát.

Cáp Liên làm sao có thể đồng ý, nàng giống như con nhím nhỏ bị người ta đá một cước, đột nhiên toàn thân nổi đầy gai, hướng về phía đám thị vệ kia lớn tiếng: “Các người dám đụng vào ta thử xem” - Nói đùa sao! để cho mấy người đàn ông này lục soát người nàng? Ai biết bọn họ có giống như tên Vương gia người hán kia vừa ôm vừa hôn nàng hay không?

“Cáp Liên” - Lúc này Nhã Trát Mộc đồ mồ hôi hột, mặc dù hắn cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng lúc này ở dưới mái hiên của người ta, không thể phản kháng lại bọn họ!

“Cứu cứu! Người đồng ý để cho bọn họ lục soát người con sao? Những kẻ này đều là đám đàn ông thôi....”.

“Vậy ta có đủ tư cách lục soát người của nàng không?”.

Cáp Liên còn chưa nói dứt lời, một người đàn ông tao nhã đã xuất hiện sau lưng mọi người.

“Tham kiến Lăng an vương” - Đám thị vệ lập tức quỳ xuống thỉnh an, người của tộc Hạ Lan cũng rồi rít quỳ xuống theo tục lệ Trung Nguyên, chỉ có Cáp Liên, sau khi dùng sức trợn mắt nhìn Độc Cô Dận vài lần, mới không cam tâm tình nguyện quỳ xuống.

Không ai nhìn thấy, trên mặt Độc Cô Dận chợt lóe lên nụ cười quỷ quyết rồi biến mất.

Độc Cô Dận bước lên trước đỡ Cáp Liên dậy, nhân lúc nàng đứng lên liền đưa tay vào trong ngực nàng lấy ra một cái bát thạch anh, cười không dứt nói với nàng: “Đây không phải là nhân chứng vật chứng đều có rồi sao?”.

“Chờ một chút! Này.... Cái này không phải là bát của ta” - Cáp Liên nhìn bát thạch anh trong tay hắn, lớn tiếng chất vấn, sau đó nàng lại cẩn thận từ trong ngực mình lấy ra một cái bát thạch anh: “Cái này mới là của ta nha”.

Ánh mắt Độc Cô Dận sáng lên, không ngờ nàng sẽ thoải mái mang theo bên mình chiếc bát thạch anh mà tòi qua hắc đưa cho nàng, nhất thời trong lòng hắc dâng lên một cảm giác được coi trọng rất ấm áp.

Chỉ là..... Nếu bây giờ hắc không thể bắt nàng lại, như thế chẳng phải kế hoạch sẽ thất bại sao.

“Một lần dám lấy hai cái, chẳng lẽ ngươi không biết tội trộm đồ trong hoàng cung, chẳng những sẽ mang tử tội, thậm chí....” - Hắc nhìn thoáng qua những người khác vẫn quỳ trên mặt đất: “Có thể sẽ còn bị tru di cửu tộc”.

Nhã Trát Mộc quỳ dưới đất, trong lòng gào thét không dứt, này... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tôi qua Lăng an vương tự tay đưa cho Cáp Liên một cái bát thạch anh, tất cả mọi người ở đây đều tận mắt nhìn thấy, nhưng mà bây giờ trên người nàng tại sao lại có thêm một chiếc bát thạch anh khác?

Chẳng lẽ nàng thật sự ngửa tay, lại đi sờ soạng một cái khác sao?

Cáp Liên chết tiệt này, tại sao không biết nặng nhẹ? Đã có một còn chưa đủ, lại phải cầm thêm một mới vui vẻ sao?

Trời ạ! Gia môn bất hạnh..... gia môn bất hạnh mà.....

Chương 4.1

“Nhã Trát Mộc, ngài nói xem, nên làm gì bây giờ?” Độc Cô Dận vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Khởi bẩm Vương gia, tiểu nhân không còn gì để nói, dậy dỗ không nghiêm, thật sự vô cùng xin lỗi” - Với người rất ít khi xin lỗi người khác như Nhã Trát Mộc, phải liều mình nghĩ ra những từ thể hiện ý xin lỗi, mặt khác lại nghĩ nên giải quyết tình huống này như thế nào mới tốt.

“Nếu là dậy dỗ không nghiêm, nên tìm cơ hội để dậy dỗ lại một chút, không phải sao?”.

“Lăng An Vương! Người là kẻ ngu ngốc vong ân phụ nghĩa, người cũng không nghĩ lại ta là ân nhân cứu mạng người” - Cáp Liên tức giận chỉ vào mũi Độc Cô Dận lớn tiếng mắng: “Đêm qua người làm ra loại chuyện tình gì với ta vẫn còn chưa tính, hôm nay lại còn vu cho ta là ăn trộm! Đáng ghét! Sớm biết như này tối hôm qua ta đã đập vỡ cái bát thạch anh thối tha mà người đưa kia rồi”.

“Ái chà! Vừa ăn cướp vừa la làng! Nhã Trát Mộc, tiểu công chúa nhà các ngài thật sự là thiếu dậy dỗ” - Độc Cô Dận trong lòng buồn cười, ngoài miệng vẫn vô cùng hời hợt nói.

“Hừ...” - Cáp Liên cắn răng nghiến lợi, giống như con thú nhỏ từ trong cổ họng phát ra tiếng cảnh cáo, giống như Độc Cô Dận không thả nàng, nàng sẽ lập tức nhào tới hung hăng cắn xe hấn.

“Việc này..... Kính xin Vương gia định đoạt” - Nhã Trát Mộc thật sự không

nghĩ ra được cách giải quyết nào cho tốt, không thể làm gì khác hơn là về mặt đau khổ đem Cáp Liên cho người ta xử lý.

“Muốn ta định đoạt sao?” - Độc Cô Dận cố ý có chút chần chừ, ngay sau đó nói ra lời kịch đã chuẩn bị từ lâu: “Đã như vậy, ta đề nghị để vị tiểu cô nương không hiểu lễ nghi này ở lại trong cung, để dạy bảo nàng một chút, học chút lễ nghi nên có, người cảm thấy được không?”.

“Người! Người nằm mơ!” - Cáp Liên lập tức phản đối: “Ai thèm ở lại trong hoàng cung của người Hán! Vừa xấu xí, đồ ăn lại không ngon, ta không muốn” - Nàng vẫn còn nhớ rất rõ ngày hôm qua lúc bước vào hoàng cung bước đầu tiên, vẫn còn vì sự hoa lệ và khí thế của hoàng cung mà than thở không dứt, càng đừng nói đến bữa tối trên bàn ăn của nàng, mỗi món đều là mỹ vị, thiếu chút nữa nuốt luôn cả đầu lưỡi của chính mình.

Nhã Trát Mộc lại bắt đầu đau đầu suy nghĩ.

Vì sao Lăng An Vương lại muốn giữ Cáp Liên ở lại trong hoàng cung?

Theo lý mà nói nếu thực sự nàng trộm thứ gì đó trong cung, lẽ ra phải xử phạt chứ? Lại còn nói muốn “dạy dỗ” nàng một chút? Rốt cuộc là hần muốn làm gì?

“Cửu cửu! người mau nói gì đó đi” - Cáp Liên căm giận tránh ra khỏi ngực Độc Cô Dận, vộ vàng hi vọng Nhã Trát Mộc có thể giúp nàng nói một chút.

Nàng không muốn ở lại trong hoàng cung! Nếu để cho nàng ngày ngày gặp mặt tên Vương gia người Hán này, nhất định nàng sẽ hận không thể giết chết hần.

“Nhã Trát Mộc, ý ngài thế nào?” - Độc Cô Dận có ý nhỏ giọng hiền hòa hỏi.

Nhã Trát Mộc đang muốn lên tiếng, vì Cáp Liên nói vài lời, thầm nghĩ dù sao đi nữa cũng không thể để nàng ở lại trong hoàng cung, sau lưng có mấy người len lén ghé vào tai hắn nói mấy câu....

“Nhã Trát Mộc đại nhân, thật ra thì ta nghĩ vị Vương gia người hán này rất thích Cáp Liên! Nói không chừng hắn chỉ là muốn giữ Cáp Liên lại mà thôi”.

“Đúng vậy, dù sao Cáp Liên hình như cũng không giống như là ghét hắn, để vị Vương gia người hán này “dạy dỗ” một chút cũng không sao đâu? Dù sao cũng không phải là gả cho hắn, qua một thời gian không phải là có thể trở về nhà rồi sao?”.

“Ta nghĩ, nói không chừng vị Vương gia người hán này sẽ lấy Cáp Liên cũng nên, cái gọi là lâu ngày sinh tình mà! Nếu Cáp Liên kết hôn, năm người con gái bảo bối kia của ngài cũng có thể xuất giá sớm một chút” - Người nói câu cuối cùng này là một tiểu tử đã thầm mến người con gái nhỏ tuổi nhất của Nhã Trát Mộc, mắt thấy đây là cơ hội tốt nhất để ném củ khoai nướng phồng tay là Cáp Liên - trở ngại lớn nhất trong tình yêu của hắn đi, hắn đương nhiên gio hai tay tán thành.

Vốn dĩ Nhã Trát Mộc vẫn còn đang do dự, nhưng mà vừa nhắc tới năm đứa con gái bảo bối của mình, sự do dự của hắn liền bắt đầu dao động. Dù sao thì cánh tay cũng cong vào trong, dĩ nhiên con gái của mình quan trọng hơn ngôi sao gây rắc rối cả ngày lẫn đêm khiến hắn hồ đồ.

Nếu thật sự để Cáp Liên lại ở đây cùng Lăng Vương gia lâu ngày sinh tình,

vậy năm đứa con gái bảo bối nhà hắn có phải sẽ có hi vọng xuất giá rồi không?

“Cữu cữu” - Cáp Liên nghe bọn họ dùng tiếng Hạ Lan nói chuyện với nhau, giận đến lông mày dựng đứng. Những người này tất cả đều không đứng về phía nàng thậm chí còn giựt dây cữu cữu để nàng ở lại chỗ này để cho người ta “dạy dỗ”? Thật là quá đáng!

“Khởi bẩm Vương gia, đứa cháu ngoại này của thần từ nhỏ đến giờ ăn sung mặc sướng, thần sợ để nàng lại ở trong hoàng cung sẽ xảy ra nhiều phiền phức hơn, đến lúc đó chúng thần cũng gánh không nổi” - Hàm ý, phỉ nhổ quan hệ của Cáp Liên với bộ tộc, tránh cho đến lúc đó tiểu nhà đầu này lại ở trong hoàng cung gây ra đại họa gì đó, liên lụy đến những người trong tộc đáng thương.

“Ngài yên tâm, tất cả mọi hành động của nàng ấy ở trong hoàng cung đều do ta phụ trách, tuyệt đối không dính líu đến các ngươi” - Độc Cô Dận làm sao có thể không hiểm hàm ý trong lời nói của hắn, lập tức sáng khoái đồng ý.

“Vương gia đã nói như vậy thì từ bây giờ Cáp Liên chính là người của ngài, tất cả hành động đều do ngài phụ trách, tuyệt không đổi ý?”.

Chính là người của hắn.

Độc Cô Dận nheo mắt, suy nghĩ những lời này có ý gì.

“Nhã Trát Mộc, ngươi nói vậy là.....”

“Vương gia, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện không?” - Nhã Trát Mộc đánh bạo đưa ra yêu cầu này.

“Được” - Độc Cô Dận cũng sáng khoái đồng ý, muốn biết rốt cuộc trong hồ lô Nhã Trát Mộc bán thuộc gì.

Chỉ thấy hai người đi tới bên một chiếc bàn nhỏ nói chuyện với nhau, hình như Nhã Trát Mộc có chút kích động đang cùng Độc Cô Dận cò kè mặc cả thứ gì đó, chỉ thấy Độc Cô Dận thỉnh thoảng cố ý nhíu mày, thỉnh thoảng lại lắc đầu, lúc này Nhã Trát Mộc sẽ tiếp tục nói cái gì đó, cuối cùng hai người đều hài lòng gật đầu mới thôi.

“Vậy thì tất cả xin nhờ Vương gia rồi” - Nhã Trát Mộc cuối cùng thối dãi nhẹ nhõm một cái.

Cáp Liên cứ như vậy không hiểu tại sao, bị Nhã Trát Mộc dâng hai tay hiến tặng cho Độc Cô Dận.

Nàng tức giận dậm chân, vốn định oán giận cứu cứu tại sao lại đem “bán” nàng như vậy, nhưng nàng vừa nhìn lên, lại thấy Nhã Trát Mộc đỏ hai mắt, thật sự giống như không nỡ để lại nàng một thân một mình ở lại chỗ này.

Nàng liền mềm lòng, tự biết trên đường đi thực đúng là đã mang đến cho cứu cứu không ít phiền toái, bây giờ lại hại hấn quan tâm khổ sở như vậy, cho dù nàng không có thiện lương đi nữa, cũng cảm thấy có chút lương tâm lo lắng.

Vì vậy tạm thời nàng đem chuyện này nuốt vào trong bụng, quyết định trước tiên bây giờ phải nhẫn nại.

Dù sao hoàng cung này rộng lớn bao nhiêu? Có rộng lớn đi nữa cũng sẽ không rộng lớn hơn Thảo Nguyên chứ? Đến lúc đó nàng sẽ tìm cơ hội chuồn ra, tự mình trở lại núi Hạ Lan là được không phải sao?

diendanlequydon.com

Chẳng qua nàng vụn vụn lần không ngờ tới, ánh mắt Nhã Trát Mộc đỏ lên không phải là vì không nỡ để nàng ở lại, mà là quá mức vui sướng mà khóc, bởi vì năm con gái nhà hắn rốt cuộc có hi vọng có thể xuất giá rồi! Chuyện này người làm cha như hắn làm sao có thể không vui được chứ?

Vừa mới “mặt đàm” một chút, hắn đi thẳng vào vấn đề hỏi có phải Độc Cô Dận có ý với Cáp Liên, nếu như vậy thì cưới nàng đi! Tóc hắn đã bạc đi không ít vì Cáp Liên chậm chạp không xuất giá, nhiều chàng trai trong tộc tương tự cũng bởi vì hắn không thể xuất giá năm đứa con gái, nên dẫn đến không thể yên tâm làm nhiệm vụ.

Sau khi Độc Cô Dận yên lặng nghe xong, trong đầu đã cười trộm vài lần, không ngờ Cáp Liên lại bị bán gả ra ngoài như vậy.

Cưới nàng? Mặc dù ý nghĩ này lần đầu tiên hiện lên trong đầu, nhưng hắn cũng không nhận được bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ khả năng này.

Hắn nhìn thoáng qua Cáp Liên, cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng cũng không chút khách khí quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái.

Khóe miệng của hắn lại hiện lên nụ cười.

Có gì không thể?

Dù sao mạng của hân cũng là do nàng cứu, để cho chính mình “lấy thân báo đáp”, dùng thời gian cả đời để trả lại!

Cáp Liên ngồi ở trên ghế, bữu môi nhìn bộ quần áo của phụ nữ người hán đặt ở trên bàn.

Tên Lăng An Vương kỳ quái này kiên quyết giữ nàng ở lại còn chưa tính, bây giờ lại muốn nàng thay quần áo của người hán? Hơn nữa trên đường đi, không ít cung nữ nếu không lên nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét thì cũng là ánh mắt ngưỡng mộ, thỉnh thoảng còn châu đầu ghé tai lại với nhau, khiến cho nàng rất không thoải mái.

Nàng thực ra không khác gì bị giam lỏng! Cũng không phải gả cho Lăng An Vương, có gì mà hăm mộ chứ?

Nàng không biết vì sao Độc Cô Dận lại cố ý hăm hại nàng trộm bát thạch anh trong cung, nghĩ trái nghĩ phải, chẳng lẽ là vì tối qua mình không cho hân chiếm hết tiện nghi, cho nên hân mới cố ý muốn nàng ở lại sao?

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên toàn thân đổ mồ hôi lạnh đến buồn nôn.

Không thể nào! Chẳng lẽ tên Vương gia người hán này muốn lợi dụng quyền thế, đầu tiên đem nàng đùa bỡn sau đó chẳng thềm quan tâm nữa? Trước đây nàng từng nghe thấy trưởng lão trong tộc nói, không phải kinh thành có cái gì gọi là thanh lâu hay kỹ viện sao? Rất nhiều cô gái bị đùa giỡn cuối cùng đều sẽ bị bán vào đó tiếp rượu.... Trời ạ! Như vậy sao được? Nàng

không muốn! Nàng nhất định phải trốn đi.

Nói được là làm được, nàng mới vào cung chưa tới một canh giờ, vào lúc này liền muốn chuồn rồi.

Cáp Liên rón ra rón rén mở cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài một chút, đang định mở cửa thì cánh cửa trước mặt lại tự động mở ra, bị sợ tới mức nàng vội vã ba chân bốn cẳng nhảy lên trên ghế ngồi.

Chương 4.2

Một cung nữ bước vào, là Độc Cô Dận đặc biệt lựa chọn để đưa tới hầu hạ Cáp Liên.

“Công chúa, Vương gia đặc biệt sai nô tỳ tới hầu công chúa thay quần áo”.

“Thay quần áo? Người nói là thay quần áo sao?” - Tại sao người trong cung nói chuyện đều có vẻ nho nhã vậy? Làm cho nàng nghe rất không quen tai.

“Dạ, Vương gia nói người lần đầu tới Trung Nguyên, đại khái không có quen với trang phục của người hán, cho nên đặc biệt phái nô tỳ tới hầu hạ người thay quần áo?” - Cung nữ vẫn quỳ trên mặt đất như cũ.

“Đứng lên đi! Đứng lên đi! Tại sao vừa gặp người liền quỳ như vậy? Dưới đất không bẩn sao?” - Cáp Liên kéo nàng lên: “Người tên gì?”

“Bẩm công chúa, nô tỳ tên Thái Thì”.

“Ừ, tên không tệ” - Thật ra thì ngay cả hai chữ này viết như thế nào nàng cũng không biết: “Người tới vừa hay đúng lúc, ta hỏi người, ở đây chỗ nào xuất cung nhanh nhất, đường đi nào bí mật nhất?”.

“Dạ? Cái này.... công chúa, người muốn xuất cung?” - Thái Thì có chút kinh ngạc, không phải nghe nói vị công chúa Hạ Lan tộc này vừa mới vào cung không lâu sao? Tại sao lại muốn xuất cung rồi?

Cáp Liên vốn định nói cho nàng ta biết mình định “trốn xuất cung”, nhưng lại sợ nàng ta đến nói cho Độc Cô Dận, khiến nàng không bỏ trốn được, vì vậy nàng vội vàng chuyển đề tài: “Không có không có, không có, chỉ là ta vừa mới nhập cung, đối với đường xá nơi này không quen, muốn hỏi một chút thôi”.

“Công chúa, người yên tâm, Vương gia đã ra lệnh rồi, sau khi người thay quần áo xong, ngài sẽ đích thân dẫn người dạo xung quanh hoàng cung một chút”.

Cáp Liên len lén hừ một tiếng, cái tên Vương gia thôi này nhất định không có ý tốt gì!

“Công chúa?”

“Hà?”

“Người nên thay quần áo thôi?”

“Ta thật sự không muốn mặc loại quần áo này?” - Cáp Liên nhăn mày cầm bộ quần áo mỏng lên: “Vải liệu may mặc mỏng như vậy, lại nhẹ như vậy, mặc lên người sẽ ấm sao? Có thể nhìn xuyên qua hay không?”.

Nghe nàng hỏi vấn đề đáng yêu như vậy, Thái Thị không nhịn được bật cười khi khi một tiếng: “Công chúa, người yên tâm, những quần áo này làm thế nào để mặc, mặc bao nhiêu, đều rất được xem trọng, tuyệt đối sẽ không để cho người chỉ mặc những quần áo mỏng như lụa này ra cửa”.

“Được rồi! Dù sao thì ta cũng không thể tự mặc, người đến giúp ta đi” - Cáp Liên nhứt chí buông quần áo trong ta ra, ngoan ngoãn đứng ở giữa phòng, chờ Thái Thì tới hầu hạ nàng thay quần áo.

Sau một lúc luống cuống chân tay, cuối cùng khó khăn lắm Thái Thì mới đem toàn bộ quần áo phụ kiện tất cả mặc đều mặc vào cho Cáp Liên, chỉ là lần đầu tiên mặc quần áo người hán nàng thật sự không quen, thỉnh thoảng đông kéo kéo, tây sờ sờ, vừa oán trách: “Quần áo này tại sao kỳ quái như vậy? Phía dưới tại sao không có quần? Gió đều lùa vào trong váy của ta rồi! Còn giày này, tại sao lại mềm như vậy? Bước đi thật kỳ quái, như này làm sao có thể cưỡi ngựa?”

“Công chúa, bộ quần áo này mặc ở trên người người rất đẹp” Thái Thì vừa khéo léo chải tóc cho nàng, vừa tiếp tục nói: “Trăm ngàn lần người đừng ghét bỏ bộ quần áo này! Đây là do đích thân Lăng An Vương tự mình chọn cho người, nhìn xem, chiếc váy lụa mỏng màu xanh lá cây này chính là tơ lụa nổi tiếng của nhà họ Tô ở Dương Châu, hoàn toàn làm bằng thủ công, trong thiên hạ chỉ có trong hoàng cung mới có thể có cơ hội dùng tới”.

“Vậy sao? Loại vải này thật sự tốt như vậy sao?” - Cáp Liên vừa nghe thấy Thái Thì nói thế, cũng tò mò sờ sờ quần lụa mỏng trên người, đúng là sờ vào vô cùng trơn vô cùng mềm: “A, thực sự vô cùng thoải mái nha”. Chưa từng thấy loại vải thủ công nào tỉ mỉ như vậy, nàng không nhịn được khen ngợi.

“Đúng vậy! Công chúa, người thật sự là may mắn! Nếu như không phải người sẽ trở thành Lăng An Vương phi, chỉ sợ cũng không có cơ hội mặc bộ quần áo tốt như này”.

Chờ một chút! Thái Thì vừa mới nói gì?

Lăng an vương phi?

Nàng ta nói “Vương phi” có phải chính là nói đến vợ của Lăng An Vương không?

“Muốn ta gả cho Lăng An Vương sao?” - Cáp Liên chỉ vào mũi mình.

“Đúng vậy ạ!” - Thái Thị vẫn tươi cười như cũ: “Không phải chuyện này ai ai trong cung cũng biết rồi sao! Hoàng thượng còn đặc biệt hạ chỉ ban cho Lăng An Vương gấm bạch hà của nhà họ Vũ Văn ở Vân Nam làm quà tặng lễ thành hôn! Lăng An Vương là đệ đệ duy nhất của hoàng thượng, hẳn muốn thành hôn, hoàng thượng vô cùng vui mừng....”

“Người nói lại một lần nữa xem! Muốn ta gả cho Lăng An Vương?” - Cáp Liên nhíu chặt mày, đôi mắt xanh hơi loét lên tức giận.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Tại sai biến thành muốn nàng gả cho Lăng An Vương?

“Buồn cười! Gọi Lăng An Vương tới đây nói cho rõ ràng! Ai muốn gả cho hắn” - Nàng tức giận giậm chân, đưa tay muốn lập tức cởi bỏ bộ quần áo trên người mình xuống.

“Công chúa, không được! Đây chính là bộ quần áo do chính Lăng An Vương đặc biệt chọn cho người”.

“Ta nhờ vào! Ai thêm! Cho dù ta không có quần áo để mặc cũng không muốn mặc thứ quần áo quái quỷ này”.

“Đây chính là do nàng nói đó” - Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng.

Thái Thì thở dốc vì kinh ngạc, liền vội vàng xoay người quỳ xuống: “Tham kiến Lăng An Vương “.

“Người đi ra ngoài đi” - Trên mặt Độc Cô Dận không hề nhìn ra chút cảm xúc nào, cũng không biết rốt cuộc vừa rồi hắn có nghe thấy những lời Cáp Liên vừa nói hay không.

Thái Thì hoảng hốt nhanh chóng lui ra ngoài, trong lúc nhất thời cũng quên mất vừa rồi với chải được một nửa đầu cho Cáp Liên, lược vẫn còn ở lại trên tóc Cáp Liên!

“Lăng An Vương! Người nói rõ ràng....” - Cáp Liên hung hăng nhìn chăm chăm Độc Cô Dận, giống như chỉ ước gì không thể lập tức xông lên giống như sói.

“Tên ta là Độc Cô Dận, nhớ kỹ”.

“Cái gì mà chim quốc? Ta còn tưởng là ma tước cơ đấy!” (*Độc Cô Dận và chim quốc phát âm trong tiếng trung giống nhau*)

“Là Độc, Cô, Dận! Nhớ thật kỹ!” Nói cũng kỳ lạ, ở trước mặt Cáp Liên hắn sẽ liền không che giấu mình nữa, trong lòng nghĩ cái gì đều không khách

khí nói ra: “Tiểu nha đầu không có giáo dục này! Ngay cả tên tuổi của ta cũng không gọi, còn dám hung hăng như vậy?”.

“Ai..... ai mới là người không có giáo dục! Ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi! Chẳng lẽ không ai dạy ngươi phải báo đáp với người có ơn với ngươi như thế nào sao?”.

“Đối với đại ơn cứu mạng của ngươi ta lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng, cho nên ta mới muốn kết hôn với ngươi, dùng cả đời của ta để trả lại ân tình của ngươi, như vậy còn chưa đủ sao? Làm người không thể quá tham lam đâu” - Trêu đùa trước mặt con sói con đang giương nanh múa vuốt này, không biết vì sao tâm trạng Độc Cô Dận đặc biệt tốt.

“Ngươi.... ngươi.....” - Cáp Liên bị hấn chọc giận không thốt nên lời, chỉ có thể đứng tại chỗ giậm chân: “Ta không muốn gả cho ngươi! ta muốn gặp cứu cứu! ta muốn trở về”.

“Cho dù gặp nàng cũng không thể làm được gì khác, chính ông ta muốn ta cưới nàng đó”.

“Ngươi nói cái gì” - Nàng thật sự không thể tin được vào tai mình: “Ngươi lừa ta! Cứu cứu ta làm sao có thể muốn ta cưới ngươi?”

“Ngốc nghếch” - Độc Cô Dận đi lên trước, dùng tay khẽ cốc một cái lên trán cáp liên: “Cũng không nghĩ xem, chị cả như nàng không đi lấy chồng, thì đám con gái của hắn làm sao có thể lập gia đình? So với đám con gái bảo bối của hắn, một kẻ hay gây chuyện rắc rối như nàng dĩ nhiên bị hy sinh là rất đáng giá”.

“Người lừa ta” - Nàng né tránh tay của hắn, làm bộ sẽ phải xông ra: “Ta muốn trở về tìm cứu cứu hỏi cho rõ ràng”.

“Ta nghĩ bây giờ tốt nhất là nàng đừng nên trở về”.

“Tại sao?” - Nàng dừng bước.

“Bởi vì chắc chắn Nhã Trát Mộc đã vội vã trở về làm hôn sự rồi! Nàng trở về sẽ chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì? Nếu nàng thực sự trở về, ta nghĩ hôn sự của con gái hắn nhất định sẽ bị lỡ làng, cho nên tốt nhất là nàng không nên trở về, mà hãy ngoan ngoãn gả cho ta, ở lại trong hoàng cung hưởng vinh hoa phú quý cả đời không tốt sao?”.

“Tất nhiên là không tốt rồi”.

“Gả cho ta không tốt sao? ta có quyền có thể, trẻ tuổi anh tuấn, mấy năm qua có không ít tiểu thư của các nhà vẫn xin hoàng huynh ta nói giúp, muốn gả cho ta, nhưng đều bị ta từ chối”.

“Khoác lác! ta nghĩ nhất định là vì người quá háo sắc, toàn bộ con gái gặp người đều bị dọa chạy mất”.

“Không, không phải như vậy. Chẳng lẽ nàng không muốn biết điểm đáng yêu của ta sao?”

“Không muốn” - Cáp Liên rất dứt khoát từ chối

“Không muốn biết cũng không sao, dù sao ta cưới nàng cũng là việc chắc chắn rồi”.

“Độc Cô Dận!”

“Rất tốt, rất tốt, lần này gọi tên rất đúng, xem ra nàng cũng khá thông minh đó chứ! Đúng là trẻ con dễ dạy”.

“Tốt? Tốt cái gì mà tốt? Ta nói là ta không muốn gả cho người, người nghe không hiểu sao?” - Nàng gấp đến độ nước mắt cũng chảy ra, tại sao người đàn ông này không nói lý lẽ chút nào hết vậy?

“Nàng thật sự không muốn gả?” - Con người đen nhanh của Độc Cô Dận chột tối sầm lại

“Không lấy”.

“Thật sự?” - Hắn từng bước tiến lại gần.

“Không..... này! Người đừng có bước lại đây nữa! Này.... ối!”

Cái tên háo sắc này! Tại sao hắn lại có thể hôn nàng?

Cáp Liên xấu hổ, muốn giãy giụa lại phát hiện nam nhân này mạnh mẽ hơn nàng tưởng, tay nàng muốn đẩy hai tay đang ôm nàng ra, nhưng hoàn toàn không thể nào xô dịch được đối phương một phân nào, vì vậy nàng chỉ có thể dùng sức nắm chặt cánh tay của hắn này, lại cảm nhận được bắp thịt rắn chắc

trên cánh tay ấy.

Nàng cố gắng nhìn chăm chăm Độc Cô Dận, thấy đôi mắt phượng của đôi phượng cũng đang mỉm cười thì giấy giữa từ từ mềm nhũ ra.

Tại sao hắn lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình?

Nóng bỏng như vậy, trần trụi như vậy, giống như trên người nàng bây giờ không mảnh vải che thân.

Đúng rồi, nhất định là vì bộ quần áo người hán kỳ quái này, chất liệu mỏng như vậy, mặc vào lại khẽ bay bay, nam nhân này nhất định là muốn ăn đậu hũ của nàng nên mới cố ý chọn loại quần áo này cho nàng!

Nàng há miệng muốn mắng người, lại làm cho Độc Cô Dận có cơ hội dò xét đi vào trong, nàng kim lòng không được rên rỉ một tiếng, cảm thấy cơ thể hắn đột nhiên căng thẳng.

Thân thể dần dần mềm nhũ, hô hấp dần dần dồn dập, đầu óc dần dần mờ hồ, ý thức trở nên hỗn loạn, nàng chỉ biết vịn thật chặt vào nam nhân trước mặt, giống như chỉ sợ vừa buông tay thì hai chân không biết mềm nhũn từ lúc nào sẽ không chống đỡ nổi.

Không biết trả qua lâu, đúng lúc Cáp Liên sắp không thể hô hấp được nữa, Độc Cô Dận mới lưu luyến không rời, rời khỏi đôi môi sưng đỏ của nàng.

“Cáp Liên.... Cáp Liên..... gả cho ta đi! Mạng ta là do nàng cứu, trái tim ta cũng đã sớm trao cho nàng từ lâu rồi..... nàng gả cho ta đi..... ta nhất định sẽ

làm nàng hạnh phúc.....” - Hấn ở bên bai nàng nhẹ nhàng phát ra tiếng nỉ non.

Nàng dùng đôi mắt ẩm ướt sương mù nhìn nam tử anh tuấn thâm tình trước mặt, trong mũi ngửi được mùi hương trên cơ thể hấn, cơ thể cảm nhận được sự cường tráng trên mỗi bắp thịt y, trái tim nàng từ trước đến nay luôn luôn bướng bỉnh giống như đột nhiên bị một loại dịu dàng không cách nào hình dung buộc lại.

Nam nhân này nói sẽ làm nàng hạnh phúc cả đời, nàng nhìn mắt của hấn, nàng biết hấn không có nói láo.

Có thể tin tưởng hấn không? Có thể không?

Không đợi nàng trả lời, Độc Cô Dận lại lần nữa bá đạo hôn lên môi nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội do dự nào.

Chương 5.1

Ghét Độc Cô Dận!

Cáp Liên cảm giận đem toàn bộ những thứ gì nhìn thấy trước mặt hất tất cả xuống đất.

Nhìn nàng đắm đuối đưa tình như thế để làm gì? Còn nói một tràng ghê tởm nào cái gì là trái tim đã sớm thuộc về nàng, cả đời đều là người của nàng, nào là ngoại trừ nàng ra ai cũng không cưới ai! Ai tin hắn chứ!

Nàng ảo não dậm chân một cái. Có! Nhất định sẽ có người tin hắn! Hơn nữa kẻ ngu ngốc này lại chính là chính nàng!

Vừa rồi Độc Cô Dận hôn nàng xong, nhìn thấy vẻ mặt ý loạn tình mê của nàng, vui vẻ vô cùng, chẳng những thuận thế ở trên người nàng sờ mấy cái ha ha đậu hũ, còn nhặt tóc của nàng lên làm bộ muốn thắt với tóc của hắn, nói cái gì là muốn làm vợ chồng son?

Người hán có tập tục kỳ quái này sao? Nếu không phải lúc ấy nàng liều chết cứu tóc của mình, thì chẳng phải bây giờ tóc nàng đã cùng tóc cái người chán ghét Độc Cô Dận dây dưa đến chân trời rồi sao.

Đập đầu xong, cuối cùng tâm trạng nàng cũng bình tĩnh lại một chút, bắt đầu nghĩ tới việc phải làm thế nào chạy ra khỏi hoàng cung.

Đúng, nàng muốn chạy trốn! Nàng nhất định phải chạy đi! Tuyệt đối không muốn cứ như vậy bị ép gả cho Độc Cô Dận! Mặc dù hình như nàng cũng không chán ghét hắn lắm, nhưng nàng không cách nào đón nhận một

hôn nhân như vậy!

Hơn nữa nàng lại bị chính cữu cữu Nhã Trát Mộc của mình “bán” đi, giọng điệu này nói thế nào nàng cũng nuốt không trôi, nàng nhất định phải đào hôn, trở lại bộ tộc, khiến cho con gái của ông ta vẫn như cũ không gả đi được, tốt nhất là khiến cho ông ta tức chết đi!

Nói làm liền làm!

Vì sợ bản thân thật sự bị sự dịu dàng của Độc Cô Dận tấn công làm cho mê muội, Cáp Liên không quản mọi việc, trước tiên phải thay lại quần áo ban đầu, mở cửa sổ ra nhân lúc thị vệ không chú ý, nhanh chân rón rén chạy ra ngoài.

Chỉ là nàng vừa mới rời khỏi phòng không bao lâu, liền bị thị vệ phát hiện, đuổi theo khiến nàng lại lạc đường, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn bị nắm, sáu thị vệ dẫn trở về phòng.

Mới bước vào gian phòng, nàng liền giật mình phát hiện Độc Cô Dận đã đợi ở đó rồi.

“Không ngờ mới được một ngày nàng đã muốn trốn rồi?” - Hắc lạnh lùng hỏi, không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì trên mặt.

Cáp Liên chưa từng thấy dáng vẻ nàng của hắn, nàng vẫn cho rằng hắn chỉ là một tên háo sắc ngu ngốc, liếc thấy vẻ mặt nghiêm túc này của hắn, nàng cũng biết họa lớn rồi.

Ở trong cung chưa tới nửa ngày, nàng đã muốn trốn?

Ít nhất cũng phải đợi đến đêm khuya mới trốn đi chứ? Như vậy xác suất trốn thoát cũng lớn hơn?

Đáng tiếc từ trước tới nay cá tính của nàng đều là nghĩ đến cái gì phải đi làm ngay, rất ít khi suy nghĩ đến hậu quả, cũng bởi vì như vậy, mới gây ra không ít họa, khiến người trong nhà nhức đầu không ngừng.

“Ta.... Ta chỉ muốn ra ngoài đi dạo một chút thôi” - Nàng ngập ngừng nói.

“Ra ngoài đi dạo? Cần phải thay quần áo sao?” - Hắc cảm bộ quần áo Cáp Liên ném trên giường chát vắn.

“Quần áo này quá mỏng! Ở nửa người dưới cái gì cũng không ngăn được, gió thổi vào rất lạnh, ta không quen” - Nàng thành thực trả lời.

“Nếu nàng ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, không ra ngoài chạy loạn không leo cây không vượt nóc băng tường, làm sao gió có thể lùa vào trong?”.

Dần dần Cáp Liên cũng tự biết mình đuối lý, không thể làm gì khác hơn là rầu rĩ im lặng, cúi đầu nhìn phiến đá.

“Đi thay quần áo, sau đó ta dẫn nàng đi gặp hoàng huynh”.

Vốn dĩ Cáp Liên muốn từ chối, nhưng mới giương mắt, liền gặp ánh mắt

sắc nhọn dường như có thể giết người của Độc Cô Dận, nàng sợ hết hồn, vội vàng cúi đầu.

Thì ra tên Vương gia người hán này cũng sẽ có lúc tức giận?

Nàng vốn đang cho là hán chỉ là một tên Vương gia hư hỏng chuyên ăn đầu hũ nữ nhân!

Độc Cô Dận bước nhanh ra ngoài, mang theo một chút hương thơm nhàn nhạt thổi qua bên cạnh nàng.

Nàng không nhịn được len lén quay đầu lại nhìn bóng dáng cao ngạo kia một cái. Thật kỳ lạ, rõ ràng mình mới là người bị mắg, nhưng tại sao nàng lại vẫn cảm thấy Độc Cô Dận như vậy ngược lại còn có khí khái nam tử? Ngay cả lúc phụ thân tức giận cũng không có hung dữ như hán! Hơn nữa hán cũng không giống như phụ thân, chỉ vào nàng bảo nhảy, chỉ là lạnh lùng nói mấy câu như vậy, ánh mắt lạnh nhạt quét tới, nàng đã cảm thấy từ đầu đến chân đều bị hán nhìn thấy, hơn nữa còn cảm thấy người sai là nàng, thậm chí trong lòng nàng hình như dâng lên một cảm giác áy náy chưa từng có, thật giống như nàng không nên để hán tức giận.

Có lẽ tất cả mọi người quá cưng chiều nàng, chưa bao giờ có người dám bày ra vẻ mặt đó cho nàng xem?

Suy nghĩ một lúc lâu, lại nhìn bốn phía xung quanh gian phòng thỉnh thoảng mấy bóng dáng thị vệ lại xuất hiện, Cáp Liên thở dài một cái, xem ra buổi tối hôm nay, thậm chí là mấy ngày tới, căn phòng này sẽ được canh giữ nghiêm ngặt hơn rồi? Muốn chạy trốn càng khó hơn.....

Nàng chán nản đi tới bên giường cầm bộ quần áo mềm bông bênh kia, chân mày lại nhíu lại, trước đó là Thái Thị thay quần áo cho nàng, bây giờ không có nàng ta, làm thế nào có thể mặc được quần áo này, bây giờ một mình nàng thay..... Ai! Thôi, dù sao cũng chỉ là khoác lên trên người, chỉ cần cái váy không đội lên trên đầu là được rồi?

Đúng lúc, sau nàng khó khăn lắm mới đem bộ quần áo này mặc người, Độc Cô Dận cũng phái người tới đón nàng.

Chẳng qua tiểu thái giám tới đón nàng nhìn thấy dáng vẻ lung tung lộn xộn này của nàng, đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó vội vàng vàng chạy về báo cho Độc Cô Dận.

Cáp Liên đang buồn bực đứng chờ ở hành lang Độc Cô Dận cũng đi tới, vốn dĩ hắn đang hao tổn tinh thần không biết làm thế nào để giải thích với hoàng huynh chuyện Cáp Liên tự tiện chạy trốn, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ vừa buồn cười vừa đáng yêu này của nàng, liền không nhịn được buột miệng cười, tâm trạng trong nháy mắt đã trở nên khá hơn.

“Tiểu nha đầu này, không ai dạy nàng mặc quần áo sao?” - Khuôn mặt nghiêm nghị lúc đầu liền mỉm cười.

Cáp Liên tất nhiên không phục, nàng lớn như vậy nhưng chưa từng mặc qua quần áo người hán! Nàng nghĩ nam nhân này đang giễu cợt nàng, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn, tai nàng không biết vì sao liền nóng lên.

Nam nhân này thật kỳ quái, đang tức giận nhưng lập tức lại cười được ngay, thật sự làm cho người ta mờ mịt.

Nhưng nhìn thấy hấn vì mình mà cười, trong lòng Cáp Liên có sự thoản mãn nho nhỏ cùng với cảm giác hư vinh đang tác quái, hơn nữa cả trong lòng cũng ấm áp, giống như là.... hạnh phúc.

Chính nàng cũng không đoán ra, rõ ràng nàng chính là liễu chết muốn trốn khỏi hoàng cung, nhưng nàng lại đồng thời mâu thuẫn thích sự bá đạo của tên Vương gia này giữ nàng ở lại, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ở đây?

Tình yêu quan trọng hơn? Hay là tự do quan trọng hơn?

Bây giờ nàng vẫn có chút mơ hồ không biết.

“Lại đây, ta giúp nàng sửa sang lại” - Ngử điệu dịu dàng nhưng lại không để cho người ta cơ hội từ chối.

Giống như là mê muội, Cáp Liên không chút phản kháng nào, mà lại ngoan ngoãn đi lên trước.

“Thực là, làm sao nàng có thể mặc thành như này được chứ” - Hấn lắc đầu cười, bắt đầu đưa tay cởi từng thứ trong bộ quần áo lung tung lộn xộn trên người nàng xuống.

Mặt Cáp Liên đỏ lên: “Ngươi..... ngươi đang làm gì?”. Hấn đang cởi quần áo của nàng! Mặc dù biết là hấn tốt bụng sửa sang lại quần áo cho mình, nhưng.... Nàng len lén nhìn khuôn mặt tràn đầy mỉm cười của y, lúc trước hấn cột nhả mình nhiều như vậy, ai biết hấn có thừa cơ hội này sàm sỡ nàng hay không?

“Ta đang sửa sang lại quần áo cho nàng, trước đó phải cởi ra toàn bộ ta mới có thể sửa sang lại không phải sao? Nhìn nàng xem, thứ tự quần áo đều mặc sai rồi, ngay cả vạt áo cũng đặt sai, cứ như này mà đi ra ngoài sẽ làm cho người ta cười đến rụng răng đó”.

Cáp Liên chu miệng lên: “Ta chưa bao giờ mặc quần áo người hán, làm sao có thể biết được những quy củ này?”

Độc Cô Dận nhìn dáng vẻ bĩu môi dí dỏm của nàng, trong mắt tất cả đều là cung chiêu: “Ta đây không phải là tự mình đến hầu hạ nàng thay quần áo rồi hay sao? Phải biết, trên đời này nàng là người con gái đầu tiên được ta hầu mặc quần áo đó, nếu nàng không lấy ta làm chồng, chẳng phải ta sẽ bị thiệt thòi lớn sao?”

Nàng nghe giọng điệu tán tỉnh như vậy, đang muốn phản bác. Độc Cô Dận lúc này cởi chiếc áo khoác cuối cùng trên người nàng xuống, chỉ để lại một chiếc áo nhỏ mỏng manh trên người nàng, da thịt mịn màng hoàn toàn lộ ra trong không khí.

“A” - Nàng hốt hoảng, theo bản năng vội vàng đưa tay bảo vệ mình, cũng mất ý định cãi lại nam nhân trước mắt.

Nàng đỏ bừng cả mặt, vốn tưởng rằng Độc Cô Dận nhất định lại nhân cơ hội này ăn đậu hũ của nàng, nàng len lén nhìn Độc Cô Dận, chỉ thấy khuôn mặt mỉm cười của hắn đang nhìn chằm chằm nàng, khiến trái tim nàng đập thình thịch không ngừng.

“Đây là trung y, phải mặc ở trong cùng” - Hắn tự tay mặc vào cho nàng chiếc áo trắng tinh, chất vải này cực kỳ mềm nhẵn mềm nhẹ giống như lông chim vậy, lại tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Quần áo này mặc vào thật thỏa mái” - Nàng nhẹ nhàng thở dài, hưởng thụ từng chút cảm xúc khi chất vải lướt trên da thịt.

“Đây là áo gấm, mặc ở bên ngoài trung y, có tác dụng giữ ấm” - Hấn tỉ mỉ mặc thêm vào cho nàng chiếc áo gấm màu vàng nhạt: “Cuối cùng mới là tú y (*Là loại áo lụa thêu hoa ở bên ngoài cùng*), trên áo tú y này có thêu kim phượng, chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể mặc những bộ quần áo cực kỳ hiếm hoi này, chế tác tinh xảo, giá trị lên thành đắt”.

“Giá trị lên thành? Trang phục quý như vậy, ta không muốn mặc” - Nàng có chút khó xử nhìn bộ quần áo mỹ lệ trên người.

“Những thứ này còn chưa có cái gì, miếng hồng ngọc anh đào dặt trên người nàng, chính là đồ trang sức mà mẫu thân ta thích nhất khi còn sống, bà từng nói muốn để lại cho con dâu của bà” - Hấn từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc hộ hồng ngọc, thắt ở trên hông Cáp Liên.

“Ai muốn....” - Nàng vốn định phản bác ai ngờ dáng vẻ tự đại cuồng vọng của hấn, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thỏa mãn mỉm cười của hấn, những lời nói đó lại không thốt ra được.

Nàng len lén liếc hấn một cái, nhưng cũng để hấn tùy ý thất ngọc bộ anh đào kia ở bên hông nàng, màu hồng điểm lệ được tôn trên màu xanh thanh nhã, trông rất đẹp mắt.

“Về phần tóc của nàng....” - Hấn nhìn mái tóc dài đen như thác nước của Cáp Liên, lúc ấy trong cung bình thường các cô gái đều búi cao tóc tỏ rõ thân phận, như tóc rối bĩu sẽ bị coi là hành vi thất lễ, hơn nữa Cáp Liên còn phải cùng hấn đi diện kiến hoàng huynh, hấn không thể để cho tóc nàng xõa trên

vai như vậy... Mặc dù hẳn rất thích mái tóc thả bồng bênh của nàng, nhìn vào sẽ cảm giác được cái đẹp hoang dã ngỗ ngược thuộc về Thảo Nguyên bao la: “Kêu Thái Thì đến giúp nàng chải mái tóc mây đơn giản”.

Chương 5.2

“Tóc mây? Đó là cái gì?” - Cáp Liên chưa bao giờ biết có kiểu búi tóc như vậy.

Độc Cô Dận nở nụ cười: “Thấy những cung nữ đi lại trong cung chưa? tóc của bọn họ chính là búi tóc, trong cung nhất định phải búi tóc, để tóc tùy tiện rồi bù là hành vi rất thất lễ đó” - Nói xong, hắn sờ sờ vào mái tóc dài của Cáp Liên, sờ vào trôn mịn, khiến cho hắn yêu thích không buông tay, rất muốn được sờ nữa, cuối cùng không nhịn được cầm một nắm tóc đưa lên mũi ngửi, một mùi hương thơm ngát thoang thoảng thuộc về Thảo Nguyên trong nháy mắt tràn vào trong mũi, làm cho hắn thỏa mãn thở dài.

“Này? Người làm gì thế? Đầu ta rất thơm sao?” - Cáp Liên nghi ngờ nhìn động tác quỷ dị này của hắn.

“Rất thơm, ta hi vọng ngày nào cũng có thể sờ tóc của nàng, ngửi được hương thơm của nàng”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cáp Liên chột đỏ lên.

Thật kỳ quái, chỉ là hai câu đơn giản, tại sao nghe lại có cảm giác mê người vậy?

Nàng có chút nhút nhát rời ánh mắt lên trên, liền gặp được đôi mắt sáng của Độc Cô Dận đang nhìn mình chăm chăm, giống như có thể nhìn thấu nàng.

Nàng cuống quýt cúi mặt, đột nhiên miệng đắng lưỡi khô, không biết nên

làm sao đây, cũng không biết nên nói cái gì, bởi vì nàng chưa từng có cảm giác kỳ lạ rồi lại ảm áp như lúc này.....

Đánh bạo, nàng lại ngẩng đầu lên, trong lòng không khỏi đang mong đợi thứ gì đó

Hắn có thể sẽ hôn nàng hay không? Giống như mấy lần trước vậy?

Làm như vậy khiến người ta không kịp ứng phó, nóng bỏng như vậy, mê hoặc như vậy, giống như linh hồn của nàng đã bị hắn hút đi hoàn toàn.

“Cáp Liên” - Hắn nhẹ nhàng gọi nàng.

Ngay lên tiếng đáp lời nàng cũng không có gan, chỉ sợ vừa lên tiếng, sẽ có thứ gì đánh vỡ sự mập mờ lúng túng giữa hai người.

Đôi môi của người đàn ông từ từ tiếng sát lại, nàng giống như cuối cùng thực hiện được dục vọng mà ngay cả trong lòng nàng cũng không biết, nhẹ nhàng thở dài một tiếng thỏa mãn, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại

Hắn muốn hôn nàng sao?

Trong bóng tối hơi thở người đàn ông không ngừng đến gần, đến gần....

Nhưng tại sao nàng nhắm mắt lâu như vậy, mà hắn vẫn chưa hôn?

Không nhìn được tò mò, nàng len lén mở một mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Độc Cô Dận đang nhìn thẳng nàng, trong nháy mắt nàng có cảm giác bị bắt được đang làm sai điều gì đó, nhưng mà nàng không biết mình làm sai chỗ nào.

“Ngươi.... ngươi nhìn cái gì?” - Nàng không phát hiện mặt mình đã đỏ giống như táo chín.

“Nàng nhắm mắt làm gì?”

“Ta..... à.....” - Nàng vội vàng tìm có che giấu: “Bởi vì ngươi quá xấu, ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Vậy sao? Không phải là bởi vì nàng muốn ta hôn nàng sao?” - Hắc lộ là nụ cười hồ ly.

“Ngươi.... người nằm mơ hả! Ai muốn ngươi hôn ta chứ” - Nàng tức giận giậm chân một cái, xoay người không muốn để ý tới hắc lộ, không ngờ vừa mới xoay được nửa người nàng đã bị hắc lộ kéo vào trong lồng ngực, mới mở miệng muốn hỏi hắc lộ muốn làm cái gì thì một đôi môi ấm nóng đã ngăn môi nàng lại, khiến cho nàng nửa chữ cũng không nói ra được.

Hương vị của nam nhân quen thuộc, miệng lưỡi triền miên quân quyết, kèm theo dục vọng nho nhỏ chờ đợi ở trong lòng đã lâu, rất nhanh đẩy lên ngọn lửa trong cơ thể của hai người.

Cáp Liên hơi từ chối một lát, liền rất nhanh đáp lại, không khách khí chút nào đưa lưỡi mình vào trong miệng Độc Cô Dận, có chút bướng bỉnh chuyển động khắp xung quanh, khi lưỡi nàng khê liếm lên trên môi người đàn ông thì

từ trong cổ Độc Cô Dận phát ra tiếng gầm nhẹ, cả cơ thể căng cứng, hai cánh tay ôm Cáp Liên càng dùng thêm sức, giống như nhấc cả người nàng lên.

“Hà” - Sau khi Độc Cô Dận tách đôi môi mình ra, lớn tiếng thở gấp một hơi: “Tiểu nha đầu này, lấy ở đâu lá gan lớn như vậy, lại dám chủ động trêu đùa ta?”

“Trêu đùa? Có ý gì?” - Cáp Liên cũng thở hỏn hển, cả cơ thể thuận thế liên vùi trong ngực Độc Cô Dận.

“Chính là giống như bộ dạng vừa rồi của nàng đó....” - Hắn thân mật cắn nhẹ vành tai nàng, vừa cười.

Cáp Liên thấy hắn giễu cợt mình, mặc dù trong lòng không phục, nhưng nàng cũng không phủ nhận là mình thật sự thích cái tên Vương gia người hán kỳ quái này.

“Cốc... cốc...”.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc này Cáp Liên mới như từ trong mộng choàng tỉnh, đẩy Độc Cô Dận ra, nhảy cách xa hắn ba bước, giống như sợ hắn sẽ ăn luôn nàng.

Độc Cô Dận thấy nàng nhảy ra như thỏ con, chỉ bật cười, không ngờ nàng cũng biết xấu hổ.

“Chuyện gì?” - Hấn lên tiếng nói với người ngoài cửa

“Vương gia, thời gian dùng bữa với hoàng thượng sắp đến rồi ạ”. Thị vệ ngoài cửa bẩm báo.

“Biết rồi, Thái Thì tới chưa?”

“Khởi bẩm Vương gia, Thái Thì ở đây ạ” - Lúc này giọng nữ dịu dàng ở ngoài cửa vang lên.

“Vào đi”.

Cửa lập tức mở ra, trên tay Thái Thì đang cầm nguyên bộ lược bước vào.

“Thời gian không nhiều lắm, Cáp Liên cũng không có quen búi tóc, búi cho nàng mấy tóc mây đơn giản nhất là được rồi, nhớ thấp một chút, tóc nàng dài, búi cao sợ không thoải mái; còn nữa, sau khi búi xong không cần xúc hương, điểm thêm cho nàng thêm mấy sợi dây làm là được, nhớ rõ màu sắc phải hợp với bộ quần áo. Làm nhanh lên, sau khi làm xong liền mang nàng đến điện Cảnh Hòa dùng bữa”.

Sau khi Thái Thì cung kính trả lời một tiếng: “Dạ”. Độc Cô Dận liền rời đi trước.

Nhìn bóng hấn rời đi, không biết tại sao lần đầu tiên Cáp Liên có một loại cảm giác không nói lên được, giống như có người đâm một lỗ nhỏ trong tim nàng mang đi, nàng rất luyến tiếc.

“Công chúa? Chúng ta chải đầu mau đi! Đợi lát nữa phải cùng dùng bữa với hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể tới trễ đâu” - Thái Thi cười hì hì đi tới.

“Ừ” - Nàng có chút buồn buồn ngồi xuống, trong lòng vẫn không hiểu, tại sao lại có cảm giác giống như là bị vứt bỏ?

Rõ ràng vừa rồi hắn còn rất thích dáng vẻ nàng còn dịu dàng hôn tóc nàng, nhưng tại sao ở trước mặt người khác hắn liền biến thành một người hoàn toàn khác, lãnh khốc cao ngạo, một chút tình cảm cũng không có, thật sự giống như hai người khác nhau vậy.

Chẳng lẽ người Trung Nguyên đều như vậy sao? Một người sẽ có hai tính cách?

“Thái Thi, ta hỏi ngươi, bình thường Lăng An Vương là một người như thế nào?”

Thái Thi nghiêng đầu nghi hoặc nói: “Thật ra thì nô tỳ cũng không rõ lắm, dù sao nô tỳ cũng chỉ là một hạ nhân, rất ít khi có cơ hội tiếp xúc với Vương gia, nhưng nô tỳ cảm thấy Vương gia là một người rất cẩn thận, cũng sẽ không dễ dàng biểu hiện tình cảm của mình”.

“Như vậy mới lạ, hắn căn bản chính là một đại sắc quỷ” - Cáp Liên bĩu môi.

Thái Thi khi khi bật cười: “Công chúa, làm sao người có thể nói như vậy? Đàn ông biến thành đại sắc quỷ, còn không phải đều là vì gặp được nữ nhân mình thích sao! Nô tỳ nghĩ Lăng An Vương vô cùng thích người! Chuyện gì

cũng suy nghĩ cho người, chỉ sợ người có chỗ nào không thoải mái, chẳng lẽ người một chút cũng không cảm nhận được sao?”

Cáp Liên suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy thì phải.

Nếu không thích tại sao muốn hôn nàng? Hôn nữa còn không chỉ hôn một lần?

Hôn nữa nhìn những thứ quần áo trên người nàng, còn có những lời hắt hủi vừa dặn dò Thái Thì, càng cũng biết Độc Cô Dận thật sự rất quan tâm nàng, nhưng....

Nhưng nàng thật sự không thích hắt hủi đoạn hắt hủi nàng ở lại nơi này, quá hèn hạ! Làm gì có người nào dùng cách này với người mình thích? Cái này căn bản là ngang ngược, chẳng lẽ hắt hủi cho là chỉ cần giữ nàng ở bên người, lòng của nàng sẽ là của hắt hủi sao?

Ừ... Hồng rồi, thiện lương của nàng giống như bắt đầu nghiêng về tên Vương gia người Hán gì đó rồi.... Nếu không tại sao vừa mới nhìn thấy mặt hắt hủi không chút thay đổi, lúc xoay người rời đi, nàng lại cảm thấy có chút khổ sở chứ? giống như hắt hủi không cần nàng vậy.

“Công chúa, tóc của người thật sự rất dày, hôn nữa chất tóc cực kỳ tốt, người dùng hương liệu gì vậy?” - Thái Thì vừa chải đầu cho nàng, vừa không nhịn được hỏi.

“Dùng hương liệu gì là sao? Chính là dùng nước trong Hắc Thủy ở Thảo Nguyên, cũng không có gì đặc biệt”.

“A, là Hắc Thủy sao? chính là nước màu đen sao? Nước đó có gì khác với nước bình thường sao?”

“Ha ha, không phải! Là vì những tảng đá dưới sông đen nhánh, cho nên nhìn qua thì cả con sông giống như là màu đen. Theo truyền thuyết lâu đời, tổ tiên tộc Hạ Lan xuất hiện ở tại con sông Hắc Thủy này”.

“Oa, công chúa, người biết thật nhiều. Nô tỳ thật sự hi vọng người có thể ở lại trong cung làm vương phi, không nên tiếp tục chạy trốn. Nếu người tiếp tục chạy trốn, Lăng An Vương biết sẽ rất đau lòng, nô tỳ cũng vậy sẽ rất đau lòng” - Thái Thì tay chân gọn gàng, chỉ chốc lát đã đem mái tóc như thác đổ của Cáp Liên vấn thành một mái tóc mây đơn giản, còn lấy ra một chiếc gương đồng cho nàng soi.

Chỉ là Cáp Liên không có ý định thưởng thức mình trong gương, bởi vì bây giờ nàng đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của Thái Thì.

Nếu người tiếp tục chạy trốn, Lăng An Vương biết sẽ rất đau lòng.

Đau lòng? Nam nhân kia sẽ đau lòng sao?

Hắn thật sự yêu nàng như vậy sao?

Nếu như hắn thật sự yêu nàng như vậy, như vậy nàng sẽ đồng ý vì hắn mà ở lại trong cung sao?

Chương 6.1

Cáp Liên nhăn mày lại.

Độc Cô Dận ở bên cạnh thấy dáng vẻ này của nàng, cũng không biết bắt giác khẽ cau mày theo.

Bọn họ bây giờ đang ở trong điện Cảnh Hòa, trên bàn bày chính là các loại sơn hào hải vị, rượu ngon, sau lưng còn có các nhạc sư cung đình trình diễn cổ nhạc, cung nữ phục vụ cũng khá chu đáo, tại sao Cáp Liên còn chau mày?

“Làm sao vậy?” - Không để ý hoàng huynh đang ở trước mặt hai người, hần quan tâm tiến tới hỏi.

“Đầu của ta rất nặng, cổ rất mỏi...” - Cáp Liên ai oán, liếc hần một cái.

Làm gì mà nhất định phải búi tóc nàng cao như vậy? tóc của nàng dày, sau khi búi lên sức nặng liền tập trung ở trên cổ, ép nàng quả thật hít thở không thông, nàng thật sự không hiểu tại sao các cô gái trong cung đều phải búi kiểu đầu kỳ quái này? Chẳng lẽ bọn họ không thấy mỏi cổ sao?

“Vậy sao? Vậy nàng nhịn một chút, đợi lát nữa chúng ta com nước xong sẽ liền trở về, để nàng thả tóc ra là được” - Hần đau lòng nhìn Cáp Liên cứng cổ gật đầu một cái.

Ngồi ở trước mặt hai người, hoàng đế nhìn thấy hành động Độc Cô Dận như vậy, chẳng những không có tức giận, ngược lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đệ đệ nhỏ nhất này của hấn, từ nhỏ đã thông minh sáng sủa, người gặp người thích, vậy mà sau khi xảy ra trận chính biến ba năm trước đây, hấn dường như biến thành một người hoàn toàn khác, bình thường luôn lãnh đạm lạnh nhạt, hỉ nộ ái ố không lộ ra, làm cho người ta không đoán ra hấn đang nghĩ cái gì.

Độc Cô Cận cũng biết thập tam đệ biến thành như thế là vì bảo vệ mình, nhưng mắt thấy đứa bé hoạt bát đáng yêu ngày trước biến thành người thận trọng trong từng lời nói đáng vẻ thì lạnh như băng, trong lòng hấn vẫn nhìn không được cảm thán, mà lại bất lực.

Nhưng mà sau khi Cáp Liên xuất hiện, thập tam đệ liền có sự thay đổi - vẻ mặt trở nên phong phú hơn, ngay cả đôi mắt ngày thường luôn luôn lạnh lẽo cũng không tự giác để lộ ra sự chìm đắm trong tình yêu, nói tóm lại. Độc Cô Dận giống như cả người sống lại, giống như hồ nước yên lặng bắt đầu trở thành dòng nước chảy róc rách, khiến cho không khí xung quanh cũng tươi sáng sống động trở lại.

Thật ra Độc Cô Dận chỉ khi ở trước mặt hoành huynh mình mới có thể không cố ý che dấu con người thật của chính mình, ở trước mặt những người khác, đáng vẻ hấn vẫn lạnh nhạt như cũ, làm cho không người nào có thể gần gũi.

Cáp Liên cực khổ xoay xoay cổ, vằm đôi đũa lên muốn gấp thức ăn, nhưng nàng từ trước tới nay nàng chưa dùng dùng đũa, cộng thêm chiếc cổ nặng trĩu không linh hoạt, đôi đũa trên tay không lướt qua các món ăn, mà chính là gấp thít lên lại rơi xuống, mấy lần như vậy, chiếc đũa trên tay nàng đã động vào đĩa đồ ăn mấy lần, nhưng nàng vẫn không gấp được chút đồ ăn nào.

Nàng cong môi, cầm gạt cầm lấy một chén rượu uống một hơi cạn sạch, thấy mấy người đứng hầu sừng sốt sừng sốt.

Công chúa dị tộc này thật quá phách lối! Ăn cơm thô lỗ như vậy, uống rượu cũng thô lỗ như vậy, một chút cũng không giống với tiểu thư khuê các, nhưng thật kỳ quái, chẳng những Lăng An Vương không ngại, mà ngay cả hoàng thượng cũng không để ý đến hành vi thất lễ của nàng ta.

Độc Cô Dận không nhịn được bật cười khi khi một tiếng: “Cáp Liên, không biết dùng đũa sao?”.

“Chỉ là ta không quen thôi! Trước kia làm gì có cơ hội tập”.

“Ta nghe nói, người tộc Hạ Lan có thói quen lấy tay bốc cơm” - Hoàng thượng lên tiếng.

“Đúng vậy” - Ánh mắt Cáp Liên sáng lên, hoàng thượng nói như vậy, có phải là cho phép nàng ở đây dùng tay bốc cơm rồi không? Nếu như vậy thật tốt quá, dùng tay bốc cơm rất tiện, làm gì mà phải dùng đến hai cái que trúc này để gắp thức ăn chứ? Không tự nhiên chết đi được.

“Nhưng mà, ở đây là Trung Nguyên, chúng ta xem trọng 'nhập gia tùy tục', cho nên người hãy tập dùng đũa đi” - Hoàng thượng mỉm cười nói.

Cáp Liên sững sốt, thì ra đáng vẻ hoàng đế cười rộ lên cũng rất anh tuấn! Trước đây nàng cho rằng hoàng đế nhất định đều là lão già, sau này thấy Độc Cô Cận, mặc dù có chút kinh ngạc không ngờ hấn lại suýt soát tuổi với phụ thân nàng, nhưng cảm thấy đáng vẻ hấn lúc nào cũng cực kỳ không có sức sống, không ngờ lúc này hấn mỉm cười, trên mặt dường như sáng rỡ, hơn nữa trên trán lờ mờ tỏa ra một luồng khí khái anh hùng.

Thấy Cáp Liên nhìn hoàng huynh mình đến ngây người, trong lòng Độc Cô Dận đột nhiên buồn bực, nhưng ở trước mặt hoàng đế lại không thể tức giận, song vẻ mặt ghen tức này của hắn đều bị Độc Cô Cận nhìn ra, Độc Cô Cận lại khẽ mỉm cười, sau đó chậm rãi mở miệng: “Dận đệ, nếu Cáp Liên không biết dùng đũa, thì ngươi phải làm phiên đệ dạy nàng ta nhiều một chút! Dù sao cũng sẽ làm vương phi của đệ, tương lai chắc sẽ phải tham dự đủ các loại tiệc tùng lớn nhỏ, không biết dùng đũa làm sao được chứ?”.

“Vương phi? Đợi đã...! Ai nói là sẽ làm vương phi của hắn?” - Cáp Liên phản bác: “Hoàng thượng, chuyện này tất cả đều do hắn tự mình quyết định! Cho tới bây giờ thần chưa từng nói là sẽ làm vương phi của hắn” - Nàng cứ như vậy tùy tiện nói ra những lời trong lòng, thái độ thẳng thắn làm cho cả hai huynh đệ bọn họ không hện mà gặp cùng nhau sững sốt.

“Cáp Liên” - Cuối cùng thần trí Độc Cô Dận trở lại trước, lớn tiếng: “Không được vô lễ”.

Cáp Liên đương nhiên không phục, muốn mở miệng phản bác lần nữa, nhưng nhìn thất ánh mắt sắc bén kia của Độc Cô Dận, trong lòng trở nên e sợ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cúi đầu, tiếp tục hăng hái chiến đấu cùng với đôi đũa trên tay.

“Dận đệ.....Chuyện này là thế nào? Là đệ ép buộc nàng ấy ở lại?” - Làm hoàng đế nhiều năm như vậy đương nhiên làm sao hắn có thể không biết được tình hình thực tế trong lời nói của Cáp Liên?

“Hoàng huynh, đệ thực sự rất thích nàng, có lẽ thủ đoạn đệ dùng có chút cực đoan, nhưng đệ đảm bảo đệ nhất định sẽ lấy nàng, hơn nữa còn để cho nàng có một cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc, ngày ngày sống trong hạnh phúc vô ưu”.

Độc Cô Cận nhìn đệ đệ, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Chẳng lẽ đệ cho rằng ép nàng ta ở lại trong hoàng cung, chính là cho nàng ta hạnh phúc sao?

Chẳng lẽ đệ cho rằng đem xích một một con ngựa hoang lại, nó sẽ vui sao?

Trên cõi đời này nhà tù lớn nhất chính là hoàng cung, trên cõi đời này nơi cô quạnh nhất cũng chính là hoàng cung, đem một cô nương đến từ Thảo Nguyên bao la giữ lại ở nơi này, nàng ta sẽ giống như là cá trong chậu chim trong lồng, làm sao nàng ta có thể vui vẻ được?

Nhưng những lời này hắn cũng không có nói ra miệng, bởi vì hắn nhìn ra được, Độc Cô Dận đang chìm đắm trong tình yêu, hiện tại hoàn toàn không nghe vào tai những lời mình nói.

Hắn im lặng thở dài, một tay chống lên cằm, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Cáp Liên nhìn thấy dáng vẻ này của hoàng thượng, có chút bận tâm: “Hoàng thượng, ngài có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Bị giam trong hoàng cung đã lâu, có chút buồn bức thôi” - Độc Cô Cận nhàn nhạt trả lời.

“Không phải hoàng huynh đang nói đùa đó chứ? Hoàng cung lớn như vậy, lại đặc biệt có nhiều người hầu hạ hoàng huynh như vậy, làm sao cảm thấy buồn bức?” – Độc Cô Dận không hiểu.

Ngược lại Cáp Liên khá hiểu cảm nhận này của hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần hiểu, trong hoàng cung này thật sự không có gì hay cả, cực kỳ lớn, nhưng cực kỳ nhàm chán, còn không bằng Thảo Nguyên rộng lớn ở chỗ chúng thần, liếc mắt nhìn một cái không bao giờ hết, trời màu lam, mây màu trắng, nước màu đen, cỏ màu xanh, thỉnh thoảng có lúc gió thổi tới, còn có thể trốn ở trong đồng cỏ của bầy dê để ngủ! Không thì cũng có thể cưỡi ngựa Hạ Lan chạy băng qua sa mạc, lúc mặt trời lặn, mặt trời rất lớn rất lớn, trước kia thần và phụ thân thường thì xem trước lúc mặt trời lặn hắt xuống núi ai có thể cưỡi ngựa về nhà trước. Hoàng thượng, người có muốn tới Thảo Nguyên chỗ chúng thần chơi đùa không?”

Dáng vẻ ngây thơ của nàng làm Độc Cô Cận có chút xúc động, nghe nàng kể những cảnh tượng sống động như vậy, thật sự làm hắn rất muốn chính mắt mình nhìn thấy một lần!

Nhưng mà..... Hắn cười khổ một tiếng, cuộc đời này của hắn đã định trước là không thể tách rời khỏi nhà giam hoàng cung này rồi.

“Cáp Liên, cảm ơn lời mời của ngươi, nhưng mà công việc của trẫm rất bận rộn, chỉ sợ không thể đi tới một nơi xa xôi như vậy”.

“Ồ” - Nàng lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Độc Cô Dận ở bên cạnh thấy vừa bực mình vừa buồn cười, tức giận là vì nha đầu này vừa nhìn thấy hoàng huynh thì hình như rất vui vẻ, buồn cười vì nàng vừa mở miệng mời hoàng huynh tới quê hương của mình, thật sự không biết là nàng không có não hay là vì thiếu một dây thần kinh!

Nhưng mà dáng vẻ ngây thơ chất phát của nàng càng làm cho hắn thêm

yêu thích, cảm thán ở cùng một chỗ với nàng rất thoải mái, không cần phải suy đoán ý tứ trong lời nói, bởi vì cá tính ngay thẳng của nàng, nghĩ cái gì nói cái đó, tuyệt không giấu diếm, ở chung với nàng tuyệt đối không hao tổn trí óc.

“Nếu không, người có rảnh rồi dẫn hoàng đệ đi cũng được” - Độc Cô Cận không đành lòng bỏ qua sự hứng thú của Cáp Liên, nói tiếp.

“Hắn! Ba năm trước hắn đã tới rồi mà! Hơn nữa còn ngốc nghếch chạy vào trong hang sói, kết quả.... hu!” - Lời nói còn chưa dứt, một bàn tay lớn liền nhét miếng thịt vào trong miệng nàng.

Sớm đã đói bụng, lại không quen dùng đũa, bây giờ đã có sẵn đồ ăn đưa đến trong miệng, hương vị lại ngon như vậy, nàng quyết định ăn ngấu ăn nghiêng trước rồi nói tiếp.

“Sao? Ba năm trước đã từng đến đó?” - Độc Cô Cận hăng hái nhướn mày hỏi.

“Ừmm.....” - Mặc dù trong miệng có thức ăn, nàng vẫn vội vàng gật đầu, thật khó khăn nuốt miếng thịt xuống bụng, nàng đang định mở miệng tiếp tục nói chuyện, đúng lúc cung nữ bưng trà sữa bạch ngọc lên, Độc Cô Cận lại lập tức bưng tới đặt trước mặt nàng, nàng do dự một chút, liền lập tức quyết định uống trước rồi lại nói.

“Dận đệ, đây là có chuyện gì xảy ra vậy?” - Độc Cô Cận suy nghĩ một chút: “Đúng rồi, ba năm trước đây trẫm ở biên quan gần đó tới chỗ của đệ, nghe nói chỗ đó cách Hắc Thủy không xa, thì ra ba năm trước đệ đã gặp Cáp Liên rồi?”. Nói xong, hắn nhìn về phía Cáp Liên, chỉ thấy nàng gật đầu một cái, sau đó đưa tay lau đi trà sữa ở khóe môi.

“Hoàng huynh, thật ra thì Cáp Liên là ân nhân cứu mạng của thần đệ, năm đó thần đệ vào nhầm trong hang sói, thiếu chút nữa bị sói hoang tấn công, may mà có nàng xuất hiện cứu thần đệ một mạng”.

“Hả? Vậy sao? Vì sao ta chưa bao giờ nghe đệ nhắc tới chuyện này?”

diendanlequydon.com

“Chuyện này mãi cho đến gần đây sau khi chính mắt nhìn thấy Cáp Liên mới có thể khẳng định, năm đó thần đệ bị trọng thương, thần trí hết sức mơ hồ, cũng không dám khẳng định người cứu thần đệ rốt cuộc có phải là Cáp Liên hay không, chỉ biết ân nhân là một vị thiếu nữ tộc Hạ Lan, vì vậy ba năm nay thần đệ không ngừng âm thầm phái người tiến về phía núi Hạ Lan điều tra tung tích ân nhân, nhưng đều không có tin tức gì, mãi cho đến mấy ngày trước đây trở trong triều nhìn thấy nàng ấy thực hiện nghi lễ hiến cống ở trong triều, cũng do chính miệng nàng ấy xác thực là đã cứu thần đệ vào ba năm trước, lúc đó thần đệ mới khẳng định”.

“Thì ra nàng là ân nhân cứu mạng của đệ sao? Trẫm phải ban thưởng cho nàng ta cái gì mới được nhỉ” - Độc Cô Dận nhìn về phía Cáp Liên: “Người có muốn gì không? Chỉ cần trẫm có khả năng có thể thực hiện được, đều có thể đồng ý với ngươi”.

“Thật” - Cáp Liên không dám tin mở to mắt: “Thật sự là cái gì hoàng thượng cũng có thể cho thần?”.

“Một lời hứa của hoàng đế đáng giá nghìn vàng, tuyệt đối không phải là trò đùa”.

“Vậy thần muốn tự do” - Nàng bật thốt nói ra: “Để cho thần về nhà, để cho thần trở lại núi Hạ Lan, thần không muốn ở lại trong cung”.

Chương 6.2

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Độc Cô Dận lập tức biến đổi, những cung nữ xung quanh cũng sợ hết hồn, nghĩ thầm lá gan cô công chúa man di này sao lại lớn đến vậy lại dám đưa ra yêu cầu như vậy? Rõ ràng phải làm Lăng An Vương phi rồi, lại vẫn còn yêu cầu hoàng thượng thả nàng đi?

“Cáp Liên! Nàng đang nói bậy bạ gì đó?!” - Sắc mặt Độc Cô Dận trở nên âm trầm, ánh mắt nhìn nàng không hề có chút dịu dàng nào nữa, mà chỉ có sự lạnh lẽo và tức giận.

“Là hoàng thượng nói có thể cho ta những gì ta muốn! Ta muốn về nhà! Ta không muốn ở lại chỗ này”.

“Ở lại đây có gì không tốt?”

“Không tốt! Nơi này cái gì cũng không tốt! Không thể cưỡi ngựa, không thể dùng tay bốc cơm, không thể thả tóc, quần áo cũng không thể mặc lung tung, người không thể chạy nhảy.... Những thứ này có gì tốt?”

“Chẳng lẽ ta vẫn chưa đủ tốt sao?”

Hai người lại dám ở trước mặt hoàng thượng rùm beng. Độc Cô Cận nhìn thấy hai người này không coi ai ra gì vốn là có chút sững sờ, nhưng ngay sau đó khoát khoát tay muốn người hầu ra khỏi cửa, chỉ để lại ba người họ ở trong điện.

“Người rất tốt, chỉ là người không nên dùng thủ đoạn để giữ ta ở lại! Ta không muốn ở lại nơi này” - Cáp Liên cũng không phải là đèn đã cạn dầu,

vừa mở miệng liền liên tục oán trách: “Thích một người là dùng thủ đoạn như vậy sao? Chẳng lẽ ngươi không tôn trọng ý nguyện của ta một chút được sao? Vì sao không hỏi ta trước xem ta có muốn ở lại hay không?”

Độc Cô Dận thở vút một cái đứng lên: “Hỏi ý kiến của nàng một chút sao? Nàng cho rằng nàng là ai? Thiên kim công chúa? Đừng có nói đùa chứ! Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu trong bộ tộc man di mà thôi! Ta coi trọng nàng chính là phúc khí của nàng, không ngờ nàng lại không biết tức thời? Nói cho nàng biết, ta cưới nàng là việc đã định rồi! Mặc kệ nàng có đồng ý hay không! Hơn nữa hoàng huynh cũng đồng ý hôn sự của chúng ta rồi”.

Đúng là Độc Cô Cận đã đồng ý hôn sự của hai người, nhưng hẳn tuyệt đối không nghĩ tới tình huống này giữa hai người!

Bị Độc Cô Dận làm nhục như thế, Cáp Liên giận đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên đỏ rực, nàng không để ý đến lễ nghi, cũng đứng dậy nhìn về phía Độc Cô Dận lớn tiếng: “Đúng! Ta không phải là thiên kim công chúa, chỉ là một tiểu nha đầu man di, vậy tại sao ngươi lại phải giữ ta ở lại? Trong hoàng cung mỹ con gái nhiều như vậy, ngươi có thể đi tìm họ! Ngươi cho rằng ngươi nói muốn kết hôn với ta thì liền có thể lấy ta sao? Nằm mơ! Bây giờ ta muốn hoàng thượng lập tức để ta rời khỏi nơi này thôi, ta muốn về nhà! Ngươi có bản lĩnh đuổi đến nhà ta mà nói ngươi muốn kết hôn với ta”.

Hừ hừ, trong bộ tộc ít nhất nàng cũng là một vị công chúa, mặc dù làm người đứng đầu rất đau đầu, nhưng vẫn không thể bỏ qua địa vị, hơn nữa tộc Hạ Lan kế tục truyền thống mẫu hệ, bình thường một cô gái sẽ có địa vị cao hơn đàn ông, cho nên ở tộc Hạ Lan muốn cưới vợ, sẽ phải chịu đựng những khó khăn do cha mẹ nhà vợ gây ra!

Tên Vương gia người hán đáng tởm kia, ở chỗ này thì rất rất giỏi! Nói gió là gió, nói mưa là mưa, nhưng hẳn có bản lĩnh thì rời khỏi đây đến tộc Hạ

Lan nói với nàng như vậy thử xem, đảm bảo hấn sẽ bị ba vị cữu cữu của nàng đánh cho gần chết, sau đó vớt xuống hang sói.

“È hèm” - cuối cùng Độc Cô Cận lên tiếng: “Các người ằm ỉ xong chưa?”

Lúc này Độc Cô Dận mới phát hiện thất thổ, vội vàng quỳ xuống xin tội, còn thuận tay kéo Cáp Liên xuống, nhưng hấn kéo dùm quá sức rồi, Cáp Liên gần như là bị quăng xuống đất, búi tóc cũng bị lệch sang một bên, xem ra rất chật vật

“Được rồi, đại khái trăm cũng biết rồi. Dận đệ, đệ lui xuống trước đi”.

“Hoàng huynh?” - Độc Cô Dận chột giương mắt, vẻ mặt không hiểu.

“Đệ yên tâm, trăm tự có chừng mực”.

“Dạ, thần đệ tuân chỉ”.

Độc Cô Dận lui ra ngoài nhưng rất không yên tâm, trên đường liên tục quay đầu lại nhìn Cáp Liên, trong mắt đều là sự lo lắng.

Cáp Liên nhìn thấy ánh mắt của hấn, biết hấn thực sự là lo lắng cho mình, nhất thời lại ái ngại, hấn là thật sự thích nàng, quan tâm nàng, cho nên mới lo lắng cho nàng?

Không khỏi nghĩ tới lời Thái Thì nói với nàng trước đây, nếu như nàng thật sự rời đi, có phải Độc Cô Dận sẽ rất đau lòng hay không?

“Cáp Liên” - Độc Cô Cận nhìn nàng đang nhìn bóng lưng Độc Cô Dận rồi đi có chút mất hồn, vì vậy lên tiếng gọi nàng.

Nàng phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của hoàng thượng, cúi mặt xuống.

“Ngươi cũng đã vất vả cả ngày rồi, ăn một chút điểm tâm trước đi rồi nói sau”.

Cáp Liên cảm động nhìn người đàn ông trước mặt, oa, hoàng thượng thực tốt nha! Hắn một chút cũng không đáng sợ giống như phụ thân và cứu cứu nàng nói.

“Trước đây trẫm không hiểu chuyện xảy ra giữa Dận đệ và ngươi, vẫn cho rằng hai người các ngươi đều là ta tình người nguyện” - Hắn cười lắc đầu: “Nhìn xem, tối nay trẫm còn đặc biệt sai người làm yến tiệc hết giao đê khoản đãi ngươi”.

“Hoàng thượng, thần.....” - Tại sao đáng vẻ hoàng thượng lại giống như hơi có chút thất vọng? Hại nàng cũng cảm thấy có lỗi, giống như nàng thật sự làm chuyện gì đó sai thì phải, nhưng nàng thật sự không muốn bị bắt đắ dĩ làm vương phi như vậy.

“Ăn chút đồ trước đi” - Nói xong, hắn liền sai người đem những món ăn dâng lên.

Chỉ một lát sau trên bàn bày biện đầy đủ các món ăn, có cá đuôi cánh phượng, hồng mai châu hương, cung bảo thổ hoang, bát bảo dã tước, phật thủ

kim quyền, long phượng song phi, dịch sữa cá phiên, nấm hoa chân vịt, còn có lá sen cuốn, vùng cuốn, kim cao, mứt táo đỏ, bánh như ý, táo ô mai, bánh hạnh nhân thậm chí ngay cả cơm canh và hoa quả trà thơm cũng đều bung lên, nguyên cả cái bàn đường như đều muốn buông không được (*đoạn này mình giữ nguyên như trong bản convert các nàng thông cảm nhá, có những món mà mình cũng chẳng biết nó là gì nữa*)

Theo lý mà nói những thứ này phải từ từ mang lên, lúc này nhóm cung nữ cũng không hiểu vì sao hoàng thượng lại muốn đem tất cả những đồ ăn này lên cùng một lúc.

Sau khi Độc Cô Cận đợi các món đưa lên xong, lại cho tất cả các cung nữ lui, sau đó mới bảo Cáp Liên: “Bây giờ không có ai rồi, ngươi có thể yên tâm lấy tay bóc cơm rồi, nhưng đây là lần cuối cùng, sau này người phải học dùng đũa thật tốt, tránh việc không gấp được đồ ăn”.

Cáp Liên quả thật cảm động đến nước mắt đều muốn rơi ra rồi. Hoàng đế thật là người tốt! Tại sao cái tên Độc Cô Dận chết tiệt kia lại không săn sóc, quan tâm nàng như vậy chứ?

“Hoàng thượng..... thật sự là có thể sao?” - Chỉ là nàng còn chần chừ cẩn thận khẳng định lại, cho dù chỉ ở trong cung mấy ngày, nàng cũng rất nhanh học được rất nhiều chuyện không thể chỉ nhìn đơn giản ở bề ngoài, mọi việc tốt nhất là hãy rồi rồi lại trước.

“Trẫm nói là có thể là có thể, ngươi không cần phải sợ”.

Sau khi Cáp Liên hoan hô một tiếng liền bắt đầu lấy tay bóc đồ ăn, mặc dù là dùng tay, nhưng không quản là bóc lung tung bấy bạ, mười ngón tay của nàng rất có kỹ xảo khoằm thành đường cong, mỗi lần vừa vặn bóc lên một

miếng nhỏ, tuyệt không cầu thả.

Nàng vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi những đồ ăn mỹ vị nhân gian này, quả thật là muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi của mình.

Độc Cô Cận nhìn nàng ăn uống vui mừng như vậy, thì cảm giác muốn ăn của mình cũng tăng tiến không ít, trên mặt hắc lộ ra nụ cười hiểm thấy.

Cuộc sống quanh năm trong cung, cộng thêm cuộc chính biến ba năm trước đây đã giết sạch người thân của hắn, hắn đã thật lâu không có thả lỏng cùng với người khác ăn một bữa cơm rồi.

Có lẽ là hắn thích Cáp Liên hồn nhiên và tự nhiên, lại có lẽ là hắn đồng tình với việc giữ nàng ở lại trong lòng giam hoàng cung này, hắn đối với Cáp Liên có một loại cảm giác thân thiết.

“Hoàng thượng, ngài thật sự rất tốt! Phụ thân và cữu cữu mỗi lần đều làm thần sợ, nói thần đến hoàng cung nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được làm ngài phát bực, nếu không đến lúc đó chỉ sợ không chỉ có thần gặp tai họa, thậm chí toàn tộc cũng sẽ gặp tai họa! Hoàng thượng, ngài thật sự hung dữ vậy sao?”

“Hả.... việc đó cũng phải tùy từng tình huống” - Mặc dù biết các bộ tộc phía bắc trường thành đối với hắn đều mang trong lòng kính sợ, chỉ là hình dung hắn thành người như vậy thật sự là chuyện bé xé ra to rồi!

“Hi! Chờ thần trở về nói cho phụ thân nghe, ông ấy nhất định sẽ bị dọa cho sợ từ trên ghế ngã xuống đất mất” - Nàng bật cười, đột nhiên lại thở dài: “Nhưng nuốt cuộc thần có thể trở về được hay không, Hoàng thượng?” -

Nàng đột nhiên nghiêm chỉnh lại: “Nếu như mà ta trốn ra khỏi hoàng cung, ngài sẽ không tức giận chứ?”

“Trẫm?” - Độc Cô Cận bật cười: “Tại sao trẫm phải tức giận? Nên tức giận phải là Dận đệ chứ? Hắn thích người như vậy, người lại chạy trốn? Chỉ sợ hắn sẽ giận đến mức sôi lên, nói không chừng còn xin trẫm đem mấy vạn quân đội đến vây quanh núi hạ sơn, bắt người trở lại bằng được cũng nên”.

Cáp Liên há to miệng: “Đáng sợ vậy sao! Vậy trước đây thần đã chạy trốn một lần rồi, bây giờ không phải là thật sự không thể trốn tiếp rồi sao?” - Nghĩ đến mấy vạn quân lính người hán vây quanh núi Hạ Lan, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng không nhịn được bị hù dọa.

“Người chạy trốn một lần rồi sao?”

“Vâng, chính là ngày hôm nay” - Trục giác cho nàng biết Độc Cô Cận sẽ không coi thường nàng giống Độc Cô Dận, cho nên cái gì cũng không phải giấu giếm.

“Tại sao muốn trốn?”

“Tại sao phải ở lại chỗ này? Nhà của thần không phải là ở đây?” - Nàng nói.

“Nhưng Dận đệ rất thích người”.

“Yêu thích thần, thì thần nhất định phải ở lại sao?”.

“Chẳng lẽ không phải sao?”.

Cáp Liên lắc đầu một cái: “Không phải như vậy, thích một người, không phải là nhốt người đó ở bên cạnh mình, một mình độc chiếm?”.

“Hả? Người không nghĩ như vậy sao?” - Độc Cô Cận hứng thú hỏi, không biết Cáp Liên có cái nhìn như thế nào đối với tình yêu: “Vậy nếu người thích một người, người sẽ làm thế nào?”.

“Tất nhiên bước đầu tiên phải là cho hắn biết ta thích hắn! Sau đó ta sẽ nói cho hắn biết, ta hi vọng có thể cùng ở chung với hắn, nhưng ta sẽ không cưỡng ép hắn vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, bởi vì trên thế giới này chuyện gì cũng biến ảo vô thường, giống như ánh trăng vậy, khi tròn khi khuyết. Thần tin rằng có người có thể yêu nhau cả đời, nhưng nếu không thể nói ra lời, cũng không cần miễn cưỡng đem lời nói cho rõ ràng, thật yên lặng rời đi, như vậy không phải rất tốt sao?”.

Đối với quan niệm tình yêu của bộ tộc trên Thảo Nguyên, Độc Cô Cận chưa bao giờ nghe thấy, thậm chí có chút trái với bình thường, nhưng hắn lại cảm thấy những lời Cáp Liên nói hình như cũng không phải là không có đạo lý.

Tại sao thích một người lại phải cưỡng ép nàng ở lại bên cạnh mình?

Yêu một người không phải là đoạt lấy, mà là hi vọng người đó có thể vui vẻ hạnh phúc.

Hắn lặng lẽ cười khỏ, nhớ lại người kia.

“Hoàng thượng? Thần nói không đúng sao?” - Cáp Liên tò mò nhìn vẻ mặt xa xăm của hắn, giống như đang hoài niệm chuyện trước đây vậy.

“Ta không biết ngươi nói đúng hay không, chuyện trên đời này không có đúng sai tuyệt đối, nhưng ta chỉ hy vọng Dân đệ có thể vui vẻ, còn ngươi, lại là nguyên nhân lớn nhất để khiến cho hắn vui vẻ”.

“Hắn vui vẻ, nhưng thần không vui vẻ” - Cáp Liên chu miệng lên: “Hoàng thượng, vừa rồi không phải ngài đã nói sẽ đồng ý với thần một chuyện sao? Ngài có thể để cho thần trở về nhà không?”.

“Việc này....”.

“Hoàng thượng, không phải là ngài sợ hạ chỉ để cho thần trở về nhà, thì Lăng An Vương sẽ ghét ngài đó chứ?” - Cáp Liên rất thông minh, cũng không thích nói chuyện quanh co lòng vòng, lập tức nói rõ.

Độc Cô Cận sững sốt một chút, không trả lời.

“Hoàng thượng, như thế này có được hay không?” - Không ngờ nàng lại nói tới điều kiện với hoàng thượng: “Vậy ngài có thể đồng ý với thần không, sau này lúc thần chạy trốn, ngài không được cho Lăng An Vương mượn quân đội đi bao vây núi Hạ Lan? Chuyện này chỉ người biết thần biết, không để cho hắn biết, có được không?”

Nghe nàng nói xong.... Độc Cô Cận đột nhiên cười vang lên, chọc cho Cáp Liên không hiểu nhìn hắn.

Đây chính là một đôi tiểu oan gia, một liều chết chạy, một liều chết đuổi theo, hấn tạm thời ngồi im không can thiệp, xem rốt cuộc bọn họ giải quyết thế nào!

Ha ha, quả nhiên nói đến tình yêu của người trẻ tuổi đúng là có sức sống, xem ra thời gian tới hấn sẽ không nhàm chán nữa.

Chương 7.1

Kể từ đêm có được lời hứa hẹn của hoàng thượng, đồng ý với nàng sau khi nàng bỏ trốn sẽ không điều động binh lính tới núi Hạ Lan, hành động bỏ trốn của Cáp Liên liền ngày càng mau chóng hơn.

Nàng thậm chí đã nghĩ rằng sau cái bữa tối dùng cơm với hoàng thượng sẽ liền bỏ trốn lần thứ hai, may mà thì vệ gác đêm phát hiện ra nàng, lúc này mới khiến cho nàng không thể bỏ trốn tiếp.

Cách mấy ngày sau đó, nàng liền liên lịch trình cho việc chạy trốn, đầu tiên đi trốn theo dọc mái hiên của hoàng cung, tiếp đó sẽ giả dạng ăn mặc giống thái giám rồi chuồn ra ngoài cửa xuất cung, hoặc là dứt khoát núp ở trong phòng bếp, rồi nhân cơ hội người cung cấp nguyên liệu nấu ăn vào cung sẽ leo lên xe đó rồi chuồn ra khỏi cung, nhưng cho dù nàng trốn thế nào đi nữa, luôn luôn bị bắt lại, mà mỗi lần bị bắt trở lại, đám thị vệ trông chừng nàng càng nghiêm ngặt hơn, cuối cùng gần như là muốn đem nàng nhốt vào một chỗ vậy, ngay cả đến con ruồi cũng không thể tiến vào.

Đối với việc Cáp Liên không hề cảm kích tấm lòng của mình, hơn nữa còn liên tục bỏ trốn, sắc mặt Độc Cô Dận ngày càng khó coi, có nhiều lần hắt nhìn Cáp Liên chật vật bị bắt lại, thậm chí phần nộ muốn tiến lên thưởng cho nàng mấy cái bạt tai, đánh cho cái đầu óc không tức thời của nàng tỉnh lại, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ.

Hắn biết là do chính mình làm hư Cáp Liên, cho nên nàng bỏ trốn nhiều lần như vậy, hoàn toàn không để hắn vào trong mắt.

Hắn làm sai sao?

Chẳng lẽ yêu một người, muốn giữ người đó lại bên cạnh mình, là không đúng sao?

Chẳng lẽ Cáp Liên không thích hấn sao? Nhưng chính miệng nàng từng thừa nhận rằng nàng cũng thích hấn mà! Vậy vì cái gì mà nàng liên tục bỏ trốn?

Rốt cuộc nữ nhân này suy nghĩ cái gì vậy? Hấn thật sự nghĩ mãi cũng không ra.

Một hôm, Cáp Liên lại dùng kế đánh bất tỉnh hai thị vệ canh gác, sau đó lén lút lột quần áo của thị vệ mặc vào người, chạy ra ngoài, chỉ là nàng còn chưa đi ra tới ngự hoa viên thì đã bị bắt trở lại, Độc Cô Dận đang vào triều nghe được tin này, tức giận đến vẻ mặt biến sắc ngay tại chỗ, sau đó tùy tiện viện một lý do rời đi trước, mà hoàng thượng cũng không có làm khó, khiến cho rất nhiều các đại thần khác trong triều nhìn nhau, không biết vị Lăng An Vương lúc nào cũng lạnh lùng vì cái gì mà hôm nay lại trở nên thất lễ như thế.

Độc Cô Dận thở phì phò đi tới phòng Cáp Liên, chỉ thấy nàng đang xoa mái tóc, cực kỳ chán nản ngồi ở mép giường.

“Cáp Liên” - Hấn cố gắng kìm chế sự tức giận, lên tiếng gọi nàng, giọng điệu không lớn lắm.

Cáp Liên giương mắt, hấn cả kinh. Nàng khóc?

Mặc dù trên mặt nàng không có nước mắt, nhưng hai mắt sưng đỏ cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn lơ mơ chút nước, đều cho thấy nàng vừa mới khóc trước

đó không lâu.

Nàng khóc.... Đây là lần đầu tiên hấn phát hiện nàng khóc, trước đây lúc bị bắt trở về, cùng lắm là nàng vừa tức vừa đập, chứ chưa bao giờ khóc...

“Cáp Liên? Đừng nghĩ rằng giả khóc thì ta sẽ mềm lòng” - Thật ra thì hấn đã có chút mềm lòng, nhưng lần này hấn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng nữa.

Không chỉ bởi vì nàng không để ý gì đến tình cảm của hấn mà lại nhiều lần bỏ trốn, quan trọng hơn là, hiện tại trong cung biết Vương phi tương lai của Lăng An Vương cả ngày lẫn đêm không ngừng muốn bỏ trốn, bảo hấn làm sao còn mặt mũi đi đâu nữa? Dù sao hấn cũng là nam nhân, không quản được nữ nhân của mình, chẳng phải sẽ làm trò cười cho người ta sao?

“Ngươi là đồ xấu xa....” - Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, nước mắt của nàng liền rơi xuống: “Ngươi là đồ xấu xa.... Tại sao nhốt ta ở đây? Ta muốn trở về..... Ta muốn trở về Hắc Thủy.... Ta muốn gặp mẫu thân ta.....”

Mẫu thân? Thì ra là vì nàng nhớ mẫu thân, cho nên mới đau lòng rơi lệ sao?

Mẫu thân của Độc Cô Dận sớm đã qua đời, vừa nghe nàng nói như vậy, trái tim có cứng hơn nữa cũng mềm nhũn ra, hấn chậm rãi đi tới bên cạnh Cáp Liên, đưa một cánh tay ra nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đôi mắt xanh lúc đắm nước mắt trở thành một viên ngọc lưu ly xanh lục, phát ra ánh sáng mê người.

Độc Cô Dận nhìn thấy liền ngây người.

Cáp Liên khịt khịt mũi, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô sờ sờ của hấn, cũng cảm thấy quái lạ.

Hấn làm gì mà nhìn nàng chăm chăm như vậy? Giống như hấn chưa bao giờ nhìn thấy nàng vậy.

“Này, ngươi ngẩn ngơ cái gì? Không phải hôm nay ngươi lại muốn dạy dỗ ta sao? Lần này định phạt ta không được ăn cơm? Hay là không cho phép ta bước ra khỏi phòng nửa bước?” - Nàng bỏ trốn không được, trong lòng tự nhiên tức giận.

Lúc này Độc Cô Dận mới phục hồi tinh thần lại, hấn nhìn thoáng qua đôi môi căng mọng đỏ hồng của Cáp Liên, cổ họng đột nhiên trở nên khô khan.

Chợt hấn cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng đỏ hồng giống cánh hoa tỏa ra hương thơm kia, Cáp Liên cả kinh, sau đó giãy giụa, hai người giãy dụa một lúc đột nhiên mất trọng tâm cả hai người đều ngã xuống giường.

Cơ thể nam nhân cường tráng của Độc Cô Dận cứ như vậy đè lên trên người nàng, ép nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, đôi tay nàng không ngừng đánh vào lồng ngực hấn muốn hấn đứng lên, nhưng Độc Cô Dận làm sao có thể buông nàng ra?

Nàng há miệng muốn hét lên, nhưng chỉ càng tạo cơ hội để cho Độc Cô Dận nhân cơ hội đó tiến vào, chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ.

Cuối cùng, đến khi nàng hoàn toàn không thể hít thở được nữa, sắc mặt

nàng trắng bệch, thiếu chút nữa là ngất đi, rốt cuộc Độc Cô Dận mới buông nàng ra, thở hồng hộc cúi nhìn nàng.

Cáp Liên nhanh chóng hít thở sâu mấy cái, lúc đang muốn vui mừng bản thân gặp đại họa không chết, một bàn tay lớn đột nhiên vớ vào trong quần áo của nàng.

“Ngươi.... Ngươi muốn làm gì?” Nàng có chút kinh hoảng.

“Sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người của ta, bây giờ ta muốn nàng cũng không có gì quá đáng chứ?” - Hắn cố gắng đè nén sự kích động ham muốn, nhân nhật nở nụ cười tà khí: “Muốn thân thể của nàng, nàng chính là người của ta, xem nàng còn có muốn bỏ trốn nữa hay không”.

“Ngươi dám”.

“Có gì mà ta không dám? Đây là hoàng cung, ta là Vương gia, nơi này ta chỉ sợ hoàng đế, chỉ tiếc hoàng huynh đã sớm đồng ý hôn sự của hai ta rồi, ta tin rằng huynh ấy sẽ không phản đối ta làm như vậy. Từ xưa tới nay, không phải nữ nhân nào cũng phải khuất phục ở dưới thân thể nam nhân sao? Nàng cũng sẽ không ngoại lệ” (*nghe câu này muốn chem. Anh Dận quá -_-*)

“Độc Cô Dận! Nếu thật sự ngươi dám làm như vậy, ta tuyệt đối sẽ hận ngươi cả đời”.

“Ta chỉ sợ nàng yêu ta còn không kịp nữa là”.

Nghe hắn không biết xấu hổ nói như vậy, Cáp Liên đã nổi nội hỏa công

câm, từ nhỏ nàng đã tập võ cưỡi ngựa, mặc dù vóc dáng nhỏ nhắn, diện mạo ngọt ngào, nhưng sức lực so với những con gái Trung Nguyên yếu đuối khẳng định là hơn, Độc Cô Dận không nghĩ tới việc này, còn cho rằng nàng giống như những con gái bình thường trong hoàng cung, chỉ cần thêm chút uy hiếp và áp chế, thì sẽ không thể nào phản kháng hẳn.

Hơn nữa, hắc đường đường là một Vương gia, trong hoàng cung này cho tới bây giờ không có người nào dám không vâng lời hẳn.

“Ngươi là đồ quỷ háo sắc” – Vừa dứt lời, nàng liền nhanh chóng tránh khỏi kiềm chế của Độc Cô Dận, sau đó đầu gối hùng hăng hướng lên trên húc một cái, vốn dĩ nàng chỉ muốn đẩy phần bụng của người đàn ông phía trên ra, nhưng không nghĩ tới khoảng cách, đầu gối của nàng, lại trùng hợp đúng phía dưới hạ thân của y.

Chỉ thấy Độc Cô Dận kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức ngã lộn ở trên giường, đồng thời lúc đó hay tay liền ôm vào giữa hai chân, sắc mặt thống khổ.

“Cáp..... Cáp Liên..... nàng dám đá ta? Lại còn dám đá chỗ đó của ta.....” - Hắc ngã xuống giường, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, ánh mắt hẹp dài hùng hăng chìn chăm chăm kẻ đầu sỏ gây nên: “Nàng có biết là chỉ riêng một đá này của nàng là ta có thể xử tử nàng rồi không”.

“Ta.... Ta không có đá, ta chỉ là nhắc lên một chút mà thôi, là do ngươi vô dụng quá thôi” - Nàng vẫn mạnh miệng nói, nhưng thật ra trong lòng hơi có chút lo lắng: “Ngươi.... có sao không?”. Nàng cúi xuống muốn nhìn rõ ràng.

“Có sao không, tự nàng sờ một cái thử xem” - Khuôn mặt hắc vẫn là khô sở, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười giảo hoạt không dễ dàng phát hiện.

“Sờ một cái sao?” - Cái này.... nàng chưa từng sờ qua chỗ đó của nam nhân nào nha.

“Thế nào? Ngay cả sờ một cái cũng không dám? Sợ ta ăn nàng sao?”

“Ai sợ ai? Sờ thì sờ” - Quả nhiên là con gái ngốc không chịu nổi một chiêu khích tướng.

Nàng lấy tay đặt ở dưới hạ thân Độc Cô Dận, đột nhiên kêu lên một tiếng: “Trời! Hình như đúng là rất nghiêm trọng thì phải! Chỗ đó của người sưng lên rất to! Làm sao bây giờ? Có muốn gọi ngự y tới hay không?”

“Không cần.... chỉ cần nàng nhẹ nhàng sờ một cái, ta sẽ liền cảm thấy khá hơn rất nhiều” - Hắn cười thầm, nha đầu này ngay cả phản ứng sinh lý bình thường nhất của đàn ông cũng không biết, nhìn dáng vẻ này của nàng tuyệt đối vẫn là một xử nữ.

“Vậy sao?” - Nàng có chút nghi ngờ, nhưng mà vẫn làm theo: “Là sờ như thế này sao?”. Tay của nàng dịu dàng vỗ về chơi đùa phía dưới, Độc Cô Dận nằm ở trên giường sáng khoái, vẻ mặt cũng khá hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, chính là như vậy”

“Nhưng.....” - Cáp Liên nghiêng đầu: “Tại sao ta lại cảm giác chỗ đó của người sưng càng to hơn thì phải?”.

“Cáp Liên” - Hắn đột nhiên gọi nàng bằng một giọng nói có chút gì đó

nồng đậm không nói nên lời, có chút khàn khàn, có chút mê người, làm cho nàng nghe xong mặt đỏ tim bắt đầu đập liên hồi.

Thực kỳ lạ rõ ràng hắn chỉ gọi tên của nàng mà thôi, vì sao nàng lại cảm thấy trong cơ thể có một loại cảm giác khiêu khích kỳ lạ?

Chương 7.2

“Sao vậy? Vẫn còn rất đau sao?” - Nàng che giấu sự lo lắng bất an trong lòng nhìn hấn.

“Tốt hơn nhiều rồi. Nàng vừa sờ một chút liền thoải mái hơn rồi”.

“Thật không?” - Cuối cùng nàng cũng yên tâm hơn rồi.

“Nàng có muốn làm cho ta thoải mái hơn nữa không?”

“Ừ....” - Nàng suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu một cái: “Thật ra thì người là người tốt, ta bỏ trốn nhiều lần như vậy, người lại đối tốt với ta như vậy, cũng không có nhốt ta vào trong đại lao, sau đó ngược đãi ta không ăn không uống. Ta lại không hề cảm kích người, nhưng mà ta thật sự rất muốn về nhà....” - Nàng thở dài một cái: “Mỗi lần bỏ trốn đều bị bắt trở về, ta cuối cùng cảm thấy thực xin lỗi người..... Cho nên nếu ta có thể làm được chuyện gì để người cảm thấy thoải mái hơn, ta nguyện ý thử xem xem”.

Lần này nàng thành thật lại ngây thơ bộc bạch, khiến Độc Cô Dận nghe xong cũng không biết nên phản ứng thế nào, rõ ràng là bỏ trốn là nàng không đúng, nhưng vào lúc này nàng thẳng thắn nhận lỗi, nếu như hấn vẫn tiếp tục trách cứ nàng...., ngược lại biến hấn thành kẻ không hiểu chuyện rồi.

Có lẽ chính là tính thẳng thắn không chút giấu giếm nào của nàng, đã khiến cho hấn càng ngày càng bị thu hút?

“Cáp Liên, nàng thật sự nguyện ý?”

“Ừ” nàng dùng sức gật đầu một cái

“Tốt, vậy tới đây ta dạy nàng.....” - Hồ ly ở cười cười đen tối ở trong bụng:
“Nhưng mà việc này có chút khó, ta chỉ sợ nàng không làm được”.

“Không sao, ta rất thông minh, học rất nhanh, trước kia lúc học cưỡi ngựa, ta học không tới nửa tháng là có thể cưỡi ngựa chạy khắp Thảo Nguyên rồi, ngươi yên tâm”.

Có Cáp Liên đảm bảo, Độc Cô Dận cũng không nói nổi lời từ chối, vì thế hắn ngồi dậy, đem Cáp Liên ôm vào trong lòng: “Đầu tiên, là bắt đầu từ ở đây” - Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của nàng, rồi từ từ đặt nhẹ lên môi nàng. Đây là hôn môi, nàng biết, thật ra nàng cũng cực kỳ thích làm chuyện này với Độc Cô Dận! Mỗi lần hai cánh môi của hai người chạm vào nhau, nàng lại cảm thấy trong cơ thể có một loại cảm giác tê dại không thể nào nói rõ được dâng lên, thậm chí khiến cho đầu gối nàng cũng mềm nhũn, nhiều lần đứng cũng không vững, chỉ có thể mềm mại tựa vào người Độc Cô Dận.

“Tiếp theo, là ở đây....” - Hắn hôn vành tai nàng một cái, không ngoài dự đoán nghe thấy nàng khẽ kêu một tiếng kinh hãi: “Thích không?”

Cáp Liên nghiêm túc suy nghĩ một chút cảm giác có chút kỳ quái, nhưng mà nàng lại không ghét, vì vậy gật gật đầu.

“Tiếp theo là ở đây” - Hắn hôn lên cổ của nàng, làn ra trắng nõn giống như sữa dê, dường như còn khẽ tỏa ra hương thơm của sữa.

Cơ thể Cáp Liên run lên một cái, trong cơ thể có một ham muốn không ngừng tăng lên, sau đó giống như nước bình thường chậm rãi chảy, giống như là có thứ gì đó muốn tỉnh lại.

“Tiếp theo....” - Hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của Cáp Liên như thế này, trái tim hắn cũng không tránh khỏi rung động, hô hấp có chút dồn dập.

Hả? Tại sao hắt bắt đầu cởi bỏ quần áo của nàng?

“Tại sao người muốn cởi quần áo của ta?”

“Như vậy lát nữa chúng ta mới có thể càng thoải mái” - Hắn cười tíu mắt nói, vẻ mặt vô hại. *(Hồ ly thì có -_-)*

Cáp Liên lại cũng tin lời hắn, ngây ngốc nhìn hắn cởi bỏ quần áo trên người mình.

“Tiếp theo, phải làm như vậy” - Rốt cuộc hắn lộ ra nụ cười y hệt như hồ ly: “Mặc dù sau đó nàng sẽ đau một chút, nhưng ta sẽ lại làm cho nàng thoải mái, nàng có thể chịu được không?”

“Ừ, không sao, chỉ cần người thoải mái là được” - Cáp Liên rất có nghĩa khí nói.

Màn lụa trên giường bị tháo xuống, trên trong màn chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hai thân thể không mảnh vải che thân đang chậm chạp quấn quýt lấy nhau, dần dần, thỉnh thoảng có thể nghe thấy mấy tiếng thở dốc nặng nề

của nam nhân, sau đó là xen lẫn với tiếng kêu đau của cô nương là giọng nói an ủi trầm thấp của hắn, nhiệt độ không khí từ từ lên cao, một bầu không khí ham muốn mê người lượn lờ xung quanh, giọng của thiếu nữ dần dần chuyển thành hưng phấn vui vẻ, làm cho người nghe đỏ mặt.

Con cừu nhỏ ngây ngốc cứ như vậy bị Sói lớn không phí chút sức ăn hết.

“Cáp Liên, không bỏ trốn nữa được không?” - Cao trào đi qua trên thân thể người đàn ông vẫn còn lớp mồ hôi mỏng trên người, hắn ôm chặt con gái trong lòng mình, nhẹ giọng nỉ non ở vành tai nàng: “Ta yêu nàng, ta yêu nàng..... Không nên tiếp tục bỏ trốn nữa, ở lại bên cạnh ta, làm vợ của ta, sống cùng với ta cả đời được không?”.

Cáp Liên vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt thâm tình của người đàn ông, không biết vì sao, sau khi cao trào đi qua, giờ phút này trái tim nàng lại mềm mại giống như là nước, chỉ cần nhẹ nhàng động một chút, nàng liền không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể theo gợn nước nửa chìm nửa nổi, tất cả tình cảm đều đặt trên người đàn ông này.

“Người.... thoải mái không?” - Nàng quan tâm nhất vẫn là vấn đề này: “Chỗ kia, còn đau nữa không?”.

“Không đau, một chút cũng không đau” - Hắn yêu thương dùng mũi mình chạm nhẹ vào trán nàng: “Ngược lại, nàng là lần đầu tiên nhất định sẽ rất đau?”.

Cho dù có hồ đồ lơ mờ, nàng cũng biết chuyện hai người vừa mới làm là cá nước thân mật, lúc đầu nàng có chút chống cự, nhưng dân tộc Thảo Nguyên đối với quan niệm trinh tiết cũng không có coi trọng như ở Trung

Nguyên, cũng không có quan niệm thủ thân như ngọc, hơn nữa nàng lo lắng nếu mình kháng cự lại sẽ làm “Thương thế” của Độc Cô Dận sẽ càng nghiêm trọng hơn, vì vậy liền nhin, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

“Không sao....” - Nàng hơi động chân một cái, giữa hai chân có cảm giác đinh đính lại đau đũa làm cho nàng đỏ mặt: “Chỉ là không quen, cảm giác rất kỳ lạ”.

“Vậy sao?” - Hấn ở trên giường vùi mặt vào trong mái tóc mây của Cáp Liên, hít thở thật sâu, đó là hương vị của Thảo Nguyên, là mùi vị tự do.

Trong lòng không khỏi có chút lo sợ, bản năng của hấn nói cho hấn biết, cho dù thân thể Cáp Liên đã là của hấn, nhưng nàng vẫn như cũ vì muốn trở về nhà nhìn thấy chân trời Thảo Nguyên mà không muốn ở bên cạnh hấn.

“Cáp Liên, nhìn ta” - Hấn cực kỳ dịu dàng ra lệnh.

Đôi mắt xanh lục màu lá cây chớp chớp, nghe lời nhìn hấn.

“Ta yêu nàng. Nàng có biết đó là có ý gì không?”

Đôi mắt xanh màu lá cây, chớp chớp lần nữa, dường như rất không hiểu ba chữ này có ý gì.

“Nàng đã từng trải qua cảm giác này bao giờ chưa? Sau khi nhìn thấy một người, cho dù nàng không có thấy hấn, nhưng lúc nào cũng nghĩ tới hấn. Khi nàng nếm được một món ăn ngon nào đó, thì điều nàng nghĩ tới đầu tiên là người kia có thể cũng thích món ăn này không. Có lẽ lúc nàng nhìn thấy

người kia, vẻ mặt luôn không vui, nhưng khi người kia rời đi, nàng lại cảm thấy không bỏ được, bắt đầu mong đợi lần gặp mặt sau”.

Cáp Liên nghiêng đầu: “Người nói người kia chính là người sao”.

“Có không?” - Đôi mắt hẹp dài vì cười mà trở nên giống như vàng trắng khuyết: “Đó chính là yêu. Bỏ không đi, vứt không được, bởi vì tình yêu đã cắm rễ trong lòng nàng, làm thế nào cũng không bỏ đi được, ngoại trừ khi già chết đi”.

“Vậy là người nói, cho dù ta chết cũng không thoát khỏi được sự dây dưa của người?” - Trời ạ, nàng không muốn đâu! Nàng còn muốn trở về sống những ngày khoái lạc vô ưu! Bị giống như hần vừa nói, chẳng lẽ yêu một người liền vạn kiếp bất phục, cho đến khi chết mới có thể thoát khỏi sao? Nghe thật đáng sợ.

“Nàng cũng có thể nghĩ từ một góc độ khác xem” - Hần hôn lên gương mặt nàng: “Yêu một người, nếu như người kia cũng yêu nàng, cả đời ở bên cạnh nhau, không phải là vô cùng vui vẻ sao? Cáp Liên, nàng yêu ta không?”. Dù hần có đị vị Vương gia cao quý, cả đời chưa từng bao giờ bị phụ nữ từ chối, nhưng đối diện với Cáp Liên, hần lại có chút e sợ, chỉ là hần không muốn để cho người khác biết mà thôi.

“Ta nghĩ nếu như những thứ kia mà người vừa nói là yêu, vậy thì ta yêu người” - Nàng rất thành thực trả lời, đôi mắt xanh nhìn người đàn ông lộ ra nụ cười thư thái.

Kìm lòng không được, nàng lấy tay vuốt ve lông mày người đàn ông, cảm nhận cảm giác lông mày lướt qua ngón tay. Một chút ngứa, tê tê.

Thì ra cảm giác gần gũi da thịt là như vậy.

“Người không vui?” - Nàng mỉm cười hỏi hắn.

“Dĩ nhiên. Không có, nghe được con gái mình yêu thích ở trước mặt mình thừa nhận nàng yêu mình, càng làm cho người ta vui vẻ hơn”.

“Nhưng mà, người vừa mới nói, hai người ở bên nhau cả đời, không phải là muốn hai người đều vui vẻ sao?” - Trong mắt của nàng lóe sáng một cảm xúc không cách nào hình dung: “Người vui vẻ, nhưng ta không vui vẻ. Như vậy coi như là tình yêu sao?”.

“Tại sao không vui vẻ?” - Đôi mắt thon dài híp lại, đánh giá người con gái trước mặt hắn, vĩnh viễn không cách nào hiểu được người con gái này.

“Chẳng lẽ có ta vẫn chưa đủ sao?” - Hắn gần như nóng lòng quát lên một tiếng, sự lo lắng trong lòng càng sâu hơn.

“Tại sao có người sẽ đủ?” - Nàng hỏi lại hắn.

“Bởi vì ta yêu nàng” - Hắn trả lời giống như là chuyện đương nhiên

Cáp Liên chớp mắt: “Vậy ta lại không hiểu”.

“Cáp Liên” - Hắn càng thêm lực giữ chặt người con gái trong ngực, rất sợ một giây sau biến mất: “Đồng ý với ta, không bỏ trốn nữa được không?”.

“Nếu như ta bỏ trốn, có phải người sẽ rất đau lòng không?” - Nàng nghĩ tới những lời Thái Thì nói.

“Đúng, ta sẽ đau lòng chết mất! Sẽ đau lòng đến ăn không ngon, ngủ không yên, ngày ngày đều nhớ tới nàng, ngày ngày đều hận không thể nhìn thấy nàng! Cáp Liên, đừng bỏ trốn nữa! Không cần thử nghiệm sự kiên nhẫn của ta! Ta yêu nàng! Ta thật sự yêu nàng! Cuộc đời này ta chỉ biết yêu một người con gái, nàng cũng không nên tiếp tục bỏ trốn nữa, ngoan ngoãn làm vương phi của ta?”.

Người con gái trong ngực yên lặng một chút, cuối cùng mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, lộ là nụ cười có chút yếu đuối.

“Ta hiểu”.

“Cáp Liên?” - Hắn nhìn kỹ ánh mắt của nàng, lẩn lẩn nữa phát hiện mình đoán không ra suy nghĩ thực sự của nàng.

“Ta đồng ý với người, ta sẽ không bỏ trốn nữa” - Nàng sâu xa nói, mặc dù nở nụ cười, nhưng trong giọng nói lại dường như không có chút vui sướng.

“Cáp Liên, ta đảm bảo với nàng, nàng sẽ không bao giờ phải hối hận, ta sẽ yêu thương nàng, chăm sóc nàng cả đời, khiến cho nàng quên đi tất cả quê nhà, làm cho ở trong lòng nàng chỉ có ta” - Hắn gần như kích động ôm chặt nàng, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Cuối cùng hắn có thể chờ được những lời này.

Cáp Liên cũng nhắm chặt hai mắt lại, lặng lẽ thở dài một cái.

Nàng cũng hi vọng thế....

Nam nhân này sử dụng chiếc lưới tình yêu bao vây chặt chẽ, nàng không cách nào xông ra hay trốn thoát, nếu như vẫn tiếp tục giãy giụa, chỉ làm cho hai bên tổn hại thêm?

Nàng không phải là không cảm động tình yêu của hắn, cũng không phải là không kinh ngạc với sự chấp nhất và kiên nhẫn của hắn, chỉ là tất cả quê nhà đang không ngừng kêu gọi nàng, cho nên nàng mới theo bản năng muốn chạy trốn cái nhà tù này.

Thế nhưng người đàn ông nói, nếu như nàng rời đi, hắn sẽ rất đau lòng, rất khổ sở.

Nàng biết đó chính là “tương tư”. Ở trong bộ tộc nàng từng thấy những nam nhân khác vì nữ nhân mà mắc bệnh tương tư như thế, lúc trước nàng còn từng cười nhạo những nam nhân kia không có sĩ khí nam nhi, nhưng hôm nay nàng tận mắt nhìn thấy Độc Cô Dận cũng lộ ra vẻ mặt như vậy, cái ánh mắt lo lắng và mất mát, lại làm cho lòng nàng đau nhói.

Không muốn nhìn thấy hắn khổ sở, không muốn thấy hắn thương tâm.

Cho nên nàng quyết định ở lại.

Vì tình yêu của hắn, cuối cùng nàng quyết định buông tha cánh chim của chính mình, cam nguyện làm một con chim trong lồng.

Chương 8.1

Bảy ngày sau là tới ngày đại hôn của Lăng An Vương.

Vị tân nương bỏ trốn khiến cho người ta đau đầu trong truyền thuyết kia, gần đây hình như cũng đã chấp nhận số phận, chẳng những an phận không ít, còn có thể nhẫn nại đồng ý với Lăng An Vương mời thầy dạy thư pháp và chữ hán. Mặc dù chưa từng cầm bút lông nên chữ hán nàng viết ra quả thực so với sâu róm không có khác biệt gì mấy, nhưng khi Độc Cô Dận nhìn thấy nàng tự tay viết ra tên của mình, vẫn cười tươi rói, làm cho đám cung nữ xung quanh đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không ngờ Lăng An Vương cũng có lúc sẽ có lúc cười, hơn nữa còn cười tươi như vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Lăng An Vương k phải là rất vui vẻ, mà còn là vô cùng vui vẻ, hẳn thậm chí đã bắt đầu không kiêng dè hàng đêm ngủ lại ở trong phòng Cáp Liên, hai người sớm đã như những đôi vợ chồng thực sự.

Nhưng Cáp Liên lại không vui vẻ.

diendanlequydon.com

Nàng giống như bị nhốt ở trong lồng chim, đã chấp nhận số phận của một con chim, mặc dù không phản kháng, nhưng cũng không có tức giận, thường thường ngẩn người nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nhớ tới quê nhà nơi phương xa.

Dĩ nhiên Độc Cô Dận nhìn ra được buồn bực của nàng, nhưng hẳn tin rằng

đây chỉ là tình hình tạm thời, ai cũng sẽ nhớ nhà, nhớ người thân, hẳn tin rằng năng lượng tình yêu sẽ khiến Cáp Liên một lần nữa trở lại với dáng vẻ tràn đầy sức sống lại trở thành một người xinh đẹp động lòng người, bây giờ nàng chỉ cần thời gian thích ứng mà thôi.

Chỉ có bản thân Thái Thì nhìn ra được, vị công chúa nước lạ này thực sự không vui vẻ gì.

Ngày trước Cáp Liên sẽ cười sẽ nhảy, tức giận sẽ dậm chân, nhưng nàng bây giờ giống như một búp bê xinh đẹp, mặc dù cũng có cười, nhưng những nụ cười đó luôn làm cho người ta cảm giác yếu ớt miễn cưỡng, khiến cho người ta không nhận được sinh lòng cảm thông.

Mặc dù đêm nào Lăng An Vương cũng ngủ cùng nàng, nhưng có đôi khi lúc trăng sáng sao thưa trong đêm khuya, Thái Thì lại thấy Cáp Liên chân trần chạy ra bên ngoài, sau đó ngồi ở trên hành lang ngẩng đầu nhìn bầu trời trăng sáng.

Có một đêm, cuối cùng Thái Thì không nhận được tò mò, nhân lúc một đám mây đen trôi qua, xung quanh bốn phía tối đen, nàng len lén chạy ra khỏi phòng người hầu đi tới bên cạnh Cáp Liên, nhỏ giọng hỏi nàng: “Công chúa, người không vui sao?”

“A? Là người? Đã muốn lắm rồi, người còn chưa ngủ sao?” - Cáp Liên có chút kinh ngạc

“Nô tỳ lo cho công chúa, cho nên mới không ngủ được”.

“Ha ha”. Ngoài ý muốn, Cáp Liên khẽ cười lên: “Người sợ ta sẽ bỏ trốn

khỏi hoàng cung?”

“Không, nô tỳ thật sự lo cho công chúa, hình như người luôn có tâm sự, buổi tối nô tỳ thường thấy người ra ngoài trầm tư ngồi ở trên hành lang, nô tỳ sợ cơ thể người cảm lạnh”.

“Cảm lạnh? Ở quê hương của ta, mỗi khi đêm xuống sẽ lạnh vô cùng, đến mức trên mặt cỏ cũng sẽ đóng băng một tầng sương. Khí hậu ở Trung Nguyên ẩm áp hơn nhiều, về điểm này một chút ta cũng không sợ lạnh”.

Cáp Liên đã sớm quen với khí hậu rét lạnh của phương bắc, ngược lại Thái Thì rất ít khi dạo chơi trong đêm khuya, không khí ban đêm nàng ta càng không chịu được, không cần thận hắt xì mấy cái.

“Ha ha, nhìn người xem, người lạnh đến hắt xì rồi kìa! Trở về nghỉ ngơi nhanh đi ta không sao đâu, thật đấy” - Nàng cười cười với Thái Thì.

Nhưng Thái Thì nhìn thấy nụ cười này của nàng, trong trái tim lại có một chút đau thương.

Đều là nụ cười, nhưng nụ cười tối nay của Cáp Liên lại mang theo sự buồn bã và ưu thương, thậm chí còn có một chút bất đắc dĩ.

Thái Thì biết trước đây Cáp Liên sẽ không cười như vậy, nụ cười tối nay của Cáp Liên, không khỏi làm cho Thái Thì nhớ tới những người phụ nữ ở trong thâm cung, bất kể là được đế vương cung chiều hay là bị quên lãng, mỗi người bộ họ hình như đều có nụ cười giống như vậy.

“Công chúa.....” - Giọng Thái Thị trở nên nghẹn ngào, nhưng nàng ta biết mình không thể làm được gì hết.

Giúp nàng chạy trốn khỏi nơi này sao? Việc này nàng chẳng những không có khả năng giúp được, ngộ nhỡ nếu như bị bắt được, thì sẽ phạm phải trọng tội chu di cửu tộc!

“Về đi, ta thật sự không sao đâu”.

Nghe nàng nói như vậy, Thái Thị cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra.

Ngay đúng lúc nàng đi trở về phòng, thì nghe thấy tiếng ngâm nga khe khẽ của Cáp Liên, tuy rằng đó là ngôn ngữ Hạ Lan, nhưng sự thê lương và nỗi nhớ quê hương trong tiếng hát vẫn khiến cho Thái Thị đỏ mắt, nhớ tới quê hương nhớ tới cha mẹ mình.

“Hắc hà thương thương bờ sông, đóa hoa theo gió nở ra, người mẹ tóc trắng xóa, cầu nguyện con gái có thể bình an. Con ngựa con, ở trong ngực con ngựa mẹ mới có thể lớn lên. Người mẹ già, kỳ vọng có thể đoàn tụ với đứa bé. Con ngựa con, phải có con ngựa mẹ dạy bảo mới có thể trở thành ngựa tốt. Người mẹ hiền lành, luôn luôn nhớ nhung con gái”...

Cáp Liên đang nhớ về nhà, mỗi giờ mỗi khắc nàng đều nhớ, nhưng nàng không có cách nào về nhà.

Nàng không thể phủ nhận, có lẽ ở một phương diện khác mà nói, nàng đang hạnh phúc, bởi vì Độc Cô Dận yêu nàng, nhưng bởi vì yêu mà trở thành chim trong lồng như này cũng là bất đắc dĩ và bị thương, cũng khiến cho nàng càng nhớ nhà nhiều hơn, nhiều hơn.

“Công chúa.....” - Thái Thị núp ở bậc thang hành lang bên cạnh, len lén khóc.

Thái Thị cũng rất nhớ cha mẹ mình.... Năm đó nếu không phải là vì nhà nghèo, nàng sẽ không phải vào cung từ bé, từ đó đến nay cũng đã bảy năm trôi qua, không biết cha mẹ nàng ở quê nhà có khỏe mạnh hay không?

Tiếng khóc nức nở phát ra, làm Cáp Liên chú ý, nàng đi chân trần, tóc rối bù, đi theo tiếng khóc nhìn thấy Thái Thị đang núp ở dưới cầu thang len khóc.

“Thái Thị? Tại sao ngươi lại khóc? Là ai bắt nạt ngươi? Hay là ngươi bị lạnh quá?” - Cáp Liên lo lắng, không ngừng an ủi nàng: “Có chuyện gì mau nói cho ta biết đi! Ta nhất định sẽ giúp ngươi”.

“Công chúa.... công chúa” - Trước dáng vẻ không hề kiêu căng lên mặt của Cáp Liên, Thái Thị đã sớm coi nàng thành người thân duy nhất của mình ở trong hoàng cung này, vì vậy liền không chút kiêng dè nào mà đem những lời ở trong lòng nói ra: “Công chúa, nô tỳ biết người đang nhớ nhà, nô tỳ..... nô tỳ cũng thế..... năm nô tỳ chín tuổi đã phải vào cung, đến bây giờ chưa từng về nhà lần nào, nô tỳ cũng rất muốn biết cha mẹ nô tỳ bây giờ thế nào rồi, không biết bọn họ có khỏe hay không?”

“Thì ra là ngươi cũng nhớ nhà....” - Cáp Liên vỗ nhẹ lên vai nàng, giống như đối với em gái mình: “Chỉ cần là người, thì ai cũng sẽ nhớ nhà. Thái Thị, nhà ngươi ở đâu?”.

“Vân Dương, ở phía nam Trung Nguyên, nơi đó là vùng sông nước, chung quanh đều là sông suối, nô tỳ còn nhớ khi còn bé trước cửa nhà chính là một

con sông nhỏ, lúc cha mẹ dẫn nô tỳ ra cửa, luôn ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, đong đưa đong đưa....” - Càng nói nước mắt Thái Thị càng rơi xuống nhiều hơn.

“Ừm, Thái Thị, nếu người thật sự rất nhớ nhà, ta đi xin với Lãng An Vương, xin hấn để cho người về nhà được không?”.

Thái Thị hoảng sợ, không dám nhìn Cáp Liên: “Công.... công chúa?”

“Chẳng lẽ người không muốn về nhà?”

“Không, không, không phải, nô tỳ muốn” Thái Thị vội vàng lắc đầu: “Chỉ là....”... Chỉ là nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, việc về nhà lại có thể trở nên dễ dàng như vậy.

“Quyết định vậy đi, ngày mai ta sẽ xin Lãng An Vương cho người về nhà, sáng ngày mai người hãy thu dọn đồ đạc đi! Trời cũng không còn sớm nữa, người mau đi ngủ một chút đi, ngày mai mới có sức trở về quê” - Nói xong, nàng đứng lên đi về phòng, Thái Thị liền vội vàng kéo ống quần nàng.

“Công chúa, người thật sự muốn cho nô tỳ rời khỏi nơi này?”

“Không phải là người rất nhớ nhà sao?” - Cáp Liên có chút không hiểu.

“Đúng vậy, nhưng... nhưng..... nếu nô tỳ đi, ai sẽ hầu hạ công chúa?”.

“Đứa ngốc này, trong hoàng cung nhiều người như vậy, tùy tiện tìm một

người là được rồi”.

“Công chúa..... nô tỳ....” - Không phải vậy, ý nàng không phải là vậy, nếu ngay cả nàng cũng đi, thì người nào sẽ gần gũi săn sóc công chúa?

“A, đúng rồi, người tiến cung từ nhỏ, nhất định là vì trong nhà rất nghèo”.

Cáp Liên tìm kiếm trên người một lúc, từ trên tay cởi ra một chiếc vòng tay: “Đây, cái này cho người làm phí đi đường, còn dư lại để cho người về nhà dùng! Hi vọng sau khi người về nhà có thể chăm sóc cha mẹ thật tốt, sau đó tìm rồi lấy một trượng phu tốt” - Nàng cười xoa đầu Thái Thị, giống như một người đại tỷ.

“Công chúa, nô tỳ không thể nhận” - Thái Thị kinh hoảng trả lại vòng tay.

“Không sao, cầm lấy đi! Dù sao ta ở lại chỗ này cũng không cần đến những thứ này” - Nàng lại đẩy lại cho Thái Thị: “Cầm lấy đi! Ta hi vọng người có thể trải qua những ngày tháng vui vẻ thoải mái, như vậy ta cũng sẽ vui vẻ”.

“Công chúa....” - Cầm trong tay chiếc vòng ngọc nặng trĩu, nước mắt Thái Thị một lần nữa không có tiền đồ lại rơi xuống, đây là một vị công chúa lương thiện biết bao, nàng đã được gì để có được may mắn gặp được Cáp Liên vậy?

Nhưng sau khi nàng đi, ai sẽ chăm sóc vị công chúa này đây? Ai sẽ mỗi ngày giúp nàng ấy thay quần áo? Ai sẽ mỗi ngày giúp nàng ấy búi tóc đây?

Rõ ràng đối với hoàng cung không hề lưu luyến, nhưng thật sự muốn rời đi, thế nhưng đối với Cáp Liên lại lưu luyến không nổi, nhớ kỹ lại, vào cung nhiều năm như vậy, Cáp Liên là người đầu tiên tốt với nàng như vậy!

Trong lòng tràn đầy cảm kích, Thái Thì hướng về phía Cáp Liên cung kính dập đầu lạy ba cái.

“Công chúa, Thái Thì có phúc ba đời mới có thể gặp được công chúa, bây giờ lại nhờ hồng phúc của người có thể về quê chăm sóc cha mẹ già, đại ân đại đức của người, trọn đời không quên”.

“Này! Làm gì mà nghiêm trọng như vậy chứ? Đại ân đại đức cái gì chứ? Nói vậy có khoa trương lắm không?” - Nàng vội vã kéo Thái Thì: “Ta hi vọng nhất có thể nhìn thấy người sớm ngày lập gia đình! Chỉ tiếc lúc người lập gia đình ta không thể đến xem người, ta nghe nói hôn lễ của Trung Nguyên rất vui”.

“Đúng rồi, công chúa, không phải người sẽ rất nhanh gả cho Lăng An Vương sao?”

“Ừm, cũng đúng....” - Cáp Liên cúi đầu: “Nhưng cảm giác nhìn người xuất giá ta sẽ vui vẻ hơn nhiều”.

Nhìn thấy Cáp Liên nghĩ cho mình như vậy, coi và chăm sóc mình như người thân, Thái Thì khẽ cắn môi, dùng sức nhắm chặt hai mắt, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Công chúa, nô tỳ sẽ giúp người bỏ trốn”.

Cáp Liên sợ hết hồn, nghi ngờ nhìn Thái Thì: “Người đang nói bậy bạ gì đó?”.

Thái Thì lại nhỏ giọng: “Công chúa, người đối với nô tỳ tốt như vậy, nô tỳ nhất định phải báo đáp cho người mới được. Dù sao người hãy cho nô tỳ thêm thời gian ba ngày, nếu ba ngày sau Lăng An Vương cho nô tỳ xuất cung, trong ba ngày này nô tỳ nhất định sẽ nghĩ cách giúp người trốn ra khỏi cung”.

“Nhưng...” - Nhưng nàng đã đồng ý với Độc Cô Dận không bao giờ bỏ trốn nữa!

“Công chúa, nô tỳ biết người đối với Lăng An Vương không phải là vô tình, nhưng nô tỳ cũng biết rõ nhớ nhà là tình cảm bẩm sinh, sẽ không có cách nào phai mờ. Công chúa, chỉ cần một câu nói của người, nô tỳ tuyệt đối dốc sức giúp người, dù sao sau này nô tỳ cũng xuất cung rồi, cũng không sợ Lăng An Vương trách tội. Công chúa, rốt cuộc người có muốn bỏ trốn hay không?”.

“Ta....”.

Muốn! Tất nhiên là muốn! Mỗi lần ở trong nhà tù hoa lệ này lúc nhìn thấy ánh trăng hiu quạnh, nàng liền không nhịn được nhớ tới ánh trăng thê lương bên cạnh dòng sông Hắc Thủy, vừa trắng vừa sáng.

Thầy dạy học hôm trước mới dạy nàng một bài thơ tuyệt cú (*thể thơ thất ngôn tứ tuyệt đó mọi người*) nói là nhà thơ nhìn thấy ánh trăng mà nhớ nhung cố hương.

Đầu giường ánh trăng rọi

Mặt đất như phủ sương

Ngâng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương...

Nhớ cố hương a....

Chương 8.2

“Công chúa” - Thái Thì hỏi một lần nữa.

Cáp Liên cắn môi, tâm trạng rối rắm, nàng yêu Độc Cô Dận, cũng biết sau khi mình rời đi, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng, nhưng mà nàng thật sự không thể nào vì hắn mà ở lại trong thâm cung đại điện này, bởi vì căn bản nàng không thuộc về nơi này.

“Được, ta muốn đi. Thái Thì, người giúp ta, hơn nữa lần này tuyệt đối không được thất bại”.

Bởi vì nàng biết, lần bỏ trốn này của nàng đối với Độc Cô Dận mà nói, không khác gì là phải bội, nếu như lần này nàng vẫn thất bại bị bắt trở lại, hậu quả thực sự nàng cũng không dám nghĩ tới.

Mất thấy ba ngày kỳ hạn sắp tới, nhưng Thái Thì vẫn không nghĩ ta được biện pháp cụ thể nào có thể giúp Cáp Liên trốn khỏi cung.

Mặc dù Cáp Liên hứa sẽ không bỏ trốn khỏi hoàng cung nữa, nhưng Độc Cô Dận vẫn không ngừng tiếp tục căng cứng thị vệ trông chừng nàng, quả thật đến một con muỗi cũng không thể lọt qua.

Thái Thì chỉ là một cung nữ nhỏ, ở trong cung có thể có bao nhiêu năng lực? Nàng tìm hết mọi cách nhưng vẫn chưa có biện pháp, lo lắng đến nỗi ngay cả ngủ cũng không ngon giấc.

Sáng sớm ngày thứ ba, Thái Thì đi đi lại lại trong khu vực người hầu để suy nghĩ, lúc qua chỗ nhạc công, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn thê lương nàng chưa từng nghe qua.

Tiếng đàn kia không giống như đàn tỳ bà thanh thúy sáng ngời, cũng không giống như đàn trang mềm nhẹ thanh lịch, lại càng không giống như đàn nhị có cương có nhu, biến đổi linh hoạt, từ trong chỗ nhạc công truyền ra tiếng đàn hùng hậu, thâm trầm phong cách cổ xưa, không giống như các loại nhạc cụ ở Trung Nguyên.

Nàng lập tức nhớ tới bài hát đêm đó Cáp Liên đã hát, vì vậy nàng lặng lẽ đi vào chỗ của những nhạc sư, sau đó nhìn thấy Bạch sự phụ vũ sư chuyên môn trong hoàng cung đang ôm trong ngực một loại nhạc cụ có hình dáng kỳ lạ, tiếng đàn nàng vừa nghe thấy chính là do chiếc đàn này phát ra.

Tiếng đàn của kết hợp cùng với điệu hát khe khẽ của Bạch sự phụ, khiến trong lòng người nghe dâng lên một sự rung động, không nở rời đi.

Thái Thì cứ đứng ngơ ngác như vậy một lúc lâu, cho đến khi Bạch sự phụ đàn xong một khúc, hẩn thu đàn lại, quay đầu cười với Thái Thì nói: “Cảm ơn người đã nghe ta đánh đàn”.

“À! Bạch sự phụ, người phát hiện ra nô tỳ sao?”.

“Đã phát hiện ra từ sớm rồi! Chỉ là thấy người nghe tiếng đàn rất nhập tâm, ta cũng không muốn vạch trần” - Bạch sự phụ cười ha ha, ngoắc tay muốn Thái Thì đi vào: “Thích tiếng đàn này sao?”.

Thái Thì gật đầu một cái: “Tiếng đàn này nghe thật dịu dàng, hợp với tiếng

hát của Bạch sư phụ, làm cho lòng người nghe có một cảm giác rung động không nói thành lời”.

“VẬY sao?” - Bạch sư phụ cười đến mắt cũng híp lại thành một đường, hiem thấy, bắt đầu nói chuyện: “Đây là đàn đầu ngựa, là nhạc cụ của tộc Hạ Lan, lần trước ở trên đại điện ta nhìn thấy người của tộc Hạ Lan chơi, thật sự rất thích, vì vậy lấy hai cây đàn tỳ bà đổi lấy cây đàn đầu ngựa này, nhìn xem, chỗ này không phải có một đầu ngựa sao?”. Hắn chỉ lên đỉnh chóp của cây đàn.

“Đúng rồi! Tại sao lại phải khắc một cái đầu ngựa ở chỗ này?”.

“Nghe nói là trước đây có một người chăn ngựa để tưởng niệm đến cái chết của con ngựa yêu quý đã lấy xương đùi ngựa làm trụ, lấy xương đầu làm ống tre, lấy lông đuôi làm dây đàn, chế thành nhị huyền cầm, sau đó ở trên đỉnh chóp của cây đàn khắc lại một cái đầu ngựa dựa theo dáng vẻ của con ngựa yêu kia, cho nên mới có tên gọi như vậy”.

“Đây là nhạc cụ của tộc Hạ Lan?” - Ánh mắt Thái Thi đột nhiên sáng lên.

“Đúng vậy, trước đây ngươi cũng nghe qua tiếng đàn này rồi sao?”.

“Nô tỳ chưa từng nghe qua, chẳng qua là gần đây chủ tử mà nô tỳ hầu hạ chính là công chúa của tộc Hạ Lan”.

“Công chúa? Chính là cái người luôn muốn bỏ trốn khỏi hoàng cung chính xác là Lăng An Vương phi?”.

Việc Cáp Liên luôn muốn trốn khỏi hoàng cung từ trước tới giờ đã trở thành sự tích lưu truyền khắp tông cung, chuyện này Bạch sư phụ cũng là nghe từ những nhạc sư khác nói lại.

“Đúng vậy” - Thái Thì cắn cắn môi, trong lòng có cảm giác gan dạ, nói không chừng Bạch sư phụ sẽ đồng ý giúp Cáp Liên bỏ trốn khỏi hoàng cung? Nhưng nếu như nàng tùy tiện nói ra lời có phải là rất mạo hiểm hay không? Ngộ ngờ Bạch sư phụ không đồng ý, ngược lại chạy đi nói cho Lăng An Vương thì làm thế nào?

Nhưng trước mắt ngoại trừ việc nhờ sự giúp đỡ của Bạch sư phụ ra, dường như cũng không có cách nào khác, nên làm cái gì bây giờ?

“Người có chuyện gì muốn nói sao?” - Bạch sư phụ cũng lẫn lộn nhiều năm trong hoàng cung, nhìn vẻ mặt của Thái Thì đương nhiên hẳn biết đại biểu cho cái gì: “Yên tâm đi, những nhạc sư khác đã đến điện Cảnh Hòa trình diễn rồi, chỉ có ta vì lười không muốn đi, cho nên mới ở lại chỗ này gảy đàn đầu ngựa, ở đây không có ai khác nữa”.

Thái Thì dùng sức nhắm chặt mắt, quyết định đánh cược một lần!

Nàng quỳ phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khiến Bạch sư phụ giật mình.

“Bạch sư phụ, xin người hãy cứu công chúa”.

“Cứu công chúa? Người nói rõ xem?”.

Vì thế Thái Thì liền đem đầu đuôi sự việc của Cáp Liên nói rõ cho hẳn

nghe.

Bạch sư phụ nghe xong một lát cau mày, một lát mỉm cười, một lát lại lắc đầu thở dài.

Tình yêu kia, làm cho biết bao người vừa khóc vừa cười, rồi lại đắm chìm trong đó không cách nào tự kiềm chế.

Bản thân hắn cũng trải qua tuổi trẻ, cũng từng bừa bãi hoang đàng, chuyện tình yêu năm đó của hắn và vợ hắn cũng coi như là oanh oanh liệt liệt, tất cả thành Tô Châu đều biết đến.

Thái Thì nói hết ngọn nguồn căn nguyên, có chút khiếp đảm nhìn Bạch sư phụ: “Bạch sư phụ, người.... có đồng ý giúp công chúa không?”

Bạch sư phụ trầm ngâm không nói.

Thái Thì cũng đã sợ đến sống lưng toát ra mồ hôi lạnh, nàng đã đánh cược một ván cờ vô cùng hiểm! Ngộ nhỡ Bạch sư phụ chẳng những không giúp một tay, ngược lại nói chuyện này ra ngoài, hậu quả thực sự.... nàng nhắm mắt lại, không dám suy nghĩ tiếp.

“Ài, cũng thật khó cho đứa nhỏ này rồi” - Bạch sư phụ thở dài.

Thái Thì nghe không hiểu ý tứ của hắn, chỉ có thể quỳ trên mặt đất lộ ra ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

“Mau đứng lên đi! Đừng để cho người khác thấy, đến lúc đó lại nghi ngờ thì rất phiền phức”.

Thái Thì vộ vàng đứng lên. Nghe qua, hình như Bạch sư phụ đã có ý định giúp đỡ.

“Hai ngày nữa, con gái ta muốn vào cung thăm ta” - Hắc nhìn Thái Thì một cái: “Nó luôn luôn thích khiêu vũ, hôm đó nó vào cung, ta sẽ dẫn nó đi tìm công chúa, xin công chúa dạy nó mấy vũ điệu của tộc Hạ Lan, nhân tiện cũng xin công chúa chỉ dẫn cho ta một chút về kỹ thuật đánh đàn đầu ngựa. Sau đó ta sẽ lấy cớ có chuyện phải rời đi trước chỉ để con gái của ta và công chúa ở lại chung một phòng, tiếp đó ta sẽ phái người tới đón con gái của ta”.

Thái Thì không hiểu vì sao hắc lại nói vậy.

Hắc nhìn nàng, trừng mắt nhìn: “Lúc ta phải người đi đón công chúa, công chúa ở trong phòng xảy ra chuyện gì, cũng đều không có liên quan tới ta. Nếu như trong lúc công chúa khiêu vũ không cẩn thận dùng sức hơi lớn, chỉ sợ là rất dễ dàng đá người khác bất tỉnh? Nếu như không may có người bị đá bất tỉnh, lại thay quần áo của công chúa nằm ở trên giường....”

Thái Thì nháy mắt mấy cái, tới đây đột nhiên hiểu ra, gương mặt thiếu ngủ trong nháy mắt trở nên sáng rực, nàng vui mừng lại muốn quỳ xuống đất khấu tạ, nhưng bị Bạch sư phụ kéo lên.

“Đừng có quỳ, mau trở về nói cho công chúa đi! Nói mấy ngày tới nàng ấy phải an phận một chút, cũng phải dưỡng sức một chút, đến lúc đó chỉ cần ra khỏi cung tự nhiên ta sẽ phái người tiếp ứng nàng”.

“Bạch sư phụ, còn con gái của người....”

“Đừng lo lắng, nàng phúc lớn mạng lớn, không có việc gì”.

Hơn nữa, cho dù trời có sập xuống, người kia có chỉ thẳng vào hấn, hấn cũng không sợ. Dù sao nếu như người kia thật sự trách tội, thì cũng sẽ không xử tử hấn, cùng lắm chỉ là cắt chức hấn, sau đó đưa hấn về quê nhà Tô Châu mà thôi?

Như vậy cũng được, hấn có thể về nhà cùng vợ an hưởng tuổi già, mỗi năm đều phải đi đi lại lại mấy chuyến từ hoàng cung về Tô Châu lại từ Tô Châu về nhà, thật sự cơ thể của hấn cũng dần dần không chịu được nữa rồi.

Thái Thì trăm tạ nghìn tạ, không thể che giấu sự vui mừng trong lòng, vội vàng chạy đi nói cho Cáp Liên tin tức tốt lành này.

Chương 9.1

Thái Thì vui mừng bừng bừng nói cho Cáp Liên tin tức tốt lành này.

Sau khi Cáp Liên nghe xong cũng không có dáng vẻ vui mừng, ngược lại vẻ mặt có cảm giác phức tạp.

Rõ ràng là bản thân nói muốn bỏ trốn, vốn dĩ cho là không có hi vọng gì, nhưng khi cơ hội thật sự xuất hiện, tại sao nàng lại không vui mừng nổi?

Có phải là vì chỉ cần nàng vừa trốn đi, bất kể là có bị bắt lại hay không, thì cũng chắc chắn chắc chắn sẽ làm tổn thương tới sự tin tưởng của Độc Cô Dận đối với nàng, giống như phản bội lại tình yêu toàn tâm toàn ý của hắn?

Tâm trạng do dự và không nỡ này rốt cuộc là cái gì? Tại sao ngay cả nàng cũng không hiểu?

Muốn về nhà, muốn trở lại với quê hương, muốn đến mỗi ngày đều rơi lệ, nhưng vừa nghĩ tới có lẽ từ đây sẽ không nhìn thấy Độc Cô Dận nữa, mà nam nhân này có thể sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nàng, lòng của nàng liền trầm xuống....

Rốt cuộc có nên bỏ đi hay không?

Đêm đó, nàng không ngủ được, ngồi bên ngoài hành lang thưởng thức ánh trăng, chỉ là mây đen che lấp ánh trăng sáng tỏ, chỉ còn lại một chút ánh sáng màu xanh lam chiếu xuống hành lang sàn nhà bằng gỗ.

Nàng thở dài, đang muốn trở về phòng, từ nơi xa xôi lại truyền đến tiếng đàn sâu kín.

Nàng ngây ngẩn cả người.

Đó là tiền đàn đầu ngựa.

Tiếng đàn trầm thấp khàn khàn giống như tiếng gió gào thét bên cạnh sông Hắc Thủy, lại giống như tiếng ngựa con vừa mới sinh ra cất tiếng hí trên Thảo Nguyên, tiếng đàn boong boong kích thích tiếng lòng nàng, toàn bộ hình ảnh cổ hương lại hiện lên trước mắt.

Cổ hương.... Nhìn lại tầm mắt trở nên mơ hồ, nàng biết mình lại khóc nữa rồi.

Nàng muốn về nhà, thật sự rất muốn.

Hai ngày sau, Bạch sư phụ đúng hẹn dẫn theo con gái của mình là Bạch Vân Vân tới bái kiến Cáp Liên.

Bạch Vân Vân tự nhiên thoải mái, dung mạo xinh đẹp, lúc cười lên gương mặt còn có một lúm đồng tiền, nhìn rất là đáng yêu.

Sau khi Bạch sư phụ xin Cáp Liên chỉ giáo một chút về kỹ xảo gảy đàn đầu ngựa, cùng với một số bài hát, liền nói có việc phải rời đi trước, chỉ để lại một mình Bạch Vân Vân.

Đợi sau khi hắn rời đi, Bạch Vân Vân lật tức đứng lên, cẩn thận đánh giá bốn phía xung quanh, tiện tay kéo Cáp Liên vào phía sau bức bình phong vân mẫu.

“Mau! Chúng ta đổi quần áo nhanh lên” - Nàng ta bắt đầu nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người.

“Người thật sự nguyên ý giúp ta sao?” - Cáp Liên vẫn chân chừ, nàng biết nếu Lăng An Vương trách tội xuống, một nhà Bạch sư phụ nhất định sẽ chịu không nổi.

“Đừng sợ, người kia không dám xử tội nhà chúng ta đâu”.

“Người kia?” - Người nào?

“Đúng vậy! Hơn nữa ta lại giống mẹ ta như vậy, người kia cũng sẽ không nhẫn tâm xử phạt ta đâu” - Phụ thân đã nói như vậy với nàng.

“Hả?” - Cáp Liên không hiểu, không hiểu tại sao nàng ta nói như vậy, chỉ là nghe ra phía sau nhà họ Bạch hình như có có một ngọn núi rất mạnh để dựa vào, cho nên làm ra những chuyện như vậy cũng không sợ hãi....

“Công chúa, còn lo lắng cái gì? Thay quần áo nhanh đi! Chẳng lẽ người không muốn trốn khỏi hoàng cung sao?”.

“Có, nhưng....” ... Độc Cô Dận thì làm thế nào?

Tại sao tình yêu lại khó cả đôi đường như vậy?

Nếu như.... nếu như Độc Cô Dận có thể cùng với nàng trở về Hắc Thủy, thì thật tốt biết bao.

Nhưng nàng lập tức vừa cười khở vừa lắc đầu, người ta đường đường là Vương gia, làm sao có thể cùng bỏ trốn với một công chúa của một bộ tộc nhỏ bé được?

“Công chúa, ta biết người rất thích Lăng An Vương, nhưng người không phải là người Trung Nguyên, ta tin rằng người nhất định rất khó lý giải vì sao hắn lại muốn nhốt người ở trong thâm cung, còn nói rằng đó là biểu hiện của tình yêu, có đúng không?” - Hai mắt hạnh sáng ngời của Bạch Vân Vân chớp chớp, lộ ra nụ cười: “Công chúa, người tới từ Hắc Thủy bên cạnh Thảo Nguyên bao la, là một người con gái giống như gió, nếu là gió, làm sao có thể cam tâm bị vây kín trong chiếc lồng tình yêu?”.

Cáp Liên có chút sững sờ nhìn Bạch Vân Vân lần đầu tiên gặp mặt đang đứng trước mặt, chỉ thấy dường như nàng ấy cũng sắp sì tuổi nàng, tại sao nàng nói ra được những lời có đạo lý lợi hại như vậy? Làm cho nàng kích động muốn gật đầu.

“Cho nên, công chúa, ở trong lòng người như có một chiếc cân thăng bằng, một bên là tình yêu một bên là tình thân, nhưng thực ra tình thân vẫn chiếm phân lượng nặng hơn một chút, đúng không?”.

Rốt cuộc Cáp Liên gật đầu một cái, càng gật đầu, tim lại càng chua, nước mắt không nhịn được lại muốn rớt xuống.

“Ai nha! Đừng khóc! Những lời ta vừa nói thực ra đều là cha ta nói đó.... Ta cũng không hiểu chuyện nhiều như vậy đây, chỉ là phụ thân nói, người ở trong hoàng cung này không vui vẻ, người rất muốn về nhà, cho nên chúng ta muốn giúp người”.

“Ừ!”. Sau khi dùng sức gật đầu lần nữa, Cáp Liên cũng bắt đầu cởi quần áo trên người xuống, cùng trao đổi với bạch vân: “Vân Vân”...

“Hà?”.

“Ta có thể hỏi người một chuyện không?”.

“Được” Bạch Vân Vân đang nhanh tay nhanh chân thay quần áo cho Cáp Liên

“Nếu như là người, thì người có bỏ trốn không?”.

“Tất nhiên là có rồi” - Nàng ta dường như không chút do dự trả lời ngay.

“Tại sao?” - Xem ra cũng có người có cùng suy nghĩ với nàng.

“Từ nhỏ cha ta đã nói cho chúng ta biết, tình yêu chân chính tuyệt đối không phải là đem người yêu nhốt ở bên cạnh mình, loại tình yêu đó rất ngây thơ ấu trĩ. Tình yêu chân chính, là hi vọng người mình yêu có thể khỏe mạnh, có thể hạnh phúc, cho dù bản thân mình không thể ở bên cạnh người mình yêu cũng không sao. Hơn nữa cho dù người đó nguyện ý ở lại, nhưng cũng nhất định là tâm không cam tình không nguyện, nói không chừng trải qua năm tháng tình yêu của người đó đối với mình cũng sẽ dần biến mất. Ta tình nguyện bỏ trốn, cho bản thân thời gian không gian để suy nghĩ lại một lần nữa, xem người kia có đáng giá để ta làm như vậy hay không” - Nàng liếc nhìn Cáp Liên một cái: “Hoặc là, nếu như người kia thực sự yêu ta, hẳn nhất định sẽ tới tìm ta. Cho dù là bao lâu, chỉ cần hắn yêu ta, thì bất kể ta có chạy trốn tới chân trời góc biển, hắn cũng sẽ đuổi theo ta, ta còn lo lắng cái gì chứ?”.

“Vân Vân.... người rất tự tin” - Cáp Liên không nhịn được mà lộ ra ánh mắt sùng bái, nàng tới Trung Nguyên lâu như vậy, nhìn thấy những cô gái khác lúc nào cũng mềm yếu không có một chút cá tính, nói chuyện thì nhỏ nhẹ khe khẽ, tất cả đều ưu tiên suy nghĩ của nam nhân đầu tiên, Bạch Vân Vân là người con gái đầu tiên có ý thức tự chủ như vậy.

“Ôi, không cần nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, ta sẽ xấu hổ đó! Thật ra mấy thứ này đều là do cha ta dạy, ta còn chưa từng yêu đương đâu, cũng không biết sự thật có phải như vậy không, nhưng cha ta và mẹ ta rất ân ái, cho nên ta nghĩ lời của ông ấy, cũng có một chút đạo lý”.

Khi nói chuyện, hai người đã đổi quần áo xong, lúc này Bạch Vân Vân ồ lên một tiếng, sau đó cúi người cuống từ trên mặt đất nhặt lên một món đồ màu đỏ tươi.

“Đây là của người phải không?”

Ngón tay nhỏ nhắn của nàng ta giơ lên chính là miếng ngọc hồng ngọc anh đào, nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, lóe sáng màu hồng quang.

“A! Đây là Lăng An Vương đưa cho ta”.

Nhớ tới Độc Cô Dận từng nói với nàng, đây là hồng ngọc anh đào là mẹ hất để lại cho hắt, lúc đó là muốn truyền lại cho vợ hắt, nỗi nhớ nhà lúc đầu của nàng liền bị dao động.

“Vậy thì mang theo đi! Coi như là làm kỷ niệm”.

“Không.... ta muốn để lại” - Nàng khỏ sở đặt hồng ngọc anh đào lên bàn.

Bạch Vân Vân suy nghĩ một chút, đột nhiên cầm hồng ngọc anh đào đập xuống dưới đất.

“Người làm gì vậy” - Cáp Liên nóng nảy, vội vàng muốn giằng lại, nhưng đã muộn, vốn là một đôi anh đào vừa vụn lúc đầu trong nháy mắt đã biến thành hai mảnh rời: “Nguy rồi, hỏng rồi! Làm sao bây giờ? Độc Cô Dận nhất định sẽ rất tức giận” Mặt nàng trở nên trắng bệch.

“Người mang đi một nửa, nửa còn lại để cho hấn giữ” - Bạch Vân Vân không chút hoang mang nói với nàng.

“Tại sao?” - Nàng mang vẻ mặt nghi vấn hỏi

“Hong ngọc anh đào này vốn là thành đôi, người đã đi rồi, tất nhiên là phải mang đi một, để lại cho hấn một, cái này phải nhờ vào bản thân linh ngộ của hấn thôi”.

Cáp Liên vẫn còn có chút mơ hồ, lúc này lại có người đến gõ cửa.

“Khởi bẩm công chúa, tiểu nhân tới đón cô nương Bạch Vân Vân xuất cung” - Người bên ngoài cung kính nói.

“Đi nhanh! Đi nhanh” - Bạch Vân Vân vội vàng đẩy Cáp Liên ra ngoài: “Đừng lo lắng chuyện hồng ngọc anh đào nữa, nếu như nam nhân kia thực sự yêu người, sẽ có một ngày hấn nhất định mang theo nửa hồng ngọc anh đào kia tới tìm người”.

“Thật sao? Hấn thật sự sẽ đi tìm ta sao?” - Ánh mắt Cáp Liên sáng lên.

“Nếu như hấn thật sự yêu người” - Bạch Vân Vân vẫn lộ ra nụ cười chắc chắn.

Vì vậy Cáp Liên mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí đem miếng hồng ngọc anh đào đặt trong ngực.

Đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì, lại từ cửa chạy trở lại, từ trong tủ gỗ lấy ra một cái bát thạch anh sáng trong.

Đây là vật đính ước của nàng và Độc Cô Dận, nhất định phải mang đi.

Nàng lấy hồng ngọc anh đào ra, bỏ vào trong bát thạch anh, hồng ngọc anh đào xoay xoay quay tròn, từ trong bát thạch anh phản chiếu ra tia sáng hoa mỹ.

Nàng nhìn hồng ngọc anh đào trong bát thủy tinh, trong lòng tràn đầy sự luyến tiếc không nở rời.

Là không nở rời hẳn...

“Công chúa?” - Bạch Vân Vân nhỏ giọng thúc giục nàng

Cáp Liên lấy lại tinh thần, khẽ cắn răng, quyết định mở cửa phòng ra.

Chương 9.2

Vương gia! Vương gia” - Một cung nữ hốt hoảng đột nhiên xông vào khu vực săn bắn, tìm thấy Độc Cô Dận đang lau chùi cung tên.

“Xảy ra chuyện gì?” - Thần sắc Độc Cô Dận vẫn như cũ tự nhiên lau chùi mũi tên.

“Công.... công chúa nàng....”

“Công chúa làm sao?” - Hắn nhíu nhíu mày, đột nhiên có một loại dự cảm xấu xuất hiện

“Công chúa bỏ trốn”.

“Cái gì?”.

Rắc một tiếng, mũi tên đang được lau chùi trong tay Độc Cô Dận gãy làm đôi.

Nàng lại bỏ trốn! Không phải trước đó nàng vừa mới chính miệng đồng ý với hắn tuyệt đối sẽ không bỏ trốn nữa sao? Ngày kia chính là ngày đại hôn của bọn họ! Không ngờ nàng vẫn tiếp tục bỏ trốn! Không thể tha thứ.

diendanlequydon.com

Lần này sau khi đợi hắn bắt được nàng về, nhất định phải trói nàng ở trên giường, cho đến ngày đại hôn mới cho nàng ra khỏi cửa phòng!

“Hồi cung” - Hắc xoay người lên ngựa, hoàn toàn không để ý tới tiểu cung nữ mới vừa rồi liều chết chạy tới, một mình ra sức thúc ngựa chạy về phía hoàng cung.

Độc đường đi, tâm trạng của hắc cực kỳ phức tạp, vừa tức giận vừa lo sợ.

Tại sao Cáp Liên vẫn còn muốn bỏ trốn? Chẳng lẽ tình yêu của hắc đối với nàng vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ nàng không biết là đối với hắc tội phản bội là nghiêm trọng nhất sao?

Không, thể, tha, thứ!

Độc Cô Dận đã tức giận đến mức thậm chí muốn giết người, ít nhất nếu như hắc thật sự giết Cáp Liên, thì từ nay nàng cũng sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắc nữa rồi.

“Cái gì? Không tìm được người? Làm sao có thể có chuyện đó? Các người đã tìm thế nào? Vừa mới không bao lâu, tại sao lại không tìm thấy người?” - Độc Cô Dận nổi cơn thịnh nộ lớn tiếng trách cứ bọn thị vệ đang quỳ gối trước mặt: “Tìm! tiếp tục tìm! Không tìm thấy nàng, coi chừng đầu của các người cũng không thể bảo vệ nữa đâu”.

Đám thị vệ kinh hoảng lui xuống, từ trước tới nay bọn họ chưa từng thấy dáng vẻ Lăng An Vương tức giận như vậy.

“Người đâu! Mang nàng ta lại đây”.

Lời nói vừa dứt, một cô gái mặc áo trắng lập tức bị thị vệ kéo vào có chút thô lỗ, cô gái khẽ nhăn mày, thỉnh thoảng lại vuốt lồng ngực của mình, dáng vẻ rất không thoải mái.

“Người chính là Bạch Vân Vân con gái của Bạch sư phụ?” - Độc Cô Dận nheo mắt nhìn, mặc dù sắc mặt Bạch Vân Vân khó chịu nhưng hắn vẫn cảm thấy đều là giả bộ.

“Khởi bẩm Vương gia, đúng vậy ạ”.

“Người đem sự việc kể lại một lần nữa cho ta” - Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Bạch Vân Vân cũng không sợ không vội vàng, chậm rãi mở miệng: “Khởi bẩm Vương gia, lúc đó tiểu nữ đang ở cùng với công chúa Cáp Liên tập múa, nhưng dáng vẻ dạng múa của công chúa rất hào hùng sang khoáng, mỗi cái giơ chân nhấc tay đều dùng sức không nhỏ, tiểu nữ không chú ý bị công chúa đá một cước trúng ngực, nhất thời hôn mê bất tỉnh, lúc tiểu nữ tỉnh lại, quần áo trên người đã được thay bằng quần áo của công chúa, cũng không thấy bóng dáng công chúa đâu” - Nàng vừa nói vừa không ngừng ho nhẹ, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, ra vẻ một cước Cáp Liên đá nàng kia thực sự không nhẹ.

“Hừ” - Độc Cô Dận rõ ràng không tin, lần nữa hạ lệnh: “Truyền Bạch sư phụ đến đây”.

Lần này thị vệ dẫn theo Bạch sư phụ thân sắc tự nhiên đi vào.

“Tham kiến Vương gia” - Bạch sư phụ cung kính nói.

“Bạch sư phụ, hôm nay người có dẫn con gái của người tới tìm Cáp Liên không?”

“Dạ bẩm, có ạ”.

“Sau khi người rời đi, có đúng là đã phái người tới đón con gái của người không?”.

“Bẩm Vương gia, không có ạ, trước khi tiểu nhân rời đi đã dặn con gái, nói lát nữa sẽ tự mình tới đón nàng, không hề sai người tới đón”. Bạch sư phụ quăng trách nhiệm đi không còn một chút liên quan.

“Hừ! Vậy sao? Chẳng lẽ theo như người nói là trong cung có người tiếp ứng cho Cáp Liên, cho nên nàng ấy mới có thể thuận lợi bỏ trốn?”

“Bẩm Vương gia, tiểu nhân không biết” - Tiếp tục đánh chết không thừa nhận, dù sao cũng không có nhân chứng vật chứng gì, nếu hắn kiên trì không thừa nhận, Độc Cô Dận cũng không thể làm bậy chụp mũ hắn được.

Độc Cô Dận khẽ cắn răng, đang định sai người đem nhốt người phụ nữ kia vào đại lao tra khảo, thì không ngờ hoàng thượng lại tới.

Chỉ thấy vẻ mặt hoàng thượng có chút bất đắc dĩ, hắn nhìn Bạch sư phụ vẻ mặt dường như muốn nói: “Lại là người giở trò quỷ”.

“Dận đệ, ta nghe chuyện rồi, không tìm thấy Cáp Liên thật sao?”

“Hoàng huynh chắc chắn là cô ta giờ trò quý! Đệ nhất định phải trừng trị bọn họ, bắt bọn họ khai ra chỗ của Cáp Liên” - Ánh mắt Độc Cô Dận đỏ lên, đáng vẻ quả thật giống như hận không thể nào lập tức nhào tới ăn tươi nuốt sống hai người kia.

Hoàng thượng Độc Cô Cận trầm than một tiếng: “Dận đệ, ta tin rằng không phải là do Bạch sư phụ làm”. Thật ra thì trong lòng hắn biết rõ đến chín mươi chín phần trăm là do Bạch sư phụ giờ trò quý. Nhưng hắn lại không thể nói rõ, tránh cho Dận đệ tức giận muốn bắt Bạch sư phụ khai đao, đến lúc đó đến hắn cũng có thể không ngăn cản được.

“Hoàng huynh?” - Độc Cô Dận lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Độc Cô Cận.

Hoàng huynh của hắn tại sao phải nói giúp cho người phụ nữ này?

“Dận đệ, có một số việc, ta muốn nói với đệ” - Độc Cô Cận ý bảo Độc Cô Dận theo hắn đi ra ngoài.

Cho dù lúc này Độc Cô Dận đầy bụng không cam lòng và tức giận, đối mặt với vị hoàng đế đệ nhất thiên hạ này cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng, hắn hận hận trợn mắt nhìn hai cha con nhà họ Bạch vẫn đang quý gối trên mặt đất, lúc này mới đi theo Độc Cô Cận đi ra ngoài.

Trước khi hai người đi, Độc Cô Cận đột nhiên dừng bước, khẽ quay lại nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy Bạch Vân Vân ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Ánh mắt hai người gặp nhau, đều có chút cả kinh.

Bạch Vân Vân ngượng ngừng cười cười, vội vàng cúi đầu.

Còn Độc Cô Cận vẫn khẽ trợn to mắt, sau đó lại không biến sắc quay đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Rất giống, thật sự rất giống, nhất à khi cười lộ lên trên gương mặt cũng xuất hiện lúm đồng tiền.

Thì ra con gái của nàng lớn lên cũng có dáng vẻ như vậy.....

Trong vườn hoa, chỉ còn lại hai huynh đệ Độc Cô Cận mới từ từ mở miệng: “Dận đệ, ngươi vui không?”.

Độc Cô Dận không hiểu vì sao hoàng huynh đột nhiên hỏi như vậy do dự một chút: “Hoàng huynh, đệ không hiểu ý người nói ‘vui vẻ’ là có ý gì?”

“Không cần phải nghĩ nhiều như vậy, đệ chỉ cần suy nghĩ một chút, đệ vui không?”

Độc Cô Dận suy nghĩ một lúc lâu, lại phát hiện mình không thể nào trả lời.

Đối mặt với tự trầm mặt như dự đoán, Độc Cô Cận cười khỏ một cái, tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng vang vọng trong hoa viên: “Đệ không hề vui vẻ, đúng không?”

Độc Cô Dận không nói gì.

“Có phải đệ cho rằng chỉ cần Cáp Liên ở bên cạnh đệ, thì đệ nhất định sẽ vui vẻ? Đệ có phát hiện ra rằng cho dù nàng ấy có ở bên cạnh đệ, đệ vẫn không vui vẻ gì không?”

Lúc đầu Độc Cô Dận định nói gì đó phản bác, nhưng khi đối mặt với người vừa là cha vừa là huynh trưởng Độc Cô Cận thì đột nhiên hắn cảm thấy dù mình có phản bác thế nào cũng chỉ là hành động gây thơ ấu trĩ mà thôi. Vì vậy hắn chấp nhận.

“Có muốn biết tại sao không?”

Độc Cô Dận ngoan ngoãn gật đầu.

“Bởi vì Cáp Liên không vui vẻ, cho nên đệ cũng sẽ cảm thấy không vui vẻ. Tình yêu là phải để cho hai người cùng vui vẻ, đó mới là hạnh phúc của tình yêu, nếu không thì đó cũng chẳng qua chỉ là một sự hành hạ. Mặc dù hai người yêu nhau, chỉ cần có một người chịu uất ức nhân nhượng vì lợi ích đôi bên, rồi cuối cùng cũng sẽ rơi vào tình cảnh bằng mặt không bằng lòng”.

“Hoàng huynh, chẳng lẽ tình yêu của đệ đối với nàng ấy vẫn còn chưa đủ sao?” - Độc Cô Dận căm giận bất bình.

“Dận đệ, có phải lúc đệ nhìn thấy Cáp Liên đã rất thích nàng ấy, muốn giữ nàng ấy lại bên mình?”

“Đúng vậy”.

“Nếu như thật sự đệ nghĩ như vậy, thì đệ còn coi nàng ấy là người nữa không? Nàng ấy có khác gì những thứ vàng bạch châu báu xinh đẹp kia không? Chỉ cần đệ nhìn thấy thích là có thể giữ ở lại, đệ có bao giờ hỏi nàng ấy có đồng ý hay không?”

“Đệ.... Nhưng yêu một người không phải là hy vọng có thể làm cho nàng ấy vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình sao?”

“Đó chỉ là cách nghĩ của một bên thôi. Dận đệ, đệ hãy suy nghĩ một chút, đệ hãy suy nghĩ kỹ một chút, nếu như Cáp Liên thật sự chỉ vì đệ mà ở lại trong cung, nàng ấy làm sao vui vẻ được? Nàng ấy đến từ Thảo Nguyên xa xôi, nàng thuộc về tự do, không thuộc về nơi này, gắng gượng giữ nàng ấy ở lại nơi này, cuối cùng nàng ấy không thể thích ứng, nói không chừng còn có thể sẽ bị suy tàn ở trong chốn thâm cung đại điện này”.

Độc Cô Dận ảo não kéo kéo tóc của mình, hoàn toàn không thấy đáng vẻ tự nhiên thường ngày: “Hoàng huynh, vậy rốt cuộc đệ nên làm thế nào? Đệ không muốn mất nàng! Ba năm trước đây sau khi nàng cứu đệ một mạng, từ đó đệ chưa bao giờ quên nàng! Đệ yêu nàng! Đệ muốn dùng cả đời này ở cùng với nàng!”.

Nhìn thấy người em trai ruột thịt của mình vì tình yêu mà phiên não trở thành đáng vẻ đáng thương này. Độc Cô Cận vươn tay vỗ vỗ bả vai Độc Cô Dận, lại thở dài:

“Dận đệ, đệ thích hoàng cung không?”

Độc Cô Dận sững sốt một chút, tại sao hoàng huynh chuyển đề tài nhanh như vậy?

Độc Cô Cận nhìn cảnh tượng hoa lệ bốn phía xung quanh, lộ ra nụ cười khổ: “Thật ra thì đệ không thích, ba năm trước đây đệ đã rời khỏi nơi này rồi, nếu không phải là vì đệ nhớ người thân, thì sẽ không trở về tìm huynh”.

“Hoàng huynh, là đệ tự nguyện trở về”

“Coi như là đệ tự nguyện, chỉ sợ lại có người không hy vọng đệ trở về”.

“Chuyện đó là đương nhiên! Những phản thần tặc tử kia dĩ nhiên không muốn đệ trở về” - Độc Cô Dận nặng nề hừ một tiếng

“Không phải, người không muốn nhìn thấy đệ trở về, hiện tại đã yên ngủ tại chùa Hà Lạc rồi”.

“.....Mẫu thân”...

Mẹ ruột của Độc Cô Dận là Từ quý phi đã bị giết chết trong trận chính biến loạn binh vào ba năm trước, sau khi Độc Cô Cận dẹp yên phản loạn, trở về tìm thi thể của bà, vì vậy đã an táng bà trong chùa Hà Lạc, chính là chỗ tử tử của Từ quý phi xuất gia, hi vọng có thể khiến cho linh hồn của Từ quý phi an nghỉ.

“Dận đệ, thù đã báo, oan đã yên, đệ ở lại trong hoàng cung này còn lưu luyến gì?” - Hắc quay đầu lại hiền lành nhìn người đệ ruột thịt giống như con trai mình: “Hơn nữa, người đệ yêu nhất cũng đã không còn ở trong hoàng cung nữa rồi, đệ tiếp tục đợi ở đây, còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Hoàng huynh? Ý của người là....”...

“Ý của ta là gì, bản thân đệ đã rõ. Tóm lại, ta hi vọng đệ có thể vui vẻ, có thể cùng với người mình yêu đi đến cuối đời. Bây giờ có thể đệ không thể nào ổn định được tâm trạng để suy nghĩ việc này, chờ đệ nghĩ thông rồi, trở lại tìm ta! Chỉ hi vọng lúc đó vẫn chưa muộn”.

Hắn hi vọng Dận đệ sẽ không giống như hắn năm xưa, vì không thể thoát khỏi gánh nặng nước nhà mà mất đi người con gái mình yêu nhất, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng làm vợ người khác.

Chương 10.1

Lý gia buôn muối ở Tô Châu.

Một gia đình nhỏ tuổi vợ vã chạy vào đại viện Lý gia, một vị cô nương trẻ tuổi thấy hẳn, sau khi hai người nhỏ giọng nói mấy câu, người làm kia liền vợ vã rời đi.

Cô nương mặc áo xanh đi vào trong một gian phòng, vừa vào cửa giọng nói mềm mại liền cất lên: “Chà, xem ra Lăng An Vương thực sự tức giận! Hôm nay lâm triều còn nói hẳn nhận được tin tộc Hạ Lan cố ý quy thuận Tây Khương, cầu xin hoàng thượng để cho hẳn mang binh tấn công tộc Hạ Lan, để thể hiện thiên uy”.

Một vị cô nương khác bên trong căn phòng nghe vậy lập tức nhảy lên, vợ vàng hỏi tới: “Vậy sao đó thì sao? Hoàng thượng có đồng ý không?”

“Ha ha, đương nhiên là không rồi! Cho dù là ai đi nữa cũng nhìn ra được, đây chẳng qua là Lăng An Vương không cam lòng người chạy mất, muốn lấy cớ dẫn quân đến tộc Hạ Lan ép người lộ diện mà thôi” - Bạch Song Song cười hì hì nói.

Cáp Liên yên tâm thở ra, nhưng ngay sau đó lại lo lắng: “Hẳn thật sự rất tức giận sao?”

“Tức điên lên ấy chứ”.

“Trời! Hồng rồi...” - Dừng một chút, Cáp Liên còn nói: “Song Song, ta như vậy có làm liên lụy đến các người không?”.

“Không đâu. Cáp Liên tử tử, người yên tâm đi, chỉ cần hoàng thượng còn tại vị một ngày thì Lăng An Vương tuyệt đối không dám động đến một cọng lông tơ người của Bạch gia”.

Bạch Song Song kéo tay Cáp Liên: “Đừng nghĩ những việc này nữa, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra sân khiêu vũ đi! Phụ thân đã nghìn căn vạn dặn, muội nhất định phải học được mấy điệu múa của tộc Hạ Lan để múa cho ông ấy xem”.

“Ừ” - Cáp Liên gật đầu một cái, đi theo Bạch Song Song ra khỏi phòng.

Hôm đó sau khi thuận lợi trốn ra khỏi hoàng cung, Cáp Liên không về núi Hạ Lan ngay, mà được thu xếp đưa đến lý gia ở Tô Châu. Sau khi đến Lý gia, người đầu tiên đón tiếp nàng chính là em gái song sinh của Bạch Vân Vân là Bạch Song Song, hai người dáng dấp giống nhau như đúc, chỉ là Bạch Song Song cười nhìn đáng yêu hơn, xem ra hoạt bát hơn.

Bạch Song Song nói cho nàng biết, Bạch sư phụ vốn là người của Lý gia, là con trai thứ ba của Lý gia chuyên buôn muối, mục đích hẳn đưa Cáp Liên tới đây là hy vọng trước mắt có thể tránh được tai mắt của người truy tìm, bởi vì thời gian này Lăng An Vương nhất định sẽ tăng cường thêm quân lính canh giữ biên quan, trước mắt đưa Cáp Liên tới Tô Châu ở phía nam để tránh mấy ngày đầu sóng ngọn gió, sau đó sẽ đưa nàng lên phía bắc về quê hương.

Cho dù nóng lòng trở về, nhưng Cáp Liên cũng phải thừa nhận Bạch sư phụ suy tính rất có đạo lý, vì vậy tạm thời trước mắt cứ ở trong Lý gia, hơn nữa Bạch Song Song cũng ở lại đây chăm sóc nàng.

Lý gia chuyên buôn bán, trong nhà thường có nhiều người đến người đi, bọn người hầu chiêu đãi nhiều khách tới từ phương xa, tự nhiên đối với chuyện của Cáp Liên cũng khá nhiệt tình, khiến chonàng cảm giác đạo lý đối nhân xử thế hoàn toàn khác với ở trong hoàng cung.

Ví dụ như Vương đại thẩm phòng bếp, thườngngưng bưng tới những mẻ sữa dê đặc mới cho nàng ăn, nếu như nàng ăn không quen, còn hỏi nàng không quen ở chỗ nào để lần sau thay đổi cho tốt, rồi lại tiếp tục làm cho nàng ăn. Hay như Dương thúc thúc trông nom chuồng ngựa, biết Cáp Liên thích cưỡi ngựa, có mấy lần còn mạo hiểm tính mạng cải trang cho Cáp Liên thành nam nhi dẫn nàng ra ngoài thành Tô Châu cưỡi ngựa chạy băng băng; hay như Ngưu bà bà quản việc may mặc, thấy Cáp Liên còn trẻ như vậy mà lẻ loi hiu quạnh một mình, đau lòng muốn chết, thỉnh thoảng sẽ may một chút quần áo hoặc là khăn tay thêu...các đồ trang sức đưa cho nàng, rất thân thiết nha.

Còn Bạch Song Song từ nhỏ đã theo Bạch sư phụ học được tài đánh đàn rất hay, cũng thường xuyên lôi kéo Cáp Liên cùng nhau đánh đàn khiêu vũ, muốn để cho nàng tạm thời quên đi nỗi khổ nhớ nhà.

Có nhiều người quan tâm đến nàng như vậy, chăm sóc nàng, Cáp Liên khôi phục rất nhanh, mặc dù vẫn như cũ hằng đêm đều nhớ tới bóng hình Độc Cô Dận, nhưng về cơ bản, tâm trạng của cô cũng coi như vui vẻ, ăn nhiều ngủ đủ, tinh thần của phấn chấn lên nhiều, nụ cười trên mặt cũng dần dần nhiều hơn.

Một hôm, bên ngoài ánh nắng mặt trời thực sự rất rực rỡ, Cáp Liên mặc bộ quần áo của tộc Hạ Lan do Ngưu bà bà may, theo Bạch Song Song đi vào trong đình viện.

Bạch Song Song tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, cầm đàn tỳ bà lên liền nhẹ nhàng gảy. Tiểu khúc, Cáp Liên lắng lắng nghe cơ thể liền di chuyển

theo tiết tấu, bàn chân bắt đăm nhún nhảy, thân thể nhẹ nhàng chuyển động thành vòng tròn, tiếng hát thanh thúy mỹ lệ kết hợp cùng với tiếng đàn tỳ bà vang vọng trong không trung.

Tiếng hát dí dỏm này giống như Ma Tước đang bay lượn trên nhánh cây Đàn Hương, tự nhiên mà chất phác, không hề chải chuốt, Cáp Liên hát được một nửa thậm chí còn bắt chước tiếng kêu của chim Ma Tước trên cành cây, dân tộc sống trên Thảo Nguyên và trời đất vạn vật cùng sống hòa bình với nhau, bắt chước những tiếng kêu của các động vật một chút cũng không làm khó được bọn họ.

Dưới ánh mặt trời, cô gái mặt áo hồng giơ cao hai tay, trên mặt là nụ cười thật tươi, một vòng lại một vòng xoay tròn, tiếng ca trong miệng nhẹ nhàng linh hoạt đáng yêu như Tiểu Tước, mấy gia đình đi qua đình viện không nhận được mà len lén dừng lại nhìn nàng khiêu vũ, ánh mắt không nhận được mà sáng ngời.

Bên kia bức tường của đình viện có hai bóng người đang đứng.

“Nàng nhìn vui vẻ hơn nhiều rồi” - Một người trong hai người lên tiếng.

“Đúng vậy! Vốn dĩ nàng không thuộc về hoàng cung, rời khỏi chỗ nhốt nàng tự nhiên sẽ vui vẻ” - Một người khác trả lời.

“Lần này chàng có làm quá đáng quá hay không?” - Người lên tiếng hỏi là một phụ nữ.

“Nương tử à, ta chỉ là cứu một con chim nhỏ không cần thận bị nhốt vào trong lồng tre mà thôi, đây làm sao nói là quá đáng được?” - Nam nhân đang

nói mặc dù đã làm cha rồi nhưng đối mặt với người vợ yêu thương của mình, vẫn không nhìn được lộ ra tính khi bướng bỉnh lúc còn trẻ tuổi.

Người phụ nữ liếc hắt một cái: “Chàng đó, chỉ được cái miệng lợi hai thôi. Thiếp đang lo Lãng An Vương tức giận như vậy, không biết hắt sẽ làm những gì nữa?”.

“Vẫn còn có hoàng thượng mà! Hắt đương nhiên không dám làm bậy rồi”.

“Đúng rồi, Vân Vân vẫn khỏe chứ? Tại sao ông đã về nhà mấy ngày rồi, mà Vân Vân vẫn còn ở trong hoàng cung chưa trở về?”.

Người đàn ông khẽ hừ một tiếng.

“Sao vậy?” - Người phụ nữ tò mò hỏi

Nói rất dài dòng...

Tóm lại không biết tại sao đưa con gái bảo bối trời đánh của hắt tự nhiên lại giống như coi trọng người đàn ông kia! Có nhầm hay không vậy? Tuổi tác người đàn ông kia cũng có thể làm cha nàng rồi! Hơn nữa nhiều tuổi như vậy rồi còn không biết kiểm điểm, lại muốn trâu già gặm cỏ non?

Được rồi, được rồi, hắt là hoàng đế hắt lớn nhất, thích ăn cái gì liền có cái đó, nhưng có thể đừng ăn cỏ non nhà hắt có được hay không? Càng nghĩ càng bị thương, cũng không biết là hắt thích Vân Vân rốt cuộc là do thật sự thích nó hay không? Hay chỉ vì nó lớn lên giống với người vợ Bạch Kinh của ông?

Ôi, hắn lại thờ dài, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu một chút cái gọi là: “Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, con gái luôn là nỗi nhớ thương trong lòng cha mẹ”.

“Tôi nghĩ tôi có thể hiểu một chút, tại sao năm đó cha mẹ ta muốn trời ta đến ở rể trong Tề vương phủ rồi” - Hắn bất đắc dĩ cười cười.

Nhớ lại chuyện cũ, người phụ nữ mỉm cười, đôi mắt cong cong mặc dù đã có một chút nếp nhăn nhỏ, nhưng không làm mất đi sự thanh lệ động lòng người, trên gương mặt cũng hiện lên một má lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Chàng thật là....” - Giống như hòn sỏi, lại mang tràn đầy hạnh phúc.

Lại một tháng trôi qua, Bạch Song Song nhận được tin, gần đây Lăng An Vương đến chùa Hà Lạc tĩnh dưỡng, biên cương vốn dĩ được tăng cường quân lính để trông giữ cũng đã được triệu tập về kinh thành, vì vậy Cáp Liên liền bắt tay vào việc sắp xếp hành lý.

Chỉ là một tháng ngắn ngủn, hành lý ít ỏi lúc đầu của Cáp Liên đột nhiên có nhiều đồ hơn, đều là người của lý gia đưa cho nàng: Ngưu bà bà đưa cho nàng quần áo bốn mùa và giày thêu, Vương đại thẩm đưa cho nàng các loại hương hiệu và gia vị chế biến thịt của Trung Nguyên; Dương thúc thúc đặc biệt chế tạo móng sắt ngựa, nói là có thể mang đến may mắn; Lý gia gia Nghiên Nãi đưa cho nàng văn phòng tứ bảo (*Bút, mực, giấy, nghiên*); Bạch Song Song tặng nàng đàn tỳ bà, còn có các tỳ nữ và gia đình liên tục tặng cho nàng vải nhuộm chần mềm, các đồ ăn vặt là đặc sản nổi tiếng căn bản là không đếm hết, thậm chí cuối cùng Cáp Liên phải thuê một chiếc xe ngựa mới có thể đem được tất cả những đồ đã sắp xếp đó đi.

Nàng tham lam không nỡ vứt bỏ bất kỳ thứ gì lại, bởi vì mỗi một món đồ đều nói lên sự quan tâm yêu quý của mọi người đối với nàng, khiến cho nàng cảm thấy ấm áp, thậm chí lần đầu tiên nàng có suy nghĩ không muốn rời bỏ Trung Nguyên.

“Cáp Liên, trên đường đi ngươi phải cẩn thận đó” - Ngưu bà bà cầm khăn tay lau mũi.

“Cáp Liên, không được quên chúng ta đó” - Một gia đình khua cánh tay đầy mồ hôi nói lời từ biệt với nàng.

“Cáp Liên, trên đường đừng có để bị đói bụng, nhớ phải ăn nhiều một chút” - Vương đại thẩm không quên dặn dò.

“Cáp Liên, móng ngựa sắt Dương thúc thúc đưa cho người không được làm mất đâu đó, tương lai để cho người nhà ngươi thấy kỹ thuật rèn sắt ở chỗ chúng ta tốt cỡ nào”.

“Cáp Liên....”...

“Cáp Liên.....”...

Dường như người nào cũng có đầy một bụng những lời muốn dặn dò nàng, tiếng mọi người đan xen lẫn nhau, cũng không phân biệt rõ ai với ai, nhưng trong đó đều là những lời chân thành thật lòng.

Xe ngựa dần đi xa, Cáp Liên không ngừng quay đầu lại mỉm cười tạm biệt với những con người đáng yêu Trung Nguyên, trên gương mặt đã tràn đầy

nước mắt.

Tình một tiếng, tiếng đàn tỳ bà vang lên, Bạch Song Song cũng rung rung khóe mắt, ôm đàn tỳ bà tới tiền đưa.

Tiếng đàn tỳ bà mang theo sự sầu bi, đó là khúc “Tắc thượng” vốn là dùng miêu tả nỗi nhớ nhung cố quốc của Vương Chiêu Quân khi lấy chồng tha hương, tiếng thì thâm khe khẽ, giờ phút này lại dùng để tiễn đưa, càng làm tăng thêm sự không đành lòng cùng với đau buồn bi thảm.

Cáp Liên nghe xong, cũng từ trên xe ngựa lấy ra chiếc đàn tỳ bà Bạch Song Song tặng cho nàng, ngón tay nhỏ nhắn khẽ gảy, hai cây đàn tỳ bà giống như có sinh mạng vậy, giống như sắp bị chia lìa, lưu luyến không nỡ nói lời từ biệt với nhau.

Tiếng đàn tỳ bà càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, cho đến lúc không nghe được nữa mới thôi....

Ba tháng sau trong chùa Hà Lạc...

Mặt trời chiều đã lặn về phía tây, mùa thu nhuộm đỏ lá cây, gió thu khẽ thổi, lá Phong nhao nhác rơi rụng, sau khi nhẩy múa trong không trung theo gió một lúc, mới từ từ bay xuống mặt đất.

Nhìn thấy lá Phong bay lượn, không biết tại sao, trong đầu hần lại hiện lên cảnh Cáp Liên mặc y phục đỏ thắm đang nhẩy múa, một vòng rồi lại một vòng, ở trên điện xoay xoay, cười....

Cáp Liên...

Đào mất một cái đã nửa năm rồi, hấn vẫn không hề tra ra được tung tích của nàng, cho dù hấn đã nhiều lần âm thầm phái người tiến về phía lưu vực sông Hắc Thủy để tìm kiếm, nhưng người tộc Hạ Lan hành tung luôn luôn bất định, không muốn để người ngoài biết, vì vậy phái người điều là phí công mà thôi.

Nói tóm lại, Cáp Liên giống như là biến mất trên thế gian vậy.

Chương 10.2

Lúc đầu, hắn rất tức giận không bình tĩnh nổi, cả ngày lẫn đêm chỉ muốn làm thế nào để tới Hắc Thủy bắt Cáp Liên trở lại! Nhưng trải qua những ngày tháng này, hắn cũng dần dần bình tĩnh lại, lúc này hắn mới suy nghĩ tới những lời khi đó Độc Cô Cận nói với hắn là có ý nghĩa gì...

Yêu một người không phải là đoạt lấy, mà là phải để cho nàng vui vẻ...

Cẩn thận nhớ lại thật kỹ, lúc Cáp Liên trong hoàng cung, thực sự không vui vẻ gì. Mặc dù hắn vẫn luôn coi thường sự thật này, vậy mà giờ phút này khi nhớ tới dáng vẻ bất đắc dĩ cùng với sự ủ ê nhờ quê hương của Cáp Liên, lại khiến tim hắn đau đớn không ngừng...

Hắn là kẻ ngốc, cho rằng nhốt nàng ở bên mình thì chính là biểu hiện của tình yêu, nàng không phải là vàng bạc châu báu hay sủng vật, nàng cũng là một con người có tình cảm. Tại sao lúc đó hắn lại không hiểu? Vì sao đạo lý đơn giản như vậy, phải chờ tới lúc mất đi mới hiểu được.

Mùa thu đến, quét sạch lá khô rụng và chỉnh trang lại ngôi một trước mặt tương đối sạch sẽ. Đây chính là mộ mẫu thân hắn Từ quý phi, không bia không trạm trổ, chỉ vì nàng luôn luôn không thích sự xa hoa, chỉ cần bình an sống qua ngày, chỉ là nàng ở trong hoàng cung cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự trêu đùa của số phận mà qua đời.

Đêm qua, hắn mơ thấy mẫu thân.

Mẫu thân vẫn như trước khuôn mặt lộ ra nụ cười mỉm thân thiện hiền từ, giống như lúc hắn còn nhỏ vậy, đến gần sờ sờ mặt hắn, xoa xoa đầu hắn,

sau đó lại xoa xoa tay hấn...

Cảm giác tay của mẫu thật rất ấm áp...

Hấn định lên tiếng gọi nàng, lại phát hiện miệng mình không thể nói, không thể phát ra âm thanh, hấn cuống đến độ muốn giãy giụa, lại bị mẫu thân nhẹ nhàng đè xuống...

“Dận nhi” - Mẫu thân xoa xoa mắt của hấn: “Tại sao con lại trở lại đây? Mẹ muốn con trốn đi thật xa, trốn càng xa càng tốt, tại sao lại muốn trở lại?”...

Hấn rất muốn nói là vì hấn muốn báo thù, hấn không cam lòng, những thứ đáng ra thuộc về hấn lại cứ như vậy bị người ta cướp đi tất cả, ngay cả người mẫu thân yêu thương nhất của hấn cũng bị cướp đi, hấn không cam lòng...

“Không cam lòng, thì có ích lợi gì?” - Giống như là biết trong lòng hấn đang suy nghĩ điều gì, mẫu thân cười cười: “Đức nhỏ ngốc này, hoàng cung có cái gì tốt? Tranh quyền đoạt lợi, người thân tương tàn, đối xử với nhau lạnh như băng, ở đó không có gì làm con người ta vui vẻ cả”.

Vui vẻ? Tại sao ngay cả mẫu thân cũng nói như vậy với hấn?

“Dận nhi, một người sống trên thế giới, quan trọng nhất chính là có được cuộc sống vui vui vẻ vẻ, nếu như không vui vẻ, thì cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa? Dận nhi, mẹ biết lúc con nhìn thấy Cáp Liên, trong lòng của con lập tức cảm thấy niềm vui mà từ lâu con đã không còn cảm nhận được, đúng không?”

Đúng, không sai, đúng là như vậy.

“Dận nhi, mẹ cảm thấy con như vậy chỉ như là một đứa trẻ, bây giờ mẹ đi rồi, con còn lưu luyến gì ở trong hoàng cung nữa?”. Mẫu thân đưa một bàn tay ra, đặt vào lòng bàn tay hấn một vật lạnh lẽo: “Mang theo cái này đi tìm nàng đi, hồng ngọc anh đào này vốn là một đôi, đừng để chúng nó chia cắt đôi nơi nữa”.

Mẫu thân nở nụ cười càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, bóng dáng của bà cũng dần dần mà trở nên trong suốt, sau đó trở thành một con gió, nhẹ nhàng bay xa.

“Dận nhi, con cũng đã biết, tuy con không thể giam cầm, nhưng nếu con đi theo gió, gió sẽ dẫn con đến quê hương của nó....”...

“Mẫu thân!!!”

Độc Cô Dận mở mắt ra, lại phát hiện bốn phía xung quanh đều đen như mực, mà bản thân đang nằm ở trên giường.

“Mẫu thân....” Cúi đầu, tay vô thức nắm lại, phát hiện trong lòng bàn tay có một món đồ nho nhỏ ấm áp.

Xòe tay ra, hấn không cần nhìn cũng biết, có là một nửa hồng ngọc anh đào còn lại.

Hấn nhớ rõ là đã cất hồng ngọc anh đào này rất kỹ, tại sao tối nay lại đột nhiên xuất hiện trên tay mình? Là do mình vô thức đi lấy? Hay là do mẫu

thân đặc biệt báo mộng đưa cho hấn?

Là thật? Hay là giả?

Có lẽ là thật hay giả đều không quan trọng, quan trọng là, hấn hiểu ý những lời mẫu thân nói với hấn.

Hôm nay hấn đứng ở trước mộ của mẫu thân, cung kính dập đầu một lần lại một lần, cho đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống núi, ánh sáng chiếu trên mặt đất dần dần phai mờ.

“Mẫu thân, hài nhi muốn đi, sau này sợ là không có cơ hội trở lại thăm người nữa” - Độc Cô Dận nghẹn ngào nói, nhưng lại là giọng nói kiên quyết: “Mẫu thân, người nói nếu sống không vui vẻ, thì cuộc sống trên thế giới này còn có ý nghĩa gì nữa? Niềm vui của hài nhi chỉ có thể do Cáp Liên mang lại, cho nên hài nhi muốn đi tìm nàng, cho dù có gian khổ tới đâu, hài nhi cũng phải tìm cho bằng được nàng, sau đó nói cho nàng biết hài nhi thực sự yêu nàng, yêu đến mức hài nhi tình nguyện bỏ lại hết những thứ ở Trung Nguyên, chỉ muốn được ở cùng nàng mãi mãi.... Mẫu thân, xin hãy tha tội bất hiếu cho hài nhi....”

Một trận gió thổi qua, nhưng không cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt.

Đó chính là mùi thơm khi hấn còn bé thường ngửi thấy trên người mẫu thân...

Tiếng lá rụng xào xạc bay trong không trung, hấn coi như đó là tiếng mẫu thân nói với hấn, mau đi đi, mau đi đi, đi tìm cô nương đáng yêu kia đi, hay

cầm tay nàng ấy suốt cuộc đời, cách xa hoàng cung, cách xa thị phi, không cần trở lại.

Sáng sớm, bên trong hoàng cung không hề anh tĩnh.

Các nhóm đại thần cùng với tất cả thị vệ đều ở trên đại điện nghị luận âm ỉ việc Lãng An Vương bị giáng làm thường dân, từ nay về sau rời khỏi hoàng cung.

Nghe nói Lãng an vương tự mình cầu xin hoàng thượng thu lại danh hiệu vương gia của hắn, giáng hắn xuống làm thường dân.

Mọi người thật sự không hiểu, tại sao Lãng An Vương lại đưa ra loại quyết định này? Theo lý mà nói, tất cả nam giới là người thân thích với hoàng thượng đều bị tàn sát trong cuộc chính biến ba năm trước đây, chỉ còn lại Lãng An Vương, tương lai nếu hoàng thượng thoái vị hoặc băng hà, là đệ đệ duy nhất của hoàng thượng nên sẽ có khả năng làm hoàng đế, tại sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Không hiểu, thật sự không hiểu.....

Mặc dù có một số người đoán việc Lãng An Vương thoái vị có thể liên quan đến việc công chúa tộc Hạ Lan bỏ trốn, nhưng trong cả hoàng cung còn chìm đắm trong không khí mờ mịt ngấm ngấm, có người nói là vì hoàng thượng không muốn để cho Lãng An Vương kế thừa vương vị, cho nên mới tìm lý do cắt chức giáng hắn xuống làm thường dân; có người nói vì Lãng An Vương nhiều lần muốn mượn binh tấn công tộc Hạ Lan bị từ chối, vì vậy ghi hận trong lòng, định mưu đồ làm phản, lại bị hoàng thượng phát hiện, nhưng hoàng thượng nể tình hắn chính là đệ đệ duy nhất của mình, cho nên mới

không xử tử hần, chỉ giáng hần xuống làm thường dân....

Những lời nói rĩ tai này không ngừng truyền nhau, thế nhưng chủ nhân của sự kiện này lúc này đây lại cả người mặc bộ quần áo dân thường, cưỡi một con ngựa, mang theo một chút hành lý nhẹ nhàng, đi ra khỏi hoàng cung bằng cửa phụ.

Hoành huynh không tới đưa tiễn, nhưng Độc Cô Dận biết thật ra hoàng huynh vẫn cực kỳ quan tâm đến hần, mặc dù việc hần chủ động đưa ra yêu cầu muốn xuống làm thứ dân dọa hần nhảy dựng lên, nhưng sau khi hần cẩn thận suy nghĩ liền đồng ý, chưa xong, hoàng huynh còn nói với hần: “Dận đệ, ta cực kỳ hâm mộ đệ”.

Hần hiểu ý của hoàng huynh, cho nên hần nở nụ cười.

“Hoành huynh, tất cả trách nhiệm trong thiên hạ đều đặt ở trên vai người, làm khó người rồi” - Lần đầu tiên hần có dáng vẻ giống như huynh đệ, tiến lên vỗ vỗ bả vai Độc Cô Cận.

Độc Cô Cận ngẩn người, lộ ra nụ cười khổ nhàn nhạt: “Đúng vậy, ngay cả đệ cũng muốn rời khỏi trầm, xem ra trầm nhất định sẽ cô đơn cả đời rồi”.

“Hoàng huynh, đối với huynh đệ ruột thịt chúng ta mà còn không nói thật hả, như vậy không tốt đâu” - Độc Cô Dận đột nhiên lộ ra vẻ mặt bức bối: “Đệ vừa trở lại cung đã nghe nói người và con gái của Bạch sư phụ hình như có ý với nhau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

“Ha ha.... đường đường là chuyện hậu cung của hoàng đế, một kẻ tiểu dân như người làm sao có quyền biết?” - Hần cố ý thừa nước đục thả câu.

“Chà, tiếc thật, có lẽ là đệ cũng không thấy được đứa nhỏ của hoàng huynh rồi”

“Chuyện này đệ cũng biết?” - Độc Cô Cận nhướn cao mày hỏi.

“Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình không làm. Đệ lại sợ sau khi Bạch sư phụ biết tin này sẽ không chịu nổi”. Chuyện của Bạch sư phụ và hoàng huynh hắn cũng nghe nói qua, hôm nay hoàng huynh coi trọng nữ nhi của hắn, phải chăng chứng minh rằng thực ra oan gia cũng cực kỳ dễ dàng là thông gia?

“Ha ha...”. Tuy là cười, nhưng có chút không biết nên làm thế nào cho phải: “Đến lúc đó rồi nói sau! Dù sao đến lúc thời cơ chín muồi, hắn cũng không thể làm như không thấy”.

“Hoàng huynh, gặp lại sau” - Hắn có chút không nỡ, dù sao cũng là người huynh trưởng đã chăm sóc nhiều năm qua.

“Đừng nói gặp lại, ta chỉ hi vọng đệ vui vẻ. Nếu như có rảnh rồi, hãy viết thư cho ta, ta sẽ rất vui” - Hắn vẫy vẫy tay, tiễn Độc Cô Dận đi.

Vì vậy một người, một ngựa, một túi, yên lặng rời khỏi hoàng cung.

Trên đường lớn, người đến người đi, vô cùng nhộn nhịp hoàn toàn không giống như sự yên tĩnh trong hoàng cung, hắn đột nhiên cảm thấy cuộc sống tràn đầy hi vọng.

Đạp chân một cái, hấn xoay người lên ngựa, ra sức thúc ngựa về phía biên cương.

Hắn muốn trở lại nơi đầu tiên hắn gặp Cáp Liên, hắn tin rằng ở nơi đó, hắn nhất định có thể tìm được người đã từng cứu hắn một mạng, một thiếu nữ Hạ Lan có đôi mắt xanh màu lá cây.

Kết thúc

Một người đàn ông râu ria đầy mặt chậm rãi cưỡi một con ngựa gầy ốm rong ruổi ở trên Thảo Nguyên rộng lớn.

Một năm rồi, cũng đã một năm rồi, hắn rời kinh thành đến bây giờ đã một năm rồi, những vẫn không tìm được bóng dáng Cáp Liên.

Hắn biết người tộc Hạ Lan không thích người ngoài, lại thường di chuyển dọc theo lưu vực sông Hắc Thủy, ngay cả thám tử hắn phái đi trước đây - suốt hai tháng trời cũng không tìm được tung tích của bọn họ, một thân một mình mù mịt không manh mối, làm sao nói tìm là có thể tìm được ngay?

Những ngày hắn lẩn lộn ở chốn biên cương, nghe mấy thương nhân người hán nói hình như gần đây tộc Hạ Lan có chuyện mừng lớn gì đó, tìm tới bọn họ đặt không ít thứ, vì vậy hắn liền lén núp sau phía sau của hàng của mấy thương nhân người hán, sau đó chờ người của tộc Hạ Lan tới chọn mua, nhưng mà bọn họ xuống núi từ lúc nào, tại sao không thấy bóng dáng bọn họ?

“Haiz.....”. Hắn thở dài, để mặc cho con ngựa tùy ý chạy trên Thảo Nguyên.

Một lát sau ngựa của hắn đột nhiên rục rịch ngóc đầu dậy, hắn cũng lười để ý, để tùy cho ngựa chạy về hướng nó muốn, vì vậy con ngựa liền chở hắn về phía hoang vu hơn.

Đi tới đi lui, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy.

Độc Cô Dận lập tức tỉnh lại, nguồn nước duy nhất trên cánh đồng hoang vu này là sông Hắc Thủy - một năm qua hắn dùng tất cả mọi phương pháp đều không tìm thấy, không ngờ ngựa của hắn lại tìm được?

Tiếng nước chảy càng ngày càng gần, tim hắn đập cũng ngày càng nhanh nhưng cũng không dám giục ngựa mau được, sợ con ngựa này bị thúc giục liền mất phương hướng. Cuối cùng, rốt cuộc hắn bị con ngựa dẫn tới bên cạnh một con sông nhỏ nước giống như màu đen nhưng nhìn kỹ lại thì nước kia lại không phải màu đen, chẳng qua là những tảng đá dưới sông màu đen như mực, cho nên mới có cảm giác nước là màu đen.

Đây nhất định chính là nhánh sông Hắc Thủy rồi.

Độc Cô Dận vui mừng không dứt, đang muốn khen ngợi con ngựa hiểu được ý nghĩ của chủ nhân thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một con ngựa mẹ màu đen, nó khá cao lớn trên lưng có yên ngựa, dễ dàng thấy chủ nhân của nó đang nghỉ ngơi ở gần đây.

Ngựa của Độc Cô Dận nhìn thấy con ngựa màu đen xinh đẹp này càng thêm hưng phấn, không để ý chủ tử ra lệnh, liền tăng tốc chạy về hướng hắc mã nhân, miệng còn thỉnh thoảng hí lên vài tiếng.

Được lắm, thì ra là người động tình nên mới có thể tìm ra được chỗ này hả!

“Ai?” - Ngựa còn chưa tới, một mũi tên nhọn liền bay thẳng về phía hắn, sát qua bờ vai của hắn, xé rách y phục nhưng không có tổn thương tới da thịt.

Đây chỉ là cảnh cáo mà thôi.

Lăn lộn ở biên cương một năm, Độc Cô Dận và những thương nhân người Hán cũng học được một chút ngôn ngữ của tộc Hạ Lan, hẳn nghe ra người kia chẳng những là người của tộc Hạ Lan, hơn nữa còn là phụ nữ! Trong khoảng thời gian ngắn hẳn cũng không kịp phân biệt được đó có phải là Cáp Liên hay không, kích động ngược lại nghênh đón.

“Cáp Liên”

Phía sau rừng cây đi ra một người đàn ông cao lớn, tướng mạo hẳn tuấn tú, vẻ mặt khí khái, chỉ là cơ thể dường như có chút gầy yếu, hơn nữa lông mày lại càng nhỏ

“Vị huynh đài này” - Mặc dù trong đầu Độc Cô Dận còn nghi vấn, không biết cô gái người Hạ Lan kia đi đâu rồi, nhưng vẫn rất lễ phép đặt câu hỏi: “Xin hỏi huynh đài có nhìn thấy một cô gái Hạ Lan không?”.

Người đàn ông cao lớn nhao mắt lại, đột nhiên rút ra một mũi tên, hướng thẳng về phía Độc Cô Dận.

“Huynh đài? Người nào tên là huynh đài hả?” - Tiếng là của tộc Hạ Lan nhưng lại pha một chút giọng Hán, hơn nữa còn là giọng một cô gái.

“À” thì ra người đàn ông anh tuấn trước mặt này là một cô gái? Nếu là nữ, tại sao lại muốn mặt y phục đàn ông? Độc Cô Dận nghi ngờ quan sát một lúc, lúc này mới phát hiện kỳ thật y phục trên người cô gái này là kỳ trang (*quần áo cưỡi ngựa*) mà tất cả nam nữ tộc Hạ Lan đều thích, chẳng qua là tóc của nàng ta buộc gọn thành đuôi ngựa, ánh mắt lại khá khí khái, trong lúc nhất thời hẳn mới có thể nhận định sai giới tính.

“Cô nương, thật xin lỗi” - Hấn vội vã nhả xuống ngựa nói xin lỗi: “Tại hạ nhất thời không nhìn ra, nên mới nhận nhầm cô nương là đàn ông”.

Hai hàng lông mày cô gái khẽ giương lên: “Tại sao người tìm Cáp Liên? Người là ai?”.

Lúc này Độc Cô Dận đã khẳng định cô gái này chính là người tộc Hạ Lan, nói gì cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này: “Ta là chồng của nàng ấy Độc Cô Dận, ta tới để tìm người vợ bỏ trốn”.

“Chồng của nàng ấy? Người lừa ai vậy? Chồng của nàng ấy không phải đã chết rồi sao? Làm sao hấn có thể trở về chứ” - Cô gái làm vẻ mặt không tin.

“Hả?” - Lần này đổi lại cảm Độc Cô Dận rớt xuống.

Hấn đã chết?

Thì ra cô gái này là con gái thứ tư của Nhã Trát Mộc tên Nhã An, từ nhỏ nàng ta đã có dáng vẻ như đàn ông, sau khi lớn lên càng quyết chí phải làm nữ võ tướng đầu tiên của tộc Hạ Lan, bảo vệ sự an toàn của người trong bộ tộc. Ngày hôm đó nàng đi dò xét một nhánh sông nhỏ nơi người trong bộ tộc mới di chuyển tới đang nghỉ ngơi trong chốc lát, vốn tưởng rằng nơi này là bí mật, chắc sẽ không có người phát hiện, nhưng không ngờ bị một con ngựa động dục xông vào, còn mang theo “Chồng” của Cáp Liên.

Hóa ra sau khi Cáp Liên trở lại trong tộc, đôi mắt với chất vấn của những người trong tộc, lại thấy đám con gái của Nhã Trát Mộc người người lộ ra vẻ mặt bất an nhìn nàng, rất sợ nàng chưa kết hôn đã chạy về, thì bọn họ sẽ

không thể gả đi, vì thế nàng liền nói dối, nói rằng chồng nàng đột nhiên mắc bệnh cấp tính đã chết, nàng không muốn ở lại nơi thương tâm đó, vì thế quyết định trở về. Dù sao biên cương và Trung Nguyên cách xa nhau vạn dặm, hơn nữa người tộc Hạ Lan vốn không muốn hỏi đến những chuyện không vui, cùng lắm là lại đợi người của tộc Hạ Lan tới thiên triều tiến cống mới biết chân tướng sự thật? Đợi đến đến lúc đó nói cũng được, tóm lại đầu tiên phải làm cho nhóm con gái của Nhã Trát Mộc nhanh chóng gả ra ngoài mới được.

Mất ngày nay Nhã Trát Mộc lúc gả liền bốn người con gái, cho nên người trong tộc rối rít vội vàng làm chuyện vui, việc vui vô cùng, Nhã An là đứa con gái duy nhất không gả đi bị các trưởng lão trong tộc hỏi lung tung nọ kia cũng rất phiền, dứt khoát chạy đi dò xét tình hình xung quanh, để cho đôi tai được thanh tĩnh, cũng tránh không để cho người ngoài xông vào.

Dựa theo tập tục của tộc Hạ Lan, khi gả con gái chỉ có người trong tộc mới có thể tham gia hôn lễ, lúc này nếu có người ngoài xông vào, chẳng những không được hoang nghênh, nếu như người đó chọc giận tân nương nhà người ta, còn rất có khả năng bị giết.

Sau khi Độ Cô Dận giải thích rõ ràng rành mạch sự việc, nàng ta vẫn có vẻ mặt nghi ngờ.

“Có phải là người đối với Cáp Liên không tốt không? Nếu không tại sao nàng ấy lại muốn trở về?”.

“Ta....” - Hấn không biết nên trả lời thế nào

“Nhưng mà, sau khi Cáp Liên trở lại chưa bao giờ nói xấu về người, hơn nữa nàng hoàn....” - Lời còn chưa nói xong, từ xa đột nhiên có người dùng tiếng Hạ Lan hô to

Nhã An sau khi nghe xong mặt liền biến sắc, xoay người lên ngựa rời đi.

“Người phải đi đâu?” - Độc Cô Dận vội vàng hỏi.

“Người đừng tới đó! Hôm nay là ngày muội muội ta xuất giá, người mà bị người trong tộc phát hiện, kết quả sẽ rất thảm” - Nói xong, còn dùng tay xẹt ngang qua cổ, đây là dấu tay nàng học được lúc ở biên cương cùng thương gia người hán ép giá.

Nhưng Độc Cô Dận làm sao chịu nghe? Hắn khó khăn lắm mới tìm thấy tung tích của tộc Hạ Lan, lại biết Cáp Liên rất khỏe mạnh, sự nhớ nhung trong lòng lúc này cũng không ngăn được nữa, chỉ cần có thể nhìn thấy Cáp Liên, cho dù muốn hấn chết hấn cũng nguyện ý, thì còn cái gì đáng sợ nữa sao?

Vì vậy hắn lập tức nhảy lên ngựa, thúc giục ngựa đuổi theo.

Con ngựa này cũng không để cho hắn thất vọng, có lẽ cũng là do nhìn thấy được hắc mã nhân hiếm thấy vừa xuất hiện lại chạy mất nên không cam lòng, đuổi theo đặc biệt nhanh, một chút cũng không chậm.

Hai con ngựa chạy men theo nhánh sông Hắc Thủy, càng chạy con sông càng rộng lớn, cuối cùng dừng lại ở một lũng sông kín đáo, cuối cùng hắn cũng tìm được nơi cắm trại của tộc Hạ Lan

“Nhã An! không thấy Hồng Anh đâu hết” - Một người trong tộc vừa nhìn

thấy nàng ta liền vội vàng nói.

“Hong Anh? Tại sao không thấy?”

“Hình như là tiểu bảo mẫu không để ý, đặt Hong Anh lên một con ngựa vừa mới sinh, kết quả con ngựa mới sinh đó không biết chạy đi đâu, Hong Anh cũng không thấy. A? Đây là ai?”. Ánh mắt của người kia rơi trên người Độc Cô Dận, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác.

Nhã An trừng mắt nhìn Độc Cô Dận một cái: “Tại sao ngươi lại theo tới đây?”

“Ta muốn tìm Cáp Liên” - Hắc nói như chuyện đương nhiên.

“Muốn tìm Cáp Liên? Ngươi là ai?” - Sự cảnh giác của người kia càng sâu hơn.

“Là cha ruột của Hong Anh” - Nhã An tức giận nói xong, quay đầu ngựa một cái định rời đi: “Nếu như những lời hắc nói không phải là giả”. Nói xong, nàng ta thúc ngựa rời đi, nói một câu: “Ta cũng đi tìm Hong Anh đây”.

Để lại hai người đàn ông sững sờ tại chỗ.

Độc Cô Dận choáng váng.

Cha ruột của Hong Anh? Hắc làm cha từ bao giờ vậy? Mẹ của Hong Anh này không phải là Cáp Liên đó chứ?

“Này, đợi đã....!” - Hấn cũng quay đầu ngựa đi theo. Nói rõ ràng đã! Rốt cuộc chuyện này là sao?”.

Vì vậy chỉ còn lại một người ngây ngốc đứng im tại chỗ, trên mặt tràn đầy cát bụi của vó ngựa.

“Cha ruột của Hồng Anh? Đó chẳng phải là chồng của công chúa? Không phải là hấn đã chết rồi sao? trời, chẳng lẽ là quý?” - Hấn đột nhiên nhảy dựng lên bất an nhìn bốn phía xung quanh.

Nghe nói quý hồn người hán sẽ xuất hiện vào đêm thất tịch âm lịch, hấn ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, bây giờ hình như cũng vào tháng tám âm lịch rồi. Mặc dù hơn một tháng, nhưng mà quý muốn từ Trung Nguyên tới được đây có vẻ khá tốn thời gian?

Toàn thân hấn đột nhiên lạnh run một cái.

“Này!”.

“Hả....?”

Độc Cô Dận đột nhiên qua đầu ngựa trở lại trước mặt người kia, dọa hấn nhảy dựng lên.

“Con ngựa mẹ ở đâu?”.

“Hả?” - Người tộc Hạ Lan cực kỳ tin vào quỷ thần, người này hiểu làm Độc Cô Dận là quỷ hồn trở về tìm Cáp Liên, sợ tới mức nghe cũng không được rõ ràng.

“Con ngựa mẹ, con ngựa mẹ” - Độc Cô Dận có chút gấp gáp: “Mau dẫn nó đi”.

“Muốn tìm con ngựa mẹ làm gì?”.

“Đi tìm ngựa con”.

Độc Cô Dận cười lên con ngựa mẹ đen tuyền cao lớn, cùng gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm Hồng Anh, nhưng hắn không giống như những người khác vừa tìm kiếm vừa gọi to, mà là để mặc cho con ngựa mẹ tự động tìm kiếm xung quanh, cuối cùng con ngựa mẹ dẫn hắn tới một ốc đảo tương đối vắng vẻ, nước suối trong suốt bên cạnh rừng cây rậm rạp, cảnh sắc hoang vu rất khác biệt so với những chỗ khác.

Con ngựa mẹ dừng bước, sau khi đến bên cạnh dòng suối ngựa đầu hí, không lâu sau trong rừng cây cũng truyền ra tiếng hí giống như vậy mặc dù có chút non nớt hơn rất nhiều. Hí mấy tiếng, một con ngựa con màu đen từ trong rừng cây đi ra, trên lưng còn có một đứa trẻ trên người mặc bộ quần áo màu đỏ.

Chỉ thấy hai bàn tay của đứa trẻ ôm thật chặt cổ ngựa, hình như là đang ngủ say, gò má non nớt sáng bóng phỉếm hồng, nhìn qua giống như một đào nhĩ.

Đây là Hồng Anh sao? Là con của hấn?

Ngựa con đi tới trước mặt ngựa mẹ. độc cô giận nhảy xuống ngựa, đỡ lấy đứa nhỏ đang còn say ngủ, chỉ thấy lông mày nhỏ nhắn của đứa bé rất dài, lơ mơ giống như dáng vẻ hời hợt của hấn. Nhìn lại trên vạt áo đứa nhỏ một cái, thấy treo một cái gậy nhỏ, buộc phía dưới chính là một nửa khác của hồng ngọc anh đào.

Hồng Anh, Hồng Anh, thì ra chính là Hồng Anh.

Trong ngực thoáng chốc bị một cảm xúc rung động tràn đầy, quả thực cảm giác hạnh phúc này bao trùm cả người hấn, hấn cười ha hả ôm Hồng Anh nhảy lên con ngựa mẹ, cảm giác được cuộc sống như này đã trọn vẹn.

Vẫn còn chưa về tới tộc Hạ Lan, từ xa hấn đã nhìn thấy có một con ngựa đen đang chạy thẳng về phía mình, trên thân con ngựa đen là một bóng dáng mảnh khảnh màu đỏ, trong lòng hấn nóng lên, cố gắng không làm Hồng Anh thức giấc, dưới chân liền dùng thêm lực, cũng thúc ngựa chạy như bay về phía trước

“Hồng Anh! Hồng Anh!” Tiếng Cáp Liên truyền tới.

“Cáp Liên!!!!”

Giọng nói này vừa phát ra, Cáp Liên không chỉ giật mình, mà thiếu chút nữa té ngã từ trên ngựa xuống, ngay cả Hồng Anh cũng bị hấn làm cho tỉnh giấc.

“Độc.... Độc Cô Dận?” - Nàng nắm chặt cương ngựa, do dự hỏi.

“Cáp Liên! Cáp Liên!” - Những tiếng gọi vang lên tất cả đều mang theo sự vội vàng nôn nóng: “Cáp Liên!”.

Trời ạ! Thật sự là hắn! Thật sự là Độc Cô Dận!

Trong ngực Cáp Liên giống như đột nhiên có cái gì đó vỡ bờ, tâm tình kích động giống như nước không ngừng đánh thẳng vào nàng, làm cho cơ thể nàng gần như không đứng vững.

“Độc Cô Dận” - Nàng gần như gào lớn lên.

Cáp Liên từ trên ngựa nhảy xuống, vội vã chạy về phía hắn.

Độc Cô Dận cũng nhảy xuống ngựa, ôm Hồng Anh ở trong ngực bị lật đi lật lại chạy thẳng về phía trước.

“Độc Cô Dận! Thực sự là chàng! Thật sự là chàng!” - Cáp Liên không dám tin, không ngừng hỏi, còn đưa đôi bàn tay nhỏ nhất lên trên mặt hắn, trên tóc, trên vai và trên quần áo sờ tới sờ lui, thật giống như là muốn xác định hắn là người thật sự, chứ không phải chỉ là một ảo ảnh.

Độc Cô Dận đã kích động đến không nói ra lời, đưa tay ôm thật chặt người con gái hắn ngày nhớ đêm mong vào trong lòng, muốn dùng sự tiếp xúc của cơ thể để khẳng định đây không phải là một giấc mộng.

“Cáp Liên...”. Hương thơm ngát nhàn nhạt thuộc về Thảo Nguyên bay vào trong mũi hắn, hắn gần như muốn rơi lệ rồi.

Cáp Liên ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy nước mắt: “Độc Cô Dận thật sự là chàng sao? Chàng đến tìm thiếp thật sao? Chàng còn giận thiếp nữa không? Không phải là thiếp cố ý chọc giận chàng đâu, thật xin lỗi, thật xin lỗi....”

Nàng vừa sợ lại vừa vui, vừa sợ sợ lại vừa lo lắng, tại sao những loại tâm trạng phức tạp này chỉ có khi nhìn thấy người đàn ông này nàng mới có?

“Độc Cô Dận, tại sao chàng lại để râu nhiều vậy? Tại sao chàng lại tìm tới chỗ này? Hồng Anh, đúng rồi, chàng có biết Hồng Anh là con của chàng không? Trên đường thiếp trở về mới phát hiện mang thai....”

Giống như là sợ hắn biến mất, Cáp Liên đem tất cả những lời chất chứa trong lòng trong một năm qua nói ra.

“Độc Cô Dận, chàng đừng đi được không? Thiếp rất nhớ chàng, thiếp không lừa chàng, thật sự thiếp rất nhớ chàng, nhưng thiếp lại không dám trở lại. Chàng..... Chàng đừng đi có được không” - Thật sự là sợ hắn sẽ đi, thật sự sợ trong lúc này hắn sẽ biến mất khỏi cuộc đời của nàng: “Độc Cô Dận.....”...

Cuối cùng rốt cuộc có người không nhịn được dùng miệng mình che cái miệng nhỏ nhắn đang lẩm nhảm của cô. Hắn ngàn dặm xa xôi, trải qua sương gió, khó khăn lắm mới tìm được nàng, trước hết hãy để cho nàng nếm thử một chút ngon ngọt rồi hãy nói!

Dù thế nào đi nữa sau này còn có rất nhiều thời gian để cho nàng từ từ nói,

không phải sao?

Bốn năm trước nàng cứu hấn, cái mạng này của hấn cũng đã là của nàng rồi. Hôm nay hấn muốn dùng thời gian cả đời mình để trả ân tình của nàng, về sau nàng có đuổi hấn cũng không đi.

Hồng Anh ở trong lòng hấn đã sớm tỉnh lại, lúc này cũng không thấy hấn khóc nháo, chỉ là mở to đôi mắt tò mò, không chớp mắt nhìn cha mẹ mình đang thăm thiết.

Cách đó không xa, tộc trưởng Cáp Tát Khắc và vợ mình là Nhã Na nhìn về phía hai người đang kề cận gần bó bên nhau.

“Nàng nói rốt cuộc vương gia này là người hay là quý?” - Vừa mới nghe thủ hạ báo cáo, Cáp Tát Khắc nghi ngờ hỏi.

“Thiếp nói là người, nhìn xem, hấn có bóng kìa! Là quý thì không có bóng”.

“Nếu là người, tại sao Cáp Liên lại nói dối chúng ta là hấn đã chết”.

“Không nói như vậy, sợ rằng con gái Nhã Trát Mộc không ai thềm lấy? Nha đầu này hấn là đào hôn rồi”. *(chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc)*

“Đào hôn?”.

“Ngay cả tính tình con gái chàng chàng cũng không hiểu rõ sao?”.

Nhã Na liếc hắt một cái.

“Việc này.... bây giờ nên làm gì bây giờ?”

“Cha đưa trẻ không ngại ngàn dặm xa xôi tìm tới chỗ này, dĩ nhiên là để cho hắt ở lại rồi, cũng đỡ cho Cáp Liên tương tư cả ngày lẫn đêm, hơn nữa đám con gái của Nhã Trát Mộc cũng có thể thuận lợi gả ra ngoài, như vậy không phải là rất tốt sao?”.

“Vậy sao? Vậy thì cứ như thế đi” - Mặc dù địa vị là tộc trưởng là người đứng đầu bộ tộc, nhưng mà hắt đã quen thói nghe theo lời của lão bà đại nhân rồi.

Nhã An cười cười, mở miệng cất tiếng hát.

“Khách nhân phương xa, hoan nghênh người tới nơi này. Nơi này có màu đen sâu kín của Hắc Thủy, còn có đại Thảo Nguyên mênh mông vô bờ. nơi này còn núi Hạ Lan tuyết đọng quanh năm, còn có cô nương mà người yêu mến nhất”.

Người của tộc Hạ Lan luôn có thói quen dùng điệu hát để diễn đạt ý tứ, nếu vợ tộc trưởng cũng mở miệng hoang nghênh vị vương gia người hán này rồi, thì những người khác trong tộc làm sao dám phản đối?

Cáp Tát Khắc cũng hát lên, những người khác trong tộc ở phía sau hai người, cách đó không xa cũng hợp ca, tràn đầy vui sướng tiếng hát lượn lờ ở

giữa núi non, vang vọng giữa chốn biên cương hoang vắng.

“Hỡi người khách nơi phương xa, hoan nghênh người trở thành người nhà của chúng ta. Nơi này có ngựa đen Hạ Lan cao lớn, còn có vô số trâu bò. Nơi này có rượu sữa ngựa thơm nồng, còn có rất nhiều táo đỏ. Hỡi người khách phương xa, xin hãy ở lại thành người nhà của chúng ta. Cùng chúng ta cất tiếng ca hát, cùng chúng ta khiêu vũ dưới ánh trăng”.

Ở một nơi hơi xa đó một chút, có một nhóm người thương nhân cười lạc đà đi trên sa mạc khi màn đêm buông xuống, các thương nhân ở trên lưng lạc đà lung la lung lay, một người trong đó trên tay còn cầm chai rượu.

“A? Các người có nghe thấy tiếng hát hay không?” - Người cầm chai rượu kia quay đầu lại nói.

Người phía sau nghiêng tai chú ý lắng nghe, thật sự là không nghe thấy gì.

“Người uống nhiều rượu quá rồi” - Bọn họ quay lại nói nói với người kia.

Người kia cười cười, cũng không để ý: “Cũng đúng, nói không chừng là ta nghe nhầm” - Giơ chai rượu lên, lại uống một hớp, nhưng không biết vì sao, tâm trạng hân đột nhiên cảm thấy rất tốt rất tốt, tốt đến mức hân cũng muốn ca hát.